

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 159 *Nisan 2011 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

Gelecek Ellerimizde!
1 Mayıs'ta
Alanlara!

Silence
is a war
crime

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Merhaba,

Halk gençliğine yönelik saldırıların hız kesmeden sürdüğü, Ortadoğu halklarının yaktığı isyan ateşinin yeni ülkeleri sarıp sarmaladığı bir süreçten geçerken yeni bir sayımızla daha sizlerle birlikteyiz.

“Gençliğin gücü örgütlülüğü, örgütlülüğü özgürlülüğüdür” şiarıyla startını verdiğimiz kampanyamızın önemli bir kısmını geride bıraktık. Kampanyamızın sonuna yaklaştığımız bu süreçte de yaklaşan seçimler gündemimize girmiş bulunuyor. Egemenler de özelde halk gençliğine genelde de bütün bir halkımıza yönelik olarak seçim süreciyle yoğun bir ajitasyon-propaganda çalışması içine girmiş durumdadır. Yıllardır AKP hükümetinin sürdürdüğü saltanat, halkımıza, halk gençliğine yönelik saldırıların daha da artmasından, Kürt ulusuna yönelik imha, inkar ve asimilasyon politikalarının katmerleşmesinden başka hiçbir şey getirmemiştir. Sistemin “sol” yüzünü oluşturan CHP’nin ise gerçek yüzü taktığı maskesine rağmen

her fırsatta kendini açık etmiştir/edecektir. Faşist sistem partileri, içine girdiğimiz seçim süreciyle beraber halk gençliğinin bilincini olabildiğince bulanıklaştırmak için de “özel” çalışmalar içerisine girecektir.

Biz de bu yoğun sürece denk gelen sayımızda İsyân, köşemizde Libya halkının yükselen çılgınlığının altında faşist sistem partilerinin genel seçim çalışmalarına ve özelde halk gençliği üzerinden yürüttükleri kirli politikalara yer veriyoruz. Yine

Kampanyamızla beraber geliştirmeyi amaçladığımız kitle çalışmalarındaki eksikliklerimizde yol gösterici olacağımızı ve devrimci demokrat kamuoyunun da ilgisini çekeceğini düşündüğümüz için elimize e-posta yoluyla ulaşan TMLGB 3. Kongre Belgelerinden kitle çalışmaları üzerine bir yazıyı sizlerle paylaşıyoruz.

Mart ayının takvimsel gündemlerine ilişkin çeşitli alanlardan gelen eylem haberlerine de bu sayımızda yer veriyoruz. Önümüzdeki süreç kampanyamıza daha sıkı sarılmamız gereken, faşist sistem partilerinin seçim politikalarını boşa çıkartabilmek için halk gençliğine politikalarımızı daha çok götürmemiz gereken bir süreç olmalı. Bunun için de Tunus’ta, Mısır’da, Libya’da ve daha birçok Ortadoğu ülkesinde yükselen isyan çılgınlığını büyütelim...

İ Ç İ N D E K L E R	İsyân.....	2-4	Kolektifin Sesi	31-33
	Forum.....	8-9	Gençliğe Notlar	34-35
	Özgür Okul	15-16	Birlik.....	36-37
	Genç Kadın	24-25	Kitle Çizgisi.....	38-40
	Denge Ciwanê	28-29	Bellek.....	63-64

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık1 Sk. No: 17/19 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 432 23 01
İzmir: 856. Sk. No: 48/203 Kemeraltı/Konak Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. No: 12
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 118
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

NATO'nun Libya'da ne işi var?

Tam da doğalarına uygun olarak yine ABD'nin komutasında emperyalist devletler Libya'ya kanlı ellerini atmışlar, günlerdir sivil, asker dinlemeden ülke topraklarını bombalamaktadırlar.

13. yy'da Fransa'da yaşamış bir rahip bir timsahın hikâyesini şu sözlerle anlatmaktadır; "Bir timsah, su kenarında öldürdüğü bir adamın üzerine gözyaşını döker ve onu hemen yutar." Ortaçağ'da bu efsane halkın arasında gezinip durmuştur. Herkes timsahın öldürdüğü canlıyı yerken gözyaşları döküğüne inanmıştır. Yıllar sonra bile kullandığımız bir deyimın kaynağı olan bu efsanenin bir benzeri ve gerçeği hepimizin gözleri önünde yaşanmaktadır. Timsahlar ve sahte gözyaşları Ortadoğu'dan Balkanlara, Kuzey Afrika'dan Kafkasya'ya ağzularını sulandıran her yere gidip yemlerini yutmaya çalışmaktadırlar, üstelik de sahte gözyaşları dökerek...

Şimdi de Libya timsahın ağzında. Bu kez de Mart ayını seçti timsahlar. Libya topraklarını timsah gözyaşlarıyla sulamakta, kan gölüne çevirerek yutmaya çalışmaktadırlar. Bugüne kadar yaşadıklarımızdan da biliyoruz ki "bizim" timsahlar, ne zaman gözyaşı dökerse bu yalancılığın, aldatmacanın dik alasıdır. Biz biliyoruz ki; karanlığın efendileri ne zaman güzel sözler söylüyorsa, ne zaman demokrasi ve özgürlük "götürüyorlarsa" orada bir kanlı işgal politikası vardır. Biz biliyoruz ki; zulüm saltanatının egemenleri ne zaman sivilleri korumaktan bahsetseler, "halka müdahale etmeyeceğiz" deseler orada halkın kanı oluk oluk akmakta, binlerce insan ölmekte, sakat kalmaktadır.

Tam da doğalarına uygun olarak yine ABD'nin komutasında emperyalist devletler Libya'ya kanlı ellerini atmışlar, günlerdir sivil, asker dinlemeden ülke topraklarını bombalamaktadırlar. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin kararının ardından, Fransız savaş uçacağının Libya ordusuna ait bir askeri aracı vurması ile başlayan kanlı işgal aralıksız sürmektedir. Bir başka timsah Kaddafi ise "Libyalılar devrim için silahlanı" diyerek kanlı politikalarını meşru kılmaya çalışmakta, bugüne kadar uşaklığını ettiği emperyalistlere karşı çıktığına bizi inandırmak istemektedir. Anti-emperyalizm kisvesi altında, sosyalist söylemleri de kullanarak diktatörlüğü elinden kaymasını diye can havliyle halkı na saldırmaya devam etmektedir.

Sarkozy'nin de dediği gibi Arap halkları kendini özgürleştirmeyi seçmiştir. Burada yalan yoktur, "domino etkisi" denilen bir süreçle birlikte Ortadoğu ve Kuzey Afrika halkları art arda ayaklanmış, Kaddafi de dahil tamamı işbirlikçi olan diktatörlere karşı çıkmışlardır ve çıkmaya devam etmektedirler.

Ancak ayaklanmaların bir kısmı hala sürerken, bir kısmı manipülasyona maruz kalmıştır. Bu devrimci bir önderliğin olmadığı her ayaklanmanın bilindik "kaderidir".

Sarkozy'nin pervasızca yalanlar savurduğu nokta ise "Bizim Arap halkına müdahalemiz söz konusu değil" söyleminde açığa çıkmaktadır. Libya'ya saldırmalı, haklı ve meşru ayaklanmayı kendi güdümüne almak, yani tasfiye etmeye çalışmak tam da Arap halkına müdahale etmektir. Bu saldırının Libya halkının yıllardır yaşadığı sömürüyü artırmaktan ve daha da önemlisi Libya halkı nezdinde Ortadoğu halklarının isyanını manipüle etmekten, kontrol altına almaktan başka hiçbir amacı yoktur.

Türk timsahının sözleri; "NATO'nun Libya'da ne işi var?"

Hatırlarsanız bir süre önce başbakan Erdoğan Almanya'da "NATO'nun Libya'da ne işi var?" demişti. Bundan yıllar değil, sadece günler sonra aynı Erdoğan doksan derece dönüş yapmıştır. Kaddafi'ye vicdanına kulak ver çağrısı yapan "vicdanlı" Erdoğan'ın, timsah gözyaşları dökmesi de, bu dönüşü de hiçbirimizi şaşırtmamıştır. Bu bilindik dönüşler, emperyalist işgallere söylemde koşullu, gerçekte koşulsuz tam destek, bu yalancılık, bu sahtecilik, bu zül hali uşaklığım doğasında vardır. Erdoğan'ın öne sürdüğü koşulların altının ne kadar dolu olduğunu ise tartışmak bile anlamsızdır. Koşulların öne sürülmesi, "NATO'nun ne işi var çıkışı?" hikâyeden, tezkere oylaması ise prosedürdendir.

Libya işgaline T.C.'nin destek vereceğini herkes bilmekteydi. Nitekim daha kanlı tezkere meclisten geçmeden önce

gemiler yola çıkmış, Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Uğur Yiğit gemilerin tezkere çıkar çıkmaz göreve başlayabilmeleri amacıyla gönderildiğini söylemiştir. Meclisten AKP ve CHP'nin oylarıyla tezkere geçmiş, prosedür tamamlanmış, “milli irade” sağlanmıştır. İçeriği gizlenen ve 10 yıl süreyle de gizli kalacak olan tezkerenin açıklanan çerçevesinde her türlü desteğin gerektiğinde işgalci devletlere sunulacağı anlaşılmaktadır.

Libya Halkına Kanlı Tezkere, Türkiye Halkına Baskı, Zulüm, Yoksulluk

Ülkenin dış ilişkilerinde Libya konusu tartışılırken ülkemiz içerisinde de yaklaşan seçimler ve bu çerçevede dönen söylemler gündeme damgasını vurmaktadır. Türk timsahları her seçim döneminde olduğu gibi gözyaşı dökme meselesini öne çıkartmışlardır. Rahibin anlatımındaki timsah gibi yemlerinin başında ağlamaktadırlar. “Halkı düşünmek”, “halkın sorunlarını anlamak” her seçim döneminde olduğu gibi moda olmuştur. Pervasız söylemlerde birinciliği elden bırakmayan Erdoğan da dahil olmak üzere düzen partilerinin temsilcilerinin söylemlerinin gittikçe “demokratlaştığı, halkçılaştığı” gibi bir durum karşımıza çıkmaktadır. Bu seçim dönemlerinin bilindik manzarasının arka planındaki gerçekler de aslında bilindikdir. Mazlum kardeş halkımız Libya halkı için kanlı tezkereleri devreye sokanlar, bir başka mazlum halk olan ülkemiz halkına da açlık, yoksulluk, zulüm ve baskıyı reva görmeye devam etmektedir. Söylemler biraz değişse de seçim dönemi bile uygulamalar değişmemekte, hatta Kürt sorunu cephesinden baskılar yoğunlaştırılmaktadır. Bunlara karşın yüzünü kızartmayı çoktan unutmuş Erdoğan “ileri demokrasi” söylemine daha fazla tutunmaya devam etmektedir. Bu anlamda AKP cephesinde değişen bir şey yoktur, icraatları ortadadır. Dikkat çekilmesi gereken konu Erdoğan'ın AKP'nin bundan önce hükümette olduğu dönemleri çiraklık ve kalfalık olarak addetmesidir. AKP'nin çiraklık ve kalfalık döneminde yaşanan gelişmeler düşünüldüğünde ustalık döneminde yaşanacakların boyutu ve derinliği bizleri “korkutmaktadır”.

Çiraklık ve Kalfalık Dönemi; Her Alanda Baskı ve Saldırı

Çiraklık ve kalfalık döneminin halkımıza özeldir de halk gençliğine yaşattıkları açıktır. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO)'nün açıkladığı Küresel İşsizlik Trendi Raporu'na göre özellikle 2007'den bu yana Türkiye'de işsizlik rekor düzeydedir. ILO, öncelikli sorunun genç işsizlikte olduğunu da kaydetmiştir. Bu dönemde ülkemizde genç işsizlerin oranı gittikçe artmış, özellikle krizin ilk patlak verdiği dönemde her

4 gençten 1'isi işsiz kalmıştır. Son birkaç yıldır genç işsiz sayısının yavaş da olsa düştüğü söylenmektedir. Bu söylemin bile altı boştur. Tersine işsizlik rakamlarına dahil edilmeyen, umudunu kaybetmiş iş aramayan işsiz sayısı DİSK Araştırma Enstitüsü'nün, 20 Şubat 2011 tarihli istihdam raporuna göre son 3 yıllık dönemde 367 bin kişi artmıştır. Son yıllarda iş bulan gençlerin ise neredeyse tamamı taşeron şirketlerde ya da sözleşmeli olarak iş bulmuş, yani çalışan nüfusa değil ücretli köle nüfusuna dahil olmuştur. Bir işte çalışan 4 gençten 3'ü kayıt dışı çalışmaktadır. Ataması yapılmayan öğretmenlerde olduğu gibi işsizlik ve güvencesizlik gencecik insanları intihara bile sürüklemektedir. İntihar eden ataması yapılmayan öğretmen sayısı 21'e yükselmiştir.

Eğitim süreci de bu vahamet tablosunda yerini almaktadır. Eğitim sisteminin faşist devletin tarihi kadar eski fakat çözülemeyen sorunları yanında Türkiye'nin Bologna Projesine dahil olmasıyla birlikte devreye giren yoğun piyasalaşma son yıllarda zirveye ulaşmıştır. Özel üniversitelerin sayısı git-

Ataması yapılmayan öğretmenlerde olduğu gibi işsizlik ve güvencesizlik gencecik insanları intihara bile sürüklemektedir. İntihar eden ataması yapılmayan öğretmen sayısı 21'e yükselmiştir.

tikçe artmaktadır. Devlet üniversitesi ile özel üniversite arasında da çok fazla fark kalmamıştır çünkü parasız eğitim diye bir şey kalmamıştır. Parası olmayana özel ya da değil üniversite yoktur; fakirin çocuğu fakir, zenginin çocuğu da zengin olmalıdır. Birleşmiş Milletlerin raporuna göre okula gitmeyen gençlerin % 60'ının ailesi yoksuldur.

Saldırıları elbette ekonomik alanla sınırlı değildir. Yoksullukla doğru orantılı olarak her dönem olduğu gibi baskılar da artmaktadır. Faşist diktatörlük de zaten bu yüzden vardır. Meşhur “ileri demokrasimiz” ise zehirli elma şekeridir. Son yıllarda polis kurşunuyla katledilen kişilerin sayısında yoğun bir artış olmuştur. Polis kuvvetleri Aydın Erdem ve Şerzan Kurt ismini onları katlederek hafızalarımıza kazımıştır. Devrimci, demokrat güçlere yönelik operasyonlar son dönemlerde ayyuka çıkmış, resmen devrimci, yurtsever avı yaşanmıştır. Üniversitelerde yüzlerce soruşturma açılmış, polisi, ÖGB'siyle devlet birçok eylem ve etkinliğe saldırmıştır. Geçen dönem Dolmabahçe'de yaşanan saldırı, ardından Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde milletvekillerini protesto eden öğrencilere yönelik ideolojik bombardıman bardağın taşmasına değil ama suyun kabarmasına yol açmıştır. Bu kabarma OD-TÜ'de öğrencileri bir adım bile yürütmeyen zihniyeti daha da tahammülsüzleştirmiştir.

Anadil konusu ise T.C.'nin ısrarla sürdürdüğü bir utanç tablosu olarak gündemdeki yerini korumaktadır. Söz konusu faşizmse en temel haklar bile T.C. için kırmızı çizgi; halk için teferruat olmalıdır. Anadilde eğitim hakkını isteyenler ise “başı ezilesi teröristlerdir.” KCK davasında bir halkın diline ayamazca hakaret eden T.C. bu hakaretin gençlik ayağını da yine yok sayarak, anadilde eğitim hakkını engelleyerek ortaya koymaktadır.

AKP hükümetinin çiraklık ve kalfalık döneminin hakkını özellikle gençlik cephesinden, fazla fazla verdiği açıktır. Ustalık döneminde hayatımızın gittikçe daha fazla kâbusa dönüşeceği ortadadır. AKP'nin Türk egemen sınıflarının temsilcisi olarak yeni dönemde daha da pervasızlaşacağını anlamak için falcı olmaya gerek yoktur.

“Halkçı Kemal” Önderliğinde “Sol” Dalga Tam Gaz

Düzenin bir diğer meşrulaştırıcı dalgası ise “halkçı Kemal”in de etkisiyle elbette rejim bekçisi CHP'den doğru esmektedir. Özellikle muhalif unsurların bilinç bulanıklığını değiştirmenin bir aracı olarak CHP “sola kaymıştır”. Devrimcilerin, demokratların sahiplendiği söylemleri “sahiplenen” CHP tarafından Aile Sigortası gibi seçim öncesi vaatler de devreye girmiştir. Klasik seçim öncesi vaatleri gibi alt yapısı olmayan, eksikliklerle dolu ve muhtemelen bu haliyle bile bir hayal olmaktan öteye gidemeyecek vaatler aldatmacanın bir parçasıdır. 68 ruhu üzerinden de propaganda yapan CHP, seçim çalışmalarında gençliğe özel bir yönelim içine girmiştir. Muhafız kesimlerin, sistemden daha çok rahatsız olanların gençler olması CHP'nin gençliği ister itemez önemsemesine yol açmaktadır.

Başına kim gelirse gelsin CHP'nin kimliği, niteliği, CHP'nin halka yaklaşması gibi bir durum kesinlikle söz konusu değildir. Hatta durum tam tersine işaret etmektedir. Kemal Kılıçdaroğlu bunu bizzat kendisi dile getirmiş, yeni dönemde CHP'nin sermayeyle daha da yakınlaşacağını belirtmiştir.

Arenanın Bir Tarafında Halk Bir Tarafında Türk Timsahları

Tüm bu tablo bizlere seçim döneminin halkımız özelde halk gençliği için önemini göstermektedir. 2011 seçimleri öne sürüldüğü gibi CHP, AKP... arasındaki düzen partilerinin hesaplaşma alanı olmayacaktır. Her seçim döneminde olduğu gibi arenanın bir tarafında halkımız, bir tarafında ise Türk egemen sınıfları ve onların sözcüleri olan dü-

zen partileri olacaktır. Bu seçim döneminin farklı olan yönü ise sistemin saldırılarının her zamankinden daha yoğun biçimde geliştirilmesidir. Artık eski tarzla hareket etmek gelişecek hareketlenmeleri dizginlemeye yetmeyecektir. Sistemin kendini yeniden yapılandırma sürecinin gidişatının belirlenmesinde bu seçim süreci büyük önem taşımaktadır. Bu önem hangi düzen partisinin seçileceğiyle değil, dipten gelen dalganın seçimlere nasıl yansıtacağıyla ilgili bir önemdir. Yerel seçim ve referandum sürecinde de görüldüğü gibi Kürt ulusunun bu noktadaki misyonu egemenler için büyük bir önem taşımaktadır. “Kırmızı çizgi”nin yani Kürt sorunun önemi yeniden yapılandırma sürecinde bu anlamda da 2011 seçimlerinde önemli kimse için yadsınamayacak büyüklüktedir.

2011 seçimlerinin tüm bu özgünlükleri düzene ve düzenin temsilcisi partilere karşı güçlü bir karşı koyuş örgütlememizi gerekli değil, zorunlu kılmaktadır. Bu güçlü karşı koyuşun 2011 seçimlerinde anahtarı Ulusal Hareket'in bağımsız adaylarını aktif olarak desteklemektir.

Sonuç

Bahreyn, Suriye... Bu sonun yaklaştığının en önemli işaretlerindedir. Tunus'tan yayılan isyan ateşi bölgeyi sarmaya, umudumuzu büyütmeğe devam etmektedir. Bu isyanların yanındayız, Ortadoğu ve Kuzey Afrika halklarının isyan ateşini harlamak görevimizdir!

Eceli gelen köpek misali egemenler isyan dalgasıyla birlikte Libya'ya saldırmıştır. Libya halkı, ezilen tüm halklar gibi bugün ya da yarın emperyalist timsahların midesine oturacaktır. Libya halkının yanında, karanlığın hükümlerinin karşısındayız! Emperyalistlere saldırdıkları bölgeleri dar edeceğiz!

Bu düzenden, düzenin yardımcıları olan düzen partilerinden halk gençliğinin bir beklentisi kalmamıştır. Geleceğimizi ellerimizden alanlar, bize güzel bir gelecek kuramazlar. Geleceğimizi ellerimize almanın yolu örgütlenmek, almaya çalışanlardan hesap sormanın yolu isyan dalgasını büyütmeğdir. Newroz'dan aldığımız coşkuyla 1 Mayıs'tan, 12 Haziran'a isyan dalgasını büyüteceğiz. Türk egemen sınıflarının 2011 seçimlerine dair heveslerini kursaklarında bırakacağız.

Libya'dan, Türkiye'ye anti-faşist, anti-emperyalist gençlik kıvılcımı çakmaktadır ve çakacaktır. Bizim için nihai zafere kadar son diye bir şey yoktur, ezilen sınıfların mücadelesi aralıksız sürmektedir. Yemini yutmaya hazır, alçakça gözyaşı döken timsahların ise sonu gittikçe yaklaşmaktadır.

Arap Baharı: Ne geç, ne erken–Ne ilk ne son!

Kitlelerin biriken öfkesi Mağribi kavurdu önce. Yokluk sınırında bir yoksulluğu dayatan düzene, insan bir kez daha ateşle karşılık verdi.

Çöl sükûnetinde bellediler halkları. Doğal farklarını dahi göz ardı edercesine cetvelle çizdiler sınırları. İstihbarat her şeydir, bildiler. İrade denilen şeyi, ellerindeki oyuncak addettiler. Ama fena halde yanıldılar, afallamaları bundandır.

Kitlelerin biriken öfkesi Mağribi kavurdu önce. Yokluk sınırında bir yoksulluğu dayatan düzene, insan bir kez daha ateşle karşılık verdi. Ateş, üstelik bu defa bedende, yok hayır, bedenleri ve sınırları aşarak sunulduğu amaca hizmete koştu. Direnecek hiçbir şey bırakmamacasına alınan cendereden çıkış için çakılan kıvılcım en kuru bozkırda alev topuna döndü artık.

Bouazizi'yi beklermişcesine bir heyecanla sokakları cepheye dönüştüren isyancıların her gün yeni bir adresi oldu. İlk şehirlere yayılan öfke seli işte o yapay sınırları, kaale bile almadı. Tunus, Mısır, Libya, Bahreyn, Suriye... Direnişin komşu adresleri oldu sırayla.

Tunus ve Mısır'ı şaşkın ama emin gözükmeye çalışan bir edayla karşıladı emperyalizm. Protestoların düzene başkaldıran içeriğine rağmen dar bir hedefe yönelmiş olması ciddi bir tehlike yaratmaktan uzaktı onlar için. Üstelik buralarda emperyalizmin yerleşik kurumsal yapısı tehlike durumunda güçlü manipülasyonlarla süreci lehine çevirebilirdi. Ya da en azından bunca kuvvet biçmektedir iktidarına. Ama asıl tehlike, isyan etmek için koşulların gayet müsait ya da başka bir ifadeyle, kitlelerin zaten isyan sınırında olmalarından hareketle, sisteme karşı öfkenin ete kemiğe bürünmüş olmasıydı.

Sınırları zorlayarak iktidarları sarsan isyan dalgasını durdurmak ya da hasretmek emperyalizmin haddine değildir. Bu yüzden yapılacak olan, isyanın yıkmaya yöneldiği hedefi daraltmak ya da isyanı dış müdahaleye elverişli koşullar yaratmak için kullanmaktır. Libya'yı işgale kalkışmanın en önemli sebeplerinden biri, Ben Ali, Mübarek ve Kaddafi gibiler şahsında temsil bulan sömürü sistemini muhafaza etmektir.

Tunus ve Mısır'da protestocu kitlelerin silahla aralarına koyduğu bariz mesafe, bir yandan emperyalizm açısından tehdit olmaktan çıkıyor, diğer yandan kitlelerin

güçlü taleplerinin sembolik düzeyde (despotların iktidardan çekilmesi) karşılanmasını kaçınılmaz kılıyordu. Üstelik olası doğrudan müdahaleler karşısında isyan halindeki kitlelerin cevabının oldukça sert olması işten bile olmazdı.

Mısır'da silahla arasına mesafe koyan halktı. Yoksa Mübarek'in protesto gösterilerini demokratik haktan saydığını söylemek yüzlerle ifade olunan öldürmeler karşısında imkânsızdır. Yemen ve Bahreyn'de süren eylem ve devlet katliamları ise görmezden geliniyor halen. Buralar El Cezire kameralarının görüş mesafesi dışında kalıyor nedense! Bahreyn'de isyanı bastırmak vazifesi bölgenin yerli uşaklarından Suudi Krallığına veriliyor.

Libya, başındaki diktatörle çoktandır halledilmesi gereken çıbanbaşı durumundaydı. Pazar alanında emperyalizme karşı daha fazla söz hakkına sahip olmak adına girişilen projeler tehlike arz etmekten uzak olsa da rahatsızlık verici oldu emperyalist güçler için. Kaddafi'nin Arap Birliği ve devamında tutmayan Afrika Birliği projeleri ülke topraklarını tamamen peşkeş çekmeyi engellemeye dönük umarsız manevralar olarak kaldıktan sonra, Kaddafi de her türden emperyalist sömürüye boynunu uzatmaktan başka bir çare bulamaz olmuştü.

Libya petroleri en başından beridir millileştirme adı altında emperyalist şirketlere peşkeş çekilmiş bulunmaktaydı. Ancak bu şirketlere biçilen pay azınlıkta kalmıştır. Üstelik en başından beri emperyalist kanatlardan Rusya ve müttefiklerine yakın duran Kaddafi, emperyalizmin ABD kanadı için sıkıntı yaratabilecek potansiyeli taşımaktan uzak değildir.

Son yıllarda ekonomik ambargoyu kaldırmak için emperyalistler arası farkları bir yana bırakarak ülkesini dışa açan Kaddafi, radikal İslam 'tehdidine' karşı tarafını belli etmek adına El Kaide'yi ihbar etmeyi üstüne vazife bilecek kadar ileri gitmiştir. Emperyalist saldırının hemen öngünlerinde radikal İslam'a karşı olduğunu söylemesi işte bu iyiliğini hatırlatmak içindir.

Dünyanın en büyük petrol tüketicisi ABD, Libya isyanı patlak verdiğinde ağırbaşlı ağabey rollerine bürünmek zorundaydı. Afganistan ve Irak'ta bir nevi façası bozulan ABD, öncülüğü müzmin çakalları Fransa ve İngiltere'ye bıraktı. Kendisi arkada olmasa da bir adım geride, toparlayan ve organize eden konumunu sürdürdü. Üstelik aynı nakaratla, sivillere yönelik şiddete sessiz kalınmayacağını söyleyen tarifsiz bir riyakârlıkla...

Libya'yı, isyan dalgası bağlamında öncellerinden ayıran hususların varlığı emperyalizmin iştahını kabartmaya yetiyordu. Leş için sırasını bekleyen sırtlanlar gibi huy-

suzlanan Fransa ve İngiltere kendilerine sunulan parçanın üstüne hışımla atarken arkalarına bile bakmamışlardı. Oysa oraya, tam da arkalarına baksalar, yüzyıl geçtiği halde eski günlerini yâd etmekte olan, eskiye soyunan yeni bir Osmanlı gömleği giydirilmiş Türkiye'yi göreceklerdi. Mağrur ve vakur görüntünün altında ama katiyen ezik ve riyakâr bir şekilde artlarından yürüyen eskimeyen bir dosttu.

Libya'yı Mısır ve Tunus'tan kısmen ayrı bir yere koyan parçalı yapısı emperyalizme aradığı fırsatı yakalama şansı vermişti. Mısır'da da Mübarek yanlılarından bahsetmek mümkündür. Ancak Mübarek yandaşları ülkeyi tamamen farklı bir yapıda ele almayı sağlayacak nitelik ve nicelikten yoksundu. Libya'da ise Kaddafi yandaşları ve karşıtları aşiretler temelinde bir örgütlü yapı sunmaktadır ki, savaş, süresi kestirilemezse de bir dengeyi

doğurmakta, daha doğrusu Kaddafi'nin devrilmesini diğerlerinden daha zor kılmaya neden olmaktadır.

Aşiretler arası savaşa dönüşen bu iktidar kavgası, sadece zengin petrol rezervleri açısından bile düşünülürse emperyalizmin müdahalesini koşullamaktadır. Her ne kadar silahlı aşiretler, ordudaki muhalif aşiret mensupları söz konusu olsa da Kaddafi'nin eli daha güçlüdür. Zira devlet aygıtının yıllarca idaresinin biriktirdiği bir güç vardır.

Emperyalist saldırıyı anda koşullayan ise petrolden ziyade gelişen isyan dalgasını manipüle etmek olmuştur. Petrolün önemi daimidir. Lakin koşulların olgunlaşmasını beklemek ya da beklenmeyen gelişmeler karşısında süreci lehe çevirecek hamlelerde bulunmak gerekmiştir. Dar bir hedefe yönelmiş gözükse de isyanlar, artık bu düzenin, kitlelerin tahammül sınırlarını aşmasından doğmuştur. Bu suretle hedefin genişlemesi, başkaldırı ve şiddetin asli hedefe yönelmesi her zamankinden daha fazla ihtimal dâhiline girmiştir. Dolayısıyla emperyalist saldırı ve işgal kaçınılmazı ötelemeye dönük bir hamle olarak icra edilmektedir.

Libya, parçalı yapısının dışında demokratik halk hareketlerinin doğmadan nefessiz bırakılarak öldürüldüğü bir baskı ortamına da ev sahipliği yapmaktadır. Libya'da kendilerinden başka siyasi bir özne olmadığı malumun ilanı mahiyetindeki itiraf bizzat Kaddafi'nin oğlundan gelmiştir. Devrimci özneler ise yok derecesindedir. Gelişen isyanın doğrudan sisteme yönelemeyişinin altında yatan yetmezlik budur. Bu yetmezlik emperyalizmin saldırı seçeneğini güncel bir gerçeklik olarak devreye sokmasındaki pervasızlığı da beraberinde getirmektedir.

Kompro teorilerine lüzum yok. İsyancıları internet devrimi lafzıyla küçümseme numaraları da sökmek. Teknoloji en ileri haliyle onların elinde olduktan sonra her şeye muktedir olabilirlerdi. Ben Ali ve Mübarek'i batıran ne Google ne Facebook ne de Twitter'dir. İnternetin iletişimin hızına yaptığı etki göz ardı edilemez. Esasen de etkisi bu kadardır, daha fazlası değil. Öyle olsa onların el üstünde tutulmaları da sağlanabilirdi. Ama sağlayamadılar.

Ne kadar kudret sahibi olurlarsa olsunlar, ezilen halkların iradesini zapt etmeye kadir olmadıklarını bir kez daha anladılar. Ama anlamaları yetmeyecek, anlamaları beklenmeyecek, çöle gömülecekler çaresiz...

Küçümseyen bir ifadeyle takıştırdıkları Arap baharı, güçlü filizler yeşertti toprakta. Zafere gebe, direnç filizleri...

BİZ UNUTTUK BAĞIŞLAMAYI!

ANKARA

Ankara'da her yıl olduğu gibi Halepçe, Qamişlo, Beyazıt ve Gazi katliamları ortak anıldı. Bu yıl YDG'liler olarak 16 Mart'ı egemenlerin dün Beyazıt Katliamı'nda uyguladığı fiili katliamı bugün de geleceksizleştirme saldırılarıyla politik bir katliama dönüştürdüğü bilinciyle ele aldık. Bu nedenle Beyazıt Katliamı'nın biraz daha öne çıkarılması kararını aldığımız eylemi, uzun zamandır 16 Mart'ın örülmesinin engellendiği

İSTANBUL

* Beyazıt ve Halepçe katliamının yıldönümünde 16 Mart'ta Beyazıt Katliamı'nın yapıldığı yerde İstanbul Üniversitesi'nin önünde eylem yaptık. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi önünden merkez kampüse yürüdük. Eylemde "Beyazıt'ta düşene dövüşene bin selam", "Beyazıt goristan ji bo faşistan" vb. sloganlar atıldı. YDG olarak destekçisi olduğumuz eylem "Devrimci, Demokrat, Yurtsever Öğrenciler" imzasıyla yapıldı. Ayrıca Beyazıt'ta katledilenlerin arkadaşları "Devrimci arkadaşları" imzasıyla bir pankart açtılar.

BALIKESİR

16 Mart Çarşamba günü Eski Vergi Dairesi önünde Barış ve Demokrasi Partisi; Gazi, Beyazıt ve özelinde Halepçe katliamını anmak için bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın metninde, "Bu katliamlara karşı bütün dünya devletlerinin seyirci kalması ve duyarsız olması insanlık için bir utançtır" denildi. "Günümüzde siyasi soykırım ve operasyonların olması aslında hiçbir şeyin değişmediğini, bu olayların hala devam ettiğini göstermektedir" vurgusu yapıldı. Basın açıklamasına YDG de destek verdi.

SİVAS

Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi Katliamları'nın 16. yıldönümünde Sivas'ın çeşitli mahallelerinde bildiri dağıtımı yapıldı. Mahallelerde bildiri dağıtan iki YDG'li yoldaşımız polis tarafından gözaltına alınmak istenmiş ancak alınamamıştır. Yine bildiri çalışması yapan bir DHF'li dostumuzu da polis takibe almış ancak istediği sonuca ulaşamamışlardır. Bu süreçte yeni tanıştığımız okurlarımız, arkadaşlarımız polis ve ÖGB tarafından taciz edilmiştir. Ancak bu baskı ve sindirme politikaları boşa çıkacaktır. Bolubeyleri olduğu sürece Köroğulları, Dadaloğulları, Demirci Kawalar da olacaktır. Baskı ve zulüm olduğu sürece Serhıldanlar da olacaktır.

Cebeci Kampüsü'nde yaptık. Aynı günün akşamında yine geniş çaplı bir platformla Sakarya'dan Yüksel'e yürüyerek basın açıklaması yaptık. Yürüyüş sırasında biz yola çıkar çıkmaz çevik kuvvet önümüzü sardı. Bir süre bekledikten sonra polis önümüzü açtı ve Yüksel Caddesi'ne geçerek basın açıklamamızı yaptık. Her eylemde klişeleşen güzergâhı bile kesen polisin insanların Mart ayı katliamlarını öğrenmesinden ne kadar korktuğu ortadadır.

* Bundan tam 16 yıl önce faşist TC devletinin kolluk güçleri bu kez Gazi halkını katletmek için görevdeydi. Biz de devlet güçleri tarafından katledilen Gazi şehitlerini anmak için Gazi Mahallesi'ndeydik. Eski karakoldan başlayan yürüyüşte biz de YDG'liler olarak Partizan kortejinde yerimizi aldık. Coşukulu geçen yürüyüşte "Gazi'nin katili patron ağa devleti", "Gazi faşizme mezar olacak" sloganlar atıldı. Yürüyüş sırasında TKP/ML militanları da "Gazi'nin katili faşist TC devleti" pankartı astılar. Yürüyüş mezarlıktaki etkinlikle son buldu.

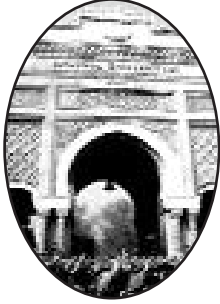

ÇANAKKALE

17 Mart günü saat 14.00'te Merkez'deki Truva Atı önünde Halepçe, Gazi ve Beyazıt Katliamlarını anmak için basın açıklaması düzenlendi. 16 Mart günü saat 15.00'te Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi ÖSEM önünde Beyazıt Katliamı'nı anmak amacıyla devrimci-demokrat öğrenciler tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi. ÇOMÜ'de geçtiğimiz dönem yaşanan faşist saldırıların ardından kampüs içinde yapılan basın açıklaması, hiç bir koşulda faşizmin bizi yıldıramayacağının bir örneği oldu.

ERZİNCAN

Erzincan'da 12 Mart günü mart ayı içerisinde yaşanmış/yaşatılmış tüm katliamları kınamak amaçlı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Erzincan Saat Kulesi önünde toplanan kitle sloganlarla Cumhuriyet Meydanı'na yürümüştür. Meydanda basın metni okunmuştur.

FORUM

GENÇ-SEN'İN ÖNEMİNİN FARKINDA MISIN?

Halk gençliğine yönelik baskı ve saldırıların arttığı, işsizlik ve geleceksizliğin dayatıldığı, gençliğin bu denli örgütsüz olduğu ve mevcut durumda var olan örgütlerin gençliği örgütlemekten son derece uzak olduğu bu süreçte, Genç-Sen de bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

YDG olarak halk gençliğine yönelik tüm saldırılara yanıt olma iddiamızdan hareketle, üniversiteli gençliğin akademik ve demokratik mücadelesinde Genç-Sen'in önemli bir mevzi olduğunu kavramak çok elzemdir. Bunu yıllardır söylüyoruz. Üniversiteli gençliği örgütlemenin önemli bir aracı olabilecek potansiyele sahip olan Genç-Sen'in önemini kavramak biz YDG'liler açısından önem taşımaktadır.

Geniş öğrenci yığınlarını örgütleyebilme potansiyeli bulunan Genç-Sen ile her yıl yüzlerce öğrenci ile bağ kurmaktadır. Ancak bağ kurulan kitle kalıcı olmamakta ve Genç-Sen işleyişindeki sorunlar örgütlülüklerin kalıcı olamamasını doğurmaktadır.

2009 harç eylemlerinde, yerelerde gelişen ulaşım eylemlerinde, 6 Kasım süreçlerinde vb. gördüğümüz gibi Genç-Sen binlerce öğrenci kitlesini ortak talepleri etrafında mücadele için toparlayabilmektedir. Ancak her eylemlilik süreciyle birlikte etrafında toparladığı kitleyi sürekli Genç-Sen'li kılmak noktasında sıkıntılar yaşamaktadır. Kurulduğu süreçten bugüne Genç-Sen'de belli sıkıntılar sürekli var olmaktadır. Dar grupçu zihniyet, Genç-Sen'i arka bahçe gibi görme, orada tanyacağın birkaç kişiyi "örgütleme" yarışı vb. birçok sorun halen devam etmektedir ve edecektir. Evet, bugün Genç-Sen bu sıkıntılardan kaynaklı kendisine biçtiği tüm öğrenci gençliğin sendikası olma misyonundan çok uzaktadır; birçok eksik ve yanlış anlayışlarla varlığını sürdürmektedir. Bu noktada bize düşen; Genç-Sen'i sadece eleştirmek, sürekli eksik ve yanlış yanlarını söylemek değil; devrimci kimliğimi-

zin bize biçtiği misyon gereği eleştirdiğimiz noktaları değiştirip dönüştürmeyi bir görev olarak karşımıza koymaktır.

İçinde bulunduğumuz DKÖ'lerdeki faaliyetimizi diğer örgütler üzerinden ve onların DKÖ'lere bakış açısından tartışmak bizi geriye götürür ve buralarda faaliyet yürütmememizin bahanesi onların bakış açısı ve bizi faaliyetin dışına itme çabaları olamaz. Faaliyet yürüttüğümüz DKÖ'lerin nasıl bir zeminde durduğu bizden bağımsız düşünülemez elbette. İçinde bulunduğumuz bir DKÖ'ye yönelik bir eleştiride bulunuyorsak bunun ilk elden muhatabının bizler olduğunu unutmamalı ve içinde bulunduğumuz DKÖ'ye yönelik yaptığımız ya da yapılan herhangi bir eleştiride ilk elden kendimizi sorgulamalı, sorunu esasta dışımızda aramamalıyız.

Genç-Sen'le ilgili bu kadar ileri tartışma yürütüp, bu kadar yazıp çizdikten, öğrenci gençliğin örgütlenmesi için Genç-Sen önemli bir örgütlenmedir dedikten sonra bu noktada Genç-Sen'de faaliyet yürütme noktasında hala sıkıntı yaşıyorsak, Genç-Sen'in öğrencilerin gerçek öz örgütlülüğü olabilmesi için yeterince emek harcamıyorsak, faaliyetimizin devamlılığı için yeterince sabırlı ve ısrarcı olma iradesini gösteremiyorsak; burada durup kendimizi sorgulamamız gerekiyor.

4. Genel Kurul sürecinde de gördüğümüz gibi gerek genel kurul öncesi hazırlık sürecinde gerekse de genel kurula katılım noktasında gösterdiğimiz ciddiyetsizlik bize ne kadar Genç-Sen'li olduğumuzu bir kez daha gösterdi.

Öğrenci gençliğin öz örgütlülüğü olan geniş öğrenci yığınlarının örgütü olmayı kendine görev edinen bir örgüte biz bu kadar dıştan bakıyorsak, burada faaliyet yürütmek noktasında ayak diretiyorsak bu kabul edilemez bir durumdur. Ya da benzer biçimde biz bu

örgüte emek verip, her işine koşturup, bütün “hamallık” denecek işlerini yaptıktan sonra genel kurula katılmıyorsak/katılmıyorsak, genel kurulun örgütlenme sürecinde yeterli inisiyatif koyamıyorsak bu da kabul edilemez bir durumdur .

Bu kabul edilemez durum kuşkusuz sadece genel kurul süreciyle sınırlı değildir. Genel kurul öncesi Dolmabahçe’de başbakanın rektörlerle yapacağı toplantıya Genç-Sen’in gitmesi ve polis müdahalesiyle karşılaşılmasıyla başlayan bir hareketlilik süreci burjuva medyanın da etkisiyle kitle üzerinde olumlu bir etki yaratmıştır. Ancak bu etkinin örgütlü bir güce dönüşmesi sağlanamamıştır. Böyle bir süreçte Genç-Sen öğrencilerin gündemine kesik de olsa müdahale ederken biz bu sürecin içinde yerimizi almadık. Polis şiddeti sonucu bebeğini yitiren bir genç kadının olduğu, polisin bütün vahşetiyle saldırdığı bu eylemde ve Genç-Sen’in bazı önemli eylem ve etkinliklerinde olmadık. Birçok alanımızda Genç-Sen’e yeterli emek verilmemekte bazı alanlarımızda ciddi emek gösteren yoldaşlar Genç-Sen’in pratik işlerine koştururken inisiyatif almada ve kararlara müdahale etmede eksik kalmaktadır. Öyle ki günde 100’e yakın Genç-Sen’in gazetesini satan ama Genç-Senin toplantısından haberi olmayan yoldaşlar bulunmaktadır. Bazı alanlarımızda ise en deneyimli yoldaşların bile Genç-Sen faaliyetinden çabucak bıkkınlık yaşaması, Genç-Sen’in andaki durumuna odaklanarak, bu örgütün potansiyelini yeterince kavrayamaması durumu ortaya çıkabilmektedir. Daha da vahimi Genç-Sen’i küçümseyen, Genç-Sen faaliyetini yeterince “militan” bulmayan yoldaşlar vardır ve bu yüzden bu türlü bakan yoldaşlar için Genç-Sen faaliyeti başka işlerle kıyaslandığında hep talidir. Bu gibi örneklerden ve acı sonuçlarından yeterli dersi çıkaramamışız ki Genç-Sen Genel Kurulu’nda da yerimizi almadık. Bu açıdan bakıldığında genel kuruldaki yetersizliğimiz bir sonuçtur.

DKÖ’lerde bulunmamak, DKÖ’leri küçümsemek, DKÖ’lere emek vermemek kitleleri küçümsemektir ve kitlelerden kitlelere anlayışımıza terstir bu da tasfiyeciliğin bizim üzerimizdeki yansımasıdır. “Genç-Sen de neymiş” diyerek sol bir bakış açısıyla bakan yoldaşlar aslında içimizde tasfiyeciliği pompalamaktadırlar. Demokratik halk devrimi perspektifiyle faaliyet yürüten bir örgütlenmenin kitlelere ve kitlelerin örgütlenmelerine bu anlamda Genç-Sen gibi potansiyeli olan bir araca burun kıvrımayı geçtik ciddi bir önem ve bu

öneme uygun bir emek vermesi gerekmektedir. Aksi halde ortada ne demokratik halk devrimi perspektifi ne de sosyal ve ulusal kurtuluş savaşlarının destekçisi olma durumu kalabilir.

Genç-Sen’deki genel gidişatımızın da bir sonucu olarak Genç-Sen Genel Kurulunu önemsemedeki ve buna bağlı olarak kurula katılımdaki eksikliğimiz durumun vahametini bir kez daha göstermiştir. Özcesi biz bu genel kurulda da biçimsel tartışmaların önüne geçip nitelikli tartışmalar yürütemedik. Dar grupçu zihniyetlerin kendi çıkarlarını dayatmasının önüne geçemedik. Genel kurula katılmamızın bahanesi maddi sıkıntılar olamaz; çünkü biz biliyoruz ki devrimci irade ve yaratıcılık bütün bunların üstesinden gelir. Ayrıca bu durum kitleler üzerinde de YDG’nin olumsuz bir etki yaratmasına ve YDG’nin 'küçük bir grup' diye anılmasına neden oluyor. Böyle bir durumda öğrenci gençliği örgütlemeye önemli güçlerden birisinin Genç-Sen olduğunu ve YDG’nin de Genç-Sen’i değiştirecek yegane güç olduğunu kavramak; YDG’nin “küçük bir grup” olmadığını kanıtlamaktır. Genç-Sen çalışmalarımızla diğer çalışmalarımızı karşı karşıya getirip bir seçim yapma durumu yaratmamız ve genel kurula katılmamız anlaşılabilir. Zaten eğer bütün o güne bırakıyorsak işlerimizi (Newroz çalışmalarından dolayı 19 Mart tarihli Genç-Sen genel kuruluna gelmeme örneğinde olduğu gibi) genel çalışma tarzımızda bir sıkıntı var demektir ve bunu tümünden değiştirme noktasında devrimci irademizi harekete geçirmemiz gerekmektedir. Kurulda oluşan genel tablodaki yerimize baktığımızda doğru müdahaleler de bulduk ancak etkinin daha güçlü yansımalarının olması için bütün gücümüzle oraya katılmamız ve bunu yaparken öz örgütlülüğümüzü daha ileriye taşıma hedefimiz olduğunu artık bilince çıkarmamız gerekmektedir. Eğer Genç-Sen’in mevcut durumundan gerçekten rahatsızsak; ona dışarıdan ilahi bir güç gibi etkide bulunamayız, içinde bulunmamız ve onun bir parçası olarak müdahale etmemiz gerektiğini anlamak çok zor olmasa gerek.

Tüm bu sıkıntıları ortadan kaldırmak Genç-Sen’in hem anlayıştaki hem de pratikteki eksikliklerini giderip ona gerçek bir öz örgütlülük misyonu kazandırmak; daha çok emek vermekle, verdiğimiz emeğe sahip çıkmakla, daha çok sabır ve ısrarcı olmakla mümkün olacaktır. Önümüzdeki süreçte tüm bunlardan ders çıkararak öz örgütlülüğümüze sahip çıkıp gerçekten Genç-Sen’li olalım.

Sorumsuzluk, İddasızlık, Reformizm! Sonuç; Genç-Sen 4. Kongresi!

Genç-Sen'in misyonunu yeterince kavramamak tarihin affetmeyeceği bir hatadır. Devrimciler, demokratlar, örgütlenmeler geçmiş hatalarının cezalarını ağır bedellerle ödemişler, en büyük örgütler bile nicelik ve daha da önemlisi nitelik kaybına uğramışlardır. Bu süreci de kırmanın bir parçası olabilecek Genç-Sen'i bu derece hastalıklı bir noktadan ele almayı, bu hatayı sürdüreni tarih geriye düşürerek, kitleler uzak durarak elbet bir gün cezalandıracaktır.

Öğrenci gençlik sendikası Genç-Sen'in 4. Olağan Kongresi 19 Mart Cumartesi günü Ankara'da gerçekleştirilmiştir. Türkiye'nin dört bir yanından gelen, çok sayıda öğrencinin katıldığı kongremiz amacına ve misyonuna uygun şekilde örgütlenememiş, dosta, düşmana Genç-Sen ve mücadelemiz açısından olumlu bir mesaj verememiştir. Bu tabloda Genç-Sen'li YDG'lilerin sorumluluğu, eksikleri ve olumsuzlukları bir önceki yazımızın konusu olduğu için burada açıklanmayacaktır. Elbette YDG'lilerin Genç-Sen'in eksiklikleri konusunda öncelikle kendine pay biçmesi, bu payı öncelikli olarak tartışması doğru olmalıdır. Bu yazımız daha çok YDG'li dışındaki Genç-Senlilerle ilgilidir.

Geçtiğimiz eğitim-öğretim döneminde yaşananlar hepimizce malumdur. Öğrenci gençlik üzerinden egemenler yeni politikalarını tartışmaya başlamışlardır ve seçim süreciyle birlikte tekrar gündeme gelecek YÖK tartışması açılmıştır. "İleri demokrasi" maskesinin gerisinde süren bu tartışmada maskenin düştüğü noktalar egemenlerin yoğunlaştırdığı saldırılarla somutlanmıştır. Zayıf ve eksik de olsa öğrenci gençlik azımsanmayacak bir karşı koyuşla süreci göğüslemiştir. Burjuva medyanın bile yoğun şekilde tartıştığı süreç bitmiş gibi gözükse de seçim öncesi yaşanan bildik durgunluğun ürünü bir dönem yaşanmaktadır. Bu durgunluk egemenlerin saldırılarına ara verildiği anlamına elbette gelmemektedir, dahası seçim sonrası, anayasa tartışmaları vs derken öğrenci gençlik yine yoğun şekilde gündeme gelecektir. Bu tablonun en önemli öznesi olan öğrenci gençlik ise sorunlarının gittikçe daha fazla farkına varmakta, bu da öğrencileri alternatif arayışına itmektedir. Sorunlarının çözümü olabilecek bir örgütlülük, doğru politikalar ve doğru bir duruş sayesinde öğrencilerin gittikçe daha fazla ilgisini çekecek, kiltleselleşecek, hak arama ve bu anlamda da devrim mücadelemizde önemli

bir mevzi olacaktır. Genç-Sen tam da bu noktada büyük öneme sahip bir araçtır. Gerek sürecin gerek Genç-Sen'in bu anlamda değerlendirmesi tarafımızdan çok kez yapılmıştır. Ancak ne sürecin ne de Genç-Sen'in bu süreçte taşıdığı önemin ve potansiyelin farkında olmamak şeklinde açığa çıkan, kongrede yüzümüze çarpan bir sorumsuzluk söz konusudur. Bu sorumsuzluğun ve balını taşımak zorunda kalacak olan örgütlerin farkındalığını artırmak adına kitlelerin durumuna ve

Genç-Sen'in önemine işaret eden kısa bir hatırlatmayı bir kez daha yapmayı uygun gördük.

Sorumsuzluğun Kongreye Yansıması

Bu kısa hatırlatmadan sonra bu sorumsuzluğun kongreye yansıyan noktalarını açıklamak sorumluluğumuzu yerine getirmemiz gerekmektedir. Öğrenci kitlelerinin sisteme karşı tepkilerinin arttığı, egemenlerin ekonomik, akademik, demokratik kazanımlarımızı tek tek ellerimizden aldığı, kapsamlı bir geleceksizlik cenderesinin devreye sokulduğu bir süreçte kongremiz özellikle başka örgütlülüklerin de içerisinde olan arkadaşlarımız tarafından doğru ele alınamamıştır. Genç-Sen içerisindeki

bileşenlerin büyük bir kısmı bu kongrede Genç-Sen'i büyütme, Genç-Sen'i kazanım elde edecek, gençliğin yaralarına merhem olacak bir mevzi haline getirme iddasından yoksun olduklarını bizlere göstermişlerdir. Öğlene doğru 11.00 sularında başlayan kongremizde Genç-Sen'in görevleri ve misyonu açısından tali bir yerde duran usüle ilişkin tartışmalar kongreye damgasını vurmuştur. Elbette bir örgütlülüğün tüzüksel işleyişi, organlarının nasıl seçileceği önemlidir. Nitekim

YDG'lilerden de bu konuya ilişkin tartışmalara katılanlar olmuş, YDG'lilerin büyük bir kısmı oylamada tercihini yapmıştır. Ancak politikanın belirleyiciliği ve esaslığı ortadadır. Uzun süre, kongrenin yarısında nispi seçim sistemi, yani Genç-Sen MYK'nın hangi usüle göre seçileceği tartışılmıştır.

Bu konunun uzun saatler tartışılması bir yana tartışmanın düzeyi gittikçe düşmüş, ancak burjuva örgütlerin kongrelerinde karşılaşılabileceğimiz sahneler ortaya çıkartılmıştır. Tartışmalar Genç-Sen içerisinde bir birliktelik değil bir taraflaşma olduğunu açık etmiştir. Taraflaşmak ve bölünmek elbette her zaman olumsuz değildir. Bazı taraflaşmalar doğru politikaya ulaşmanın zeminini oluştururken, bazı ayrışmalar arınmalara yol açabilmektedir. Ancak hepimizin gözleri önünde yürütülen tartışmaların da gösterdiği gibi Genç-Sen içerisinde şu anda açığa çıkan ayrışma, apolitik ve düzeysiz bir ayrışmadır ve po-

litik kaygıların değil dar grupçu kaygıların ürünüdür. Bir nevi Genç-Sen içi iktidar kavgasının sonucudur. **Bu politik kaygılardan uzak taraflaşma nasıl bir ideolojik duruşun ürünüdür, Genç-Sen içinde dar grupçu çıkarların öne çıkartılması egemenlerden başka kimin işine yarayacaktır?**

Bu ikili bir görünüm arz eden taraflaşmanın apolitik özü tartışmaların biçimine de yansımıştır. Bağırma, hakarete varan sözler, ilerleyen saatlerde fiziksel kavgaya dönen gerginlikler özellikle nispi seçim konusu tartışılırken gündeme gelmiştir. Bir Genç-Sen'linin bir diğer Genç-Sen'liye "kes sesini" diye bağırması devrimci, demokratlar arası yıllardır işletilen, önemli bir mirasın ürünü olan kültürümüzü ve devrimci tarzımızı ayaklar altına almıştır. **Divana bir müdahale söz konusu olsa da aynı örgütlülüğün bir bileşeninin bir diğerine bağırması, sesini kesmesi için çıkışması ne demektir? Bu şekilde bir demokrat dostuna çıkışan arkadaşımızın devrimcilikle ilgili hedef ve iddaları nedir?**

Nispi seçim konusunu onaylamayan taraftan bir arkadaşın tabloyu "it dalaşı" olarak nitelendirmesi ve lehte konuşma yapan diğer konuşmacının da bunu onaylaması "takdire şayan" bir tabloya vücut vermiştir. Devrimci ve demokrat arkadaşlarımızın, siperdaşlarımızın kendilerini, dostlarını mecaz anlamda da olsa, deyim de olsa "it" diye nitelendirmesi tarzın nasıl düzeysileştiğini gözler önüne sermiştir. Devrimci ve demokratik kamuyunda bizim bildiğimiz egemenlerin kendi içindeki dalaşa it dalaşı denmektedir. Belli ki Genç-Sen içerisindeki taraflaşmayla egemenler arası dalaş arasında bazı benzerlikler görülmektedir ve bu durumun özneli ancak burjuva siyasetçiler arasında yaşanabilecek tutumların Genç-Sen'in içine nasıl sızdığını bu ifade vesilesiyle itiraf etmektedir. Ancak yine de sormak gerekmektedir; **Genç-Sen gibi demokratik bir örgütlenmedeki bir taraflaşmayı deyim de olsa it dalaşı diye nitelendirmek nasıl bir bakış açısının ürünüdür, egemenlere yönelik sıkça kullandığımız bir deyim veya nitelendirmenin Genç-Sen kongresinde birbirimizi eleştirdiğimiz konuşmalarda ne işi vardır?**

MYK'nın nasıl seçileceği üzerine yürütülen tartışmaların ardından yönelim belirleyen önerilerin tartışılmasına geçilmiştir. Gençliğin hangi sorunun, nasıl öne çıkartılacağı, kitlelere hangi politik argümanlarla gidileceği bu bölümün konusu olmuştur. Arada MYK adaylarının da belirlenmesi gibi gündemler geçince ancak akşama doğru saat 17.00'yi geçtikten sonra Genç-Sen'in bir yıllık politik yönelimi tartışılmaya başlanmıştır. Yukarıda

belirttiğimiz gibi örgütlülüğün işleyişi, usul kuralları önemlidir ancak esas olan kitlelere Genç-Sen'in hangi politikalarla gideceği sorunsalıdır. Bu sorunsal resmen ve ister istemez geçirilmiştir. MYK'nın nasıl seçileceğine yönelik gündemde erkeklere 5, kadınlara 4 dakika konuşma hakkı verilirken politik yönelim tartışmaları sırasında konuşma süreleri yarıya yarıya düşürülmüştür. Nitekim söz almak isteyenlerin de sayısı bu bölümde azalmıştır. Söz alanların bu bölümde salondaki bileşenlerce nasıl dinlendiği ayrı bir tartışmanın konusudur.

Kitleleri nasıl örgütleyeceğini değil de MYK'nın nasıl seçileceğini uzun uzun tartışmak, geleceksizlik, YÖK'ün kaldırılması gibi halk gençliğini yakından ilgilendiren konuları geçiştirmek bu tablonun öznesi olan bileşenlerin iddası daha doğrusu iddasızlığıyla ilgili. Münferit örnekler dışında birçok alanda hali hazırda başka örgütlenmelerin de üyesi olan kişilere hitap etmekten ileri gidemeyen Genç-Sen'i büyütme politikalarımız üzerinden tartışmamak ufkun darlığıyla alakalıdır. Milyonlarca öğrenciye hitap etmesi gereken bir sendika yaratmak ve devrim demokrasi mücadelesine önemli bir mevzi kazandırmak iddası olsaydı eminiz ki MYK'nın nasıl seçileceğinden çok, Genç-Sen'in kitleleri nasıl örgütleyeceği çok daha fazla tartışılırdı. Elbette herkes en doğrusunun kendisi olduğunu düşünmektedir ve doğru düşüncenin ortak çalışmalar yürütülen bir örgütlenmede etkili olmasını istemektedir. YDG'liler olarak biz de bunun dışında değiliz ve bu anlamda Genç-Sen'in içerisinde de kendi ideolojik özümüzden kopmuş bir faaliyet yürütmemiz mümkün değildir. Bu anlamda Genç-Sen'in bütün organlarında koşulumuz varsa YDG'li birisinin yer almasını istemek, emek verme sürecinden de karar verme sürecinden de imtina etmemek gibi bir derdimiz vardır. Bu elbette YDG için değil tüm örgütler için geçerlidir. Bu yüzden her Genç-Sen'liyi organların seçiminin tarzı, örgüt içi demokrasinin işletilmesi gibi konular ilgilendirmektedir. Ancak bu önemli olsa da tali bir yandır ve kimsenin Genç-Sen'de faaliyet yürütmesinin esas nedeni olmamalıdır. **Genç-Sen'de faaliyet yürüten diğer örgütlenmelerin de parçası olan unsurlar Genç-Sen'de faaliyet yürüttükleri ve bu anlamda Genç-Sen'in kitleselleşmesini, önemli bir mevzi olmasını istedikleri için mi Genç-Sen'de daha etkili olmak istemektedirler; yoksa kendi etkilerinde olan bir örgüt yaratmak için mi Genç-Sen'in olumlu çalışmalar yapmasını istemektedirler?**

Politik yönelim konusuna olan ilgisizliğin de bir göster-

gesi olan "dinleme" daha doğrusu dinlememe meselesi ayrı bir konu demiştik. Bu meseleyi ayrı bir konu yapan şey kongrede ortaya çıkan tablonun vahametinin derecesidir. Politik yönelime olan ilgisizlik yanında bu konu kültürden doğru da ayrıca tartışılmalıdır. Konuşanı dinlemek, yorulsak da konu ilginizi yeterince çekmese de konuşanı dinlemek devrimci demokratlar içerisinde oturtulmuş vazgeçilmez bir kültürdür. Devrimci, demokrat çevrelerde yoldaşını, siperdaşını, aynı örgütlülüğün parçası olan arkadaşını yeterince dinlememek ancak yoğun bir kültürel dejenerasyonun göstergesi olabilir. Birbirinin fikirlerini önemsemeyen, birbirlerini dinlemeyen, birisi konuşurken uğultu yapan, gürültü çıkaran kişilerin yaptığının ne olduğunu açıklayacak bir söz bile tarafımızdan bulunamamaktadır. Bu kadar da olmaz de-

mekten başka diyecek söz yoktur. İlk başlarda büyük grupların(!) küçük gruplar(!) diye adlandırdıkları örgütlenmelerin mensupları konuşurken açığa çıkan dinlememe ve uğultu çıkarma hali konu politik yönelim olunca kimseyi dinlememe haline bürünmüştür. Bir sendikanın kongresinde mi üniversite kantininde mi olduğumuzu anlayamayan, konuşana, kendine, Genç-Sen'e saygısızlık içeren bu görüntülerin açıklanabilir bir yanı yoktur. Divanın uğultunun geldiği tarafları değil de daha çok YDG'lilerin yani küçük gurplardan (!) birinin oturduğu yerlerdeki Genç-Sen'lileri gelip birkaç kez gürültü yapılmaması için uyarması ise trajik olayın trajikomik yanını oluşturmaktaydı. Cevabı çok açık ama yine de soralım; **dinlememek, karşısındakinin fikrini hiçe saymak kimin kültürüdür, bir kongrede üniversite kantinindeymişçesine gürültü çıkararak konuşanı dinlememek tarhimiz de görülmüş müdür?**

Günün sonuna gelindiğinde ise Bandırma'dan gelen Genç-Sen'li arkadaşların sunduğu önerge tartışma konusu olmuştur ve bu tartışmalar da vahim görüntülere yol açmıştır. MYK'nın nasıl seçileceğine ilişkin tüzük değişikliğini saatlerce tartışan Genç-Sen bileşenlerinin Bandırma'da Balıkesir'den ayrı bir şube kurulmasına yönelik önerisini tüzük değişikliği olur diyerek tartışmak istememesi "anlaşılır değildir." Önergenin kabulü için tüm Türkiye'yi etkileyecek bir değişiklik yapılmasının zorunluluğu bu tartışmaları yapmamıza engel değildir. Yerellerden örgütlenmesi gereken bir özörgütlülük olan Genç-Sen açısından MYK'nın nasıl seçileceğine ilişkin verilen önemle üniversitelerin ilçelerdeki kampüslerinde ayrı şube kurulabilmesi tartışmasına verilen önemin farklı olması Genç-Sen'in nasıl görüldüğünü bir

kez daha gözler önüne sermiştir. **Genç-Sen'in yerelerde nasıl örgütleneceği tartışması ile MYK'nın nasıl seçileceği konularından hangisi daha önemlidir, MYK meselesi saatlerce tartışılırken bu konu neden hemen kapatılmak istenmiştir?**

Kongre kapsamında üç konu ise ayrı başlıklar altında incelenmesi gereken konulardır. Bunlardan birisi "divan" konusu, ikincisi şiddet, bir diğeri ise oylama konusudur. Divan meselesini açacak olursak hepimizin bildiği gibi kongrelerde, genel kurullarda organların yetkisi kongre süresince son bulmakta bütün yetkiler divana devredilmektedir. Bu yetki devri divanın kongre boyunca tarafsız olması ile ilgilidir ve bu tarafsızlık demokrasinin sağlanması için önemlidir. Divan kongrenin düzeni bozulmadıktan sonra herkese eşit düzeyde söz hakkı vermeli, tarafsızlığı somutlamalıdır. Genç-Sen kongresi bu anlamda misyonuna uygun olmayan, sıkıntılı bir tarz geliştirmiştir. Başka bir gündemde defalarca kez vakit kay-

bına göz yumarak oylama yaptıran divan, söz konusu "küçük grupların" tartışmaları olunca tekrar oylama yaptırmamak için ayak diremişlerdir. Yine başka bir olayda Bandırma'dan gelen arkadaşların önergesi üzerine iki arkadaş alehte konuşmasına rağmen bir arkadaşın lehte konuşma yapması gereksiz diyerek neredeyse engellenmeye çalışılmıştır. Buna benzer örnekler vermek mümkündür. **Divanın ne olduğu tarafsızlığı zedeleyen arkadaşlarca ne kadar anlaşılmalıdır, divanda oturan arkadaşlar Genç Sen'li olarak mı, Genç-Sen'li divan üyeleri olarak mı, yoksa farklı örgütlülüklerin temsilcileri olarak mı divan olmuşlardır?**

Oylama konusu ise çirkinliklerin en üst noktasını açık etmiştir. Aldatmaca, hile asla devrimci ve demokrat insanların, bu anlamda Genç-Sen'lilerin tarzı olamaz. Kendisine devrimci ve demokrat diyenler halka ve dostlarına karşı sonuna kadar dürüst olmak zorundadır. Kongredeki oylamalar bu ilkemizi ayaklar altında çiğnemiştir. Oylamaların müthiş bir güvensizlik ortamında yapıldığı zaten başından belli olmuştur. **Bu tür hileleri yapmaya çalışan arkadaşlar, bileşenler ya da örgütlenmeler biraz olsun utanmakta mıdır? Yoksa bu tarzı pervasızca meşru bulmaya aralıksız devam mı etmektedirler?**

Bu güvensizlik ve dürüstlüğü pervasızca zedelemeyi meşru bulma anlayışı bildik bir Genç-Sen kongresi görüntüsüne de yol açmıştır. Bazı Genç-Sen'liler oylama sırasındaki bir tartışmayı fiziksel kavgaya dönüştürmüşlerdir. Bu bilindik bir şey ama yine de bıkmadan bir kez daha söyleyelim; devrimci ve demokratlar sadece karşı-devrimle kavgalıdır. Şiddeti sadece egemenlere ve onların kolluk güçlerine, bir de anti-propagandayı meslek edinmiş sözde devrimcilere karşı kullanılacak bir araç olarak görürler. Sizde nasıl bilmiyoruz ama bizde karşı devrimciler ya da karşı devrime bilinçli hizmet edenler dışındaki herhangi birine karşı fiziksel şiddet uygulamak suçtur, mahkum edilmelidir. Daha fazla yorum yapmaya herhalde gerek yoktur. **Bu fiziksel şiddetin özneleri egemenlere ve onların kolluk kuvvetlerine hiç bu kadar öfke duymuş mudur, şiddeti hiç bu kadaryoğun bir çabayla sisteme yöneltmiş midir?**

Tüm bu olayların ışığında bir Genç-Sen genel kurulu daha geride kalmıştır. Şehitlerimiz için bir dakikalık saygı duruşuyla ve olumlu, güzel mesajlarla başlayan kongremiz Genç Sen'e, devrimciliğe, demokrasiye yakışır şekilde sonlandırılmamıştır. Yerelerde 1 yıllık faaliyet süresince ve kongre öncesi yaşanan sorunlar, Genç-Sen'in demokratik araçlarının yeterince

kullanılmaması, alanlarda verimli çalışmaların yapılması ancak süreklileştirilememesi gibi sorunları da düşündüğümüzde Genç-Sen'in 1 yıllık sürecini de 4 kongremizi de daha kapsamlı ve daha ayrıntılı değerlendirmek gerekmektedir. Birkaç yazıda buna değinmenin zorluğundan kaynaklı bu yazımızda kongre gününü değerlendirmekle yetiniyoruz. Değerlendirmelerimizin kaynağı olan olaylar kongre günü ile ilgili olsa da eleştirilerimiz bileşenlerin genel faaliyetinden bağımsız değildir.

Devrimci iddia ve bakış açısından yoksunluk buna bağlı olarak devrimci, demokrat cephede gelişen reformizm bu kongrede yaşananların temelidir. Önemli bir araç olarak Genç-Sen'in ele alınışındaki sıkıntılar, bu iddamsızlık, bu dar grupçuluk, bu samimiyetsizlik büyük bir soruna tekabül etmektedir. Genç-Sen kitleler için kuşkusuz tek araç değildir. İçerisinde ya doğru çizgi hakim olacak ve Genç-Sen ilerleyecek ya dağılacak ya da misyonunu tamamen yitirerek karşı devrimci bir örgüt haline gelecektir. İkinci ve üçüncü olasılık elbette dünyanın sonu değildir. Yeni araçlar üretilmeye devam edilecektir. Ancak yine de bu önemli aracı, Genç-Sen'i doğru bir tarzda ele almamak, Genç-Sen'in misyonunu yeterince kavramamak tarihin affetmeyeceği bir hatadır.

Genç Sen içerisindeki bileşenler artık kendilerine şu soruları daha net ve açık bir şekilde sormalıdır: **Genç-Sen bugün işçi mücadelesinin de önünde en büyük engellerden olan sendikal mücadeleden mi, burjuva siyaset anlayışından mı, sınıf mücadelesi içerisinde bir çok bedelle yeşertilmiş devrimci anlayıştan mı beslenecektir? Genç-Sen kısa zamanda büyütlüp halk gençliğinin yaralarına merhem olan, kazanımlar kopartan, demokrasi mücadelemizde önemli bir misyonu yerine getiren bir örgüt mü olacaktır, yoksa koltuk kapma alanı mı? Genç-Sen içerisinde faaliyet yürüten ve farklı devrimci demokrat örgütlenmelerin de faaliyetçisiz olan dostlarımızın egemenlerle hesaplaşmak demokrasi mücadelesi vermek, devrimci olmak, devrim yapmak, halkı örgütlemek gibi bir hedefi var mıdır?**

Devrimciler, demokratlar, örgütlenmeler geçmiş hatalarının cezalarını ağar bedellerle ödemişler, en büyük örgütler bile nicelik ve daha da önemlisi nitelik kaybına uğramışlardır. **Bu süreci de kırmannın bir parçası olabilecek Genç Sen'i bu derece hastalıklı bir noktadan ele almayı, bu hatayı sürdürüeni tarih geriye düşürerek, kitleler uzak durarak elbet bir gün cezalandıracaktır.**

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

Sınav sistemi geçmişlerinden aldığı “güçle” yine

umutsuzluk tohumlarını ekti

Ezilen sınıflara mensup öğrenciler attıkları her adımda sınıfsal bariyerlerle karşı karşıya bırakılmaktadır. Daha lise yıllarından itibaren dershaneye gidemeyen, özel ders alamayan yani yoksul ailelere mensup öğrenciler elenmekte ve üniversite hayallerine son verilmektedir.

Egemenler, Bologna süreci, torba yasa, “güvenlik” kameraları, okul polisi uygulaması ve saldırıların daha onlarca farklı çeşidini liselerimizde hayata geçirmeye devam ediyorlar. İşçi alanından öğrenci alanına sömürü her geçen gün artıyor. İşsizlik, yoksulluk artarak ilerliyor. Okul sıralarında yaşanan sömürü hız kesmeden devam ediyor. Üniversiteli gençlikten liseli gençliğe ve tüm bir halk gençliğine yığınlar büyük bir geleceksizlik ve güvencesizlikle karşı karşıya. Kampanyamızın politik çerçevesini de tayin eden bu durum sadece belli politikalarla sınırlı bırakılmıyor; egemenler tarafından, her politika geleceksizleştirmeye, güvencesizleştirmeye eğrtiliyor. Öyle ki egemenler de genel politik yönelimlerinden, seçim çalışmalarına kadar tüm politikalarında bu durum üzerinde özellikle durmuştur.

Bu geleceksizleştirme silsilesinin yüzyıllardır vücut bulduğu politikalarından biri de elemeli sınav sistemidir. KPSS, ÖSS, ÖDS, TUS, YDS, SBS, OKS, YGS, LYS ve daha sayamadığımız onlarca belki de yüzlerce isimle sınavlar yaşamımızın vazgeçilmez bir parçası haline getirilmiştir. Liseye girerken, üniversiteye girerken, işe girerken kısacası atacağımız her adım için sınava girmek zorundayız! Bu sınavlarda yeterli “başarı”yı sağlamadan ne elimizdeki diplomanın bir anlamı olacak ne de yaşamak için yapmak zorunda olduğumuz üretme eylemi bir anlam ifade edecek.

Bu sınav bataklığının kirli yüzünü en açık üniversiteye

hazırlık sürecinde, ortalama 1,5 milyon insanın girdiği üniversite sınavlarında görüyoruz. Eğitimin bir hak değil, belli sınıflara özgü bir özellik olarak şekillendiği dünyamızda, eşitliğin esamesinin okunmadığı gerçekliği tüm alanlarda olduğu gibi eğitim alanında da kolayca kendini göstermektedir.

Ezilen sınıflara mensup öğrenciler attıkları her adımda sınıfsal bariyerlerle karşı karşıya bırakılmaktadır. Daha lise yıllarından itibaren dershaneye gidemeyen, özel ders alamayan yani yoksul ailelere mensup öğrenciler elenmekte ve üniversite hayallerine son verilmektedir. Milyonlarca öğrenci üniversite hayaliyle dersanelere yönlendirilerek emperyalizme yeni bir soluk alanı yaratılmaktadır. Bir taraftan da zenginlerin çocuğunun zengin, fakirin çocuğunun da fakir olarak kalması garanti altına alınmaktadır. Sınav sisteminin de isimleri sürekli değişmekte ancak niteliğe dair en ufak bir gelişme kaydedilememektedir. Her yıl çeşitli yamalarla önümüze sunulan üniversite sınavları, milyonlarca genci geleceği hakkında umutsuzluğa itmektedir.

“KPSS skandalları” olarak da medyaya taşınan kopya olayları biliyoruz ki bir ilk değildi ve son da olmayacak. İlk baştan bir eşitsizliğin olduğu sistemde sonrasında eşitliğin olmasını beklemekse büyük bir yanılgı olacaktır. Kopya olaylarının burjuva-feodal medyaya taşınmasındaki boyut ve kitlede yarattığı öfke incelenmeye değerdir. Egemenler bu olayda da ikiyüzlü maskelerini takarak sahnelere çıkmıştır!

Rüşvetin, torpilin kol gezdiği ülkemizde halka dürüst davranmak, halkı üşünmek gibi kimsenin bir derdi yoktur olamaz. Çapanoğlu bu sistemin özüdür ve en çok da sınav meselesinde kendini göstermektedir. Bu sınav sistemi de bunu bir kez daha açık etmiştir.

Cevap anahtarlarının bu kadar öğrenciye nasıl “sızdığı” hakkında hiçbir fikri olmadığını iddia eden egemenler, yaptıklarını adeta ellerine, yüzlerine bulaştırarak sıyrılmaya çalıştılar! Kolları sıvayıp “suçluları” bulma işine giriştiler. Aradılar, taradılar ve elbette bulamadılar. Bunun için de bir günah çıkartma ayiniyle kitlede oluşan öfkeyi sönmüldürme yoluna gittiler. Kopya işini sadece sınav anında yapılacak bir işmiş gibi düşündürüp 2011 YGS’inde de olduğu gibi adayların kalemlerine, silgilerine el koydular. Hatta bununla da yetinmeyip kol saatleri de dâhil bütün metal eşyaları sınavlarda kullanmayı yasakladılar. 1,5 milyon insana farklı farklı soru kitapçığı hazırladı. Ancak bir türlü kopya “dedikodularının” dönmesine engel olunamadı. Ya da başka bir ifadeyle kopyanın dağıtılmasına ilişkin kafamızdakileri yıkamadı. Sınavın hemen ertesinde, iptal edilen sorulardan, müfredat dışı sorulara kadar bir sürü kafa karışıklığı yaratıldı. Sorunların çalındığı ve tekrar hazırlandığı, bunun için de sorunların hazırlanmasının aceleye geldiği vb. birçok iddia ortaya atıldı. Hatta bu yılki YGS ile beraber “Da Vinci’nin şifresi” bile çözüldü! Daha doğrusu bu yılki sorular “Da Vinci’nin şifresi” ile çözüldü. Açıklanan cevap anahtarında 37 matematik sorusunun bu “şifre” ile çözülebildiği anlaşıldı. Bu şifrenin “bulunması” ile beraber de hemen akıllara şu soru geldi: Bu “şifreyi” kimler biliyordu? Çok açıktır ki önceden soruların belli bir kesime dağıtılıp dağıtılmadığı, “şifrenin” tüm kitapçıklar için kullanılıp kullanılmayacağını ya da başka “şifrelerin” olup olmadığını bir dedektif edasıyla incelemeye gerek yoktur. Sistemin temellerini attığı zeminin niteliği böylesi bir “incelemeyi” gereksiz kılmaktadır. Zaten

her sınav döneminde bu tarz skandalların patlak vermesi ÖSYM başkanının açıklamalarından halkın ikna olmaması sistemin halka, gençliğe ne kadar güven “verdiğini” göstermektedir. ÖSYM başkanı ne kadar açıklama yaparsa yapsın “kesin vardır bir çapanoğlu” demekten kimse kendini alamamaktadır. Rüşvetin, torpilin kol gezdiği ülkemizde halka dürüst davranmak, halkı üşünmek gibi kimsenin bir derdi yoktur olamaz. Çapanoğlu bu sistemin özüdür ve en çok da sınav meselesinde kendini göstermektedir. Bu sınav sistemi de bunu bir kez daha açık etmiştir. Böyle bir skandal kimseyi şaşırtmamıştır.

Kısacası üniversite sınav sistemi geçmişlerinden aldığı “güçle” yine umutsuzluk tohumlarını ekti. Yeni bir kopya “skandalı” ile sınavların iptal edilmesi durumunda da sistem “ilkelerinden” taviz vermeksizin ezme, sömürmeye kanımızı emmeye devam edecektir.

Omurgasına “geleceksizliği” koyduğumuz kampanyamızın politik ayağı düşünüldüğünde elemeli sınav sistemleri, kampanya süresince oldukça yoğun bir şekilde işlenebilecek bir noktada durmaktadır. Güncel olayların işlenerek iletilecek olan kampanyamızın liselerdeki ayağı bu faaliyet alanındaki atıllığı kırmak için çok olanaklıdır. Bu olanağı politik-örgütsel bir güce dönüştürebilmek için pratik adımları sıklaştırmalı ve bir kez daha tüm dünya bazında yükselen kitle hareketini ya da başka bir ifade ile “dipten gelen dalga” tespitini görmek gerekiyor. Böylesi saldırıların yaşatıldığı bir süreçte kampanyamızla şekillenen politikalarımızı hayata geçirmek görevimiz, Ortadoğu halklarının sokaklarda taşan öfkelerinin yarattığı inanç meşalemiz olsun.

Üniversite- sermaye işbirliğinin yeni adı

“BU GENÇLİKTE İŞ VAR”

Bilimsel bilginin ve eğitim hizmetlerinin metalaştırılması, üniversitelerin kapılarının öğrenciye kapatıldığı kadar sermayeye açılmasının yeni bir örneğini daha görüyoruz son dönemde. Üniversite eğitiminin ve sonrası sürecin öğrencileri bilime hizmet değil, piyasaya kalifiye eleman olarak yetiştirmek amacıyla hazırlanan Bologna Projesi ülkemizde çok rahat uygulamaya yer bulabiliyor.

ODTÜ ve Bilkent Üniversitesi öğrencileriyle birlikte bir tür pilot çalışma olarak başlatılan TÜSİAD’ın Bologna Projesi adlı emperyalist projeye tam uyumlu **“BU GENÇLİKTE İŞ VAR”** projesi eğitim-istihdam ilişkisinin güçlenmesini amaçlıyor. Türk Sanayicileri ve İş Adamları Derneği Başkanı Ümit Boyner *“genç nüfusun bu yoğunlukta olduğu bir ülkede işsizlik problemini aşmak için, istihdamı artıracak önlemlerin yanı sıra özellikle nitelikli işgücünü girişimciliğe yönlendirmenin büyük önem taşıdığını”* söylüyor. Biz bu projenin asıl amacının işsizliği azaltmak değil, gençleri ücretli köle olarak yetiştirmenin hazırlığı olduğunu biliyoruz. Ülkemizde insanlar yaşam alanlarının her yerinde bir rekabete zorlanıyor. Sokakta bir oyunu kazanamayacağını, derste sınıfını geçemeyeceğini ve iş hayatında yükselmeyeceğini dayatan zihniyet küçük yaştan başlayarak rekabet kültürünü beyinlerimize yerleştirmeye çalışıyor. Her an piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillenmemizi, üniversiteyi bitirdikten sonra onlarca kursa gidip **“kalifiye eleman”** olmamızı istiyorlar.

Sözde “Gençlerin istihdama katılımını artırmayı amaçlayan” bu proje her dönem istihdamla ilgili farklı bir temayı ele alacak. Bu yılın teması da **“istihdam ve teknoloji”** olarak belirlendi. Özellikle teknik üniversitelerde kurulan teknokentler bilim üretmekten çok emperyalistlerin işine yarayan bu gibi projelerin yapılmasına ve uygulanmasına önayak oluyor. Bu tür yaklaşımlar teknik bilimleri **“para getiren bilimler”** haline getirirken üniversitelerin şirketleşmesini de beraberinde getiriyor. Her eğitim döneminde tekrarlanacak projeye ileriki dönemlerde yeni üniversitelerin de dahil olması hedeflenirken üniversite-sermaye işbirliğinde yeni ortaklar aradıkları ve bu projeyi üniversite gençliğine umut kapısı olarak lanse edecekleri açıktır.

TÜSİAD başkanı Ümit Boyner; eğitim-istihdam ilişkisini TÜSİAD olarak, geleceğin yöneticileri, liderleri ve yatırımcıları olacak bugünün üniversite gençliğinin kendini ispatlaması için onlara bu etkileşim imkânını verebiliyor olmaktan dolayı çok mutlu olduğunu söylüyor. Biz gençliğin kendini ispatlamasını, ne egemenlerin projeleriyle ne de onların masa-

larına oturarak sağlayabileceğini düşünüyoruz. Gençlik, emperyalist-kapitalist sistemin neo-liberal politikalarına karşı her zaman sözünü alanlarda söylemiş, kendini topyekün saldırılara karşı militan bir mücadele yürüterek ispatlamasını bilmiştir. Gençliğin içindeki dinamizmin farkında olan egemenler bu enerjiyi sisteme yedeklemeye çalışmaktadırlar. Ülkemizde var olan genç işsizler ordusunu sermayenin çıkarlarına uygun kullanmaya çalışmaktadırlar.

Öğrencileri “fikrinizi patentleyin” diyerek uyardıklarını söyleyen projeden sorumlu TÜSİAD üyesi Akman, “Fikriniz iyiyse pazarlık gücünüz artar diyoruz” diyerek bu yaklaşımla yalnızca metalaşabilecek (alınır satılır bir mala dönüştürülebilecek) fikirlere öncelik vermekte, bu fikirlerin ekonomik getirileri üzerinden projelere dönüştürülmesi sağlanmaktadır. Bunun sonucu olarak bilim insanı bilgi satan bir pazarlamacı olarak bilim dünyasında yerini almaktadır. Üniversiteye eleştirel aklın yerine faydacı aklın hakim olduğu bir sistem yerleştirilmek istenmektedir.

Gazetecilerin, **“Bu tür girişimler üniversitelerde yumurta atanları, yumurta pazarlayanlara çevirebilir mi”** şeklindeki sorularına Ümit Boyner, “Böyle bir amacımız yok. Gençlerin kendilerine ifade etmelerinden yanayız. Ne kadar çok birlikte çalışırsak, ne kadar çok şeyi birlikte yarattırsak, gençlerin toplumdaki etkinliğini artırırız Türkiye için o kadar iyi olacak. Gençleri sadece istihdama ya da girişimciliğe hazırlamak değil, sosyal girişimciliğe hazırlamak da çok önemli. Gençlerin örgütlenmelerini, ihtiyaçlarını, beklentilerini ortaya koyabilecekleri ortamları hazırlayabilmeleri Türkiye için çok önemli. O nedenle böyle bir ayrıma cevap vermek istemiyorum” demiştir. Son dönemde artan saldırılara karşı gelişen öğrenci muhalefetini sisteme yedeklemeye çalışan egemenler, sorunun çözümünü alanlar değil, sözde öğrencileri dinledikleri, birlikte projeler ürettikleri kendi sistemleri olarak göstermeye çalışmaktadırlar.

Bologna Projesi, torba yasa, Bu gençlikte iş var projesi... İsimleri farklı olsa da saldırı ve sömürü aynı. Kampanyamızın politik gündemiyle doğrudan ilgili olan bu sömürüyü artırma projesini teşhir etmek ve Bologna Projesi kapsamında açığa çıkan saldırılara karşı örgütlü bir karşı koyuş sergilemek biz devrimcilerin görevidir. Gençlik kendini alanlarda militan bir mücadeleyle ispatlayacaktır, egemenlerin sömürüyü artırmak için düzenledikleri sistem çarklarında değil.

Ankara YDG

40 bin “ithal” İngilizce öğretmeni geliyor!

Milli Eğitim Bakanlığı geçtiğimiz günlerde bir açıklama yaptı ve yüzbinlerce öğretmenin atamasının yapılmadığı -ki kuşkusuz bunların içinde binlerce İngilizce öğretmeni de var- ülkemize, şimdi de yurtdışından İngilizce öğretmeni “ithal” edeceklerini duyurdu.

Yapılan açıklamaya göre; önümüzdeki yıldan itibaren yılda 10 bin olmak üzere 4 yılda 40 bin yabancı öğretmen istihdam edilmesi planlanmakta. **“Her çocuk en az bir yabancı dil konuşacak”** sloganından hareketle yabancı öğretmenler, “İngilizce dil dersi” için istihdam edilecek. Devlet okullarında ana sınıftan itibaren 4 yıl boyunca İngilizce eğitimi amaçlayan projede çocukların, anadil öğrenir gibi eğitileceği iddia edilmekte. Milli Eğitim Bakanı’nın, İngilizce öğretmenlerinin İngilizceyi yeterince öğretemeyeceğini ifade ederek kendi eğitim sistemlerinin yetersizliğini deşifre etmesi bir yana, çözümü “öğretmen ithalatında” bulması kuşkusuz ki boşuna değil.

Başbakan’ın bir dönem açıklamasını yaptığı **“200 dolara çalışacak doktorların”** varlığı söyleminin bir türevi de bu durum için geçerli. Bologna projesiyle birlikte hedeflenen “Avrupa eğitim ortak alanı” böylesi dönüşümleri zaten bağrında taşıyor. Ülkemizin sosyo-ekonomik durumunu gözettiğimizde ise sürecin emperyalist yönü bu durum açısından daha ağır basmakta.

350 bin öğretmenin atama beklediği ve bundan daha fazlasının da sözleşmeli-ücretli çalıştırıldığı bir durumda “öğretmen ithalatının” bu rakamları daha da katlayacağı da kuşkusuz. Anadolu liselerinde hazırlık sınıflarını kaldırarak zaten azaltılan İngilizce öğretmeni istihdamı “ithalat”la daha da perçinleniyor. Üstelik de sözleşmeli-ücretli çalıştırılan öğretmenlerin kadrolaşma durumu ile ilgili “maddi olanaksızlıktan” dem vuranların 1.5 milyar TL’lik böylesi bir projeyi geliştiriyor olmaları belirgin bir aymazlığın ürünü olsa gerek.

Sürecin tabloyu en çok karartan yanını ise kitlelerin örgütsüzlüğü oluşturmaktadır. Kuşkusuz ki; saldırıların pervasızlığını besleyen bu durum, tablonun renginin değişimi açısından kilit bir noktayı oluşturmaktadır.

Bir yandan saldırıların arttığı, bir yandan da işsiz ve geleceksiz milyonların isyanının her geçen gün kabardığı bir süreçte; bizler açısından emperyalist bir saldırı olarak gelişen sürece karşı; anti-emperyalist bir mücadeleyi, halk gençliğine yönelen saldırılara karşı; militan bir pratiği hayata geçirmek elzem bir noktada durmaktadır.

Bu sisteme yedeklen mi! Hiç kolay olmasa gerek!

Senelerdir hayalimizdir üniversiteyi kazanmak. Hayallerimizi gerçekleştirmek için çaba sarf ederiz yıllarca. Ve o hayallerin ardında yatan üniversite... Farklı şehirlerden aynı amaç için gelen farklı insanlar, bu insanlarla kurulan güzel arkadaşlıklar, bu arkadaşlıklardan doğan güzel ortamlar. Hepsisi üniversiteyle ilgili hoş düşünceler... Fakat hayallerimizi süsleyen bu üniversite profilinin yıkıldığı yer İki Eylül Kampüsü... Belli bir seviyeye gelmiş insanların bir arada bulunduğu ama bu özelliklerinin göz ardı edildiği, dağların eteğinde Eskişehir sınırının dışında kalan kampüstür İki Eylül.

Sabahları başlanır maratona bin bir türlü eziyetli yollardan ulaşılır bir şekilde buraya. Hele öğle vakti geldi mi başka bir eziyet başlar bu kampüste: Ucu bucağı olmayan yemekhane sırası... Dersler bitip okuldan ayrılma saati geldiğinde ise diğer bir maraton başlar: 3 bin kişinin 3 okul servisine koşu maratonu... Diğer bir sorun ise İki Eylül’e özgü sınav sistemidir. Binlerce öğrencinin başarısızlığına neden olan bu sınav sistemine karşı en geniş öğrenci kesiminden akademisyenlere varana kadar isyan edilmesine, eleştirilerin rektöre iletilmesine karşın eleştirilerimiz ve taleplerimiz rektörlük tarafından aymazca kulak arkası edilmiştir.

Dil öğrenmek bu kadar zor olmasa gerek. Öğrencilerin ve akademisyenlerin taleplerine kulak vermek bu kadar zor olmasa gerek. Bizim yüzümüzü güldürmek sorunlarımızı anlamak aynı kampüste olmamıza rağmen birilerine sesimizi duyurmak bu kadar zor olmasa gerek. Bu sistemi yedeklenmek mi? Sanırım bu da hiç kolay olmasa gerek...!

Anadolu Üniversitesi’nden Bir YDG Okuru

Eskişehir YDG'den HABERLER!

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'ne Başbakan Yardımcısı ve Devlet Bakanı Ali Babacan'ın Osmangazi Üniversitesi'ndeki Eskişehir Girişimci ve Sanayici İşadamları Derneği'nin (EGSİAD) Genel Kurulu'na gelmesiyle refleks bir eylem düzenlendi. Her zamanki gibi çevik kuvvet öğrencilere karşı saldırılarına devam etti. Buna karşı öğrenciler ellerinde taşlarla sermaye ve baskılara karşı bir duruş sergiledi. Daha sonra çevik kuvvet biber gazıyla müdahale etti. "YÖK, polis soruşturmalar bu abluka dağıtılacak", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Basın açıklaması yapıldıktan sonra sloganlarla eylem son buldu.

Bu saldırıyı kınamak için 26 Mart'ta Eskişehir İl Sağlık Müdürlüğü önünden Adalar Migros önüne bütün emekçi halkın ve basın bu çirkin olayı duyması ve biz saldırı, baskı ve sömürüye maruz kalan öğrencileri sahiplenmesi için bir yürüyüş gerçekleştirdik. Yürüyüşün ardından yaptığımız basın açıklamasıyla eylemimiz son buldu.

Anadolu Üniversitesi Yabancı Diller Yüksekokulu'nun devamsızlık ve rapor sorunu devam ediyor. Bu bağlamda Anadolu Üniversitesi 2 Eylül Kampüsü'nde bulunan Yabancı Diller Yüksekokulu'nda 25 Şubat tarihinde GENÇSEN olarak bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Basın açıklamasından önce okul içinde stand açarak ve sesli ajitasyonlarla basın açıklamasına çağrı yaptık. Okunan basın metninde "Yüksekokul ve üniversite yönetimi ise bu duruma kayıtsız kalmayı tercih ediyor. Rektörlükle yaptığımız toplantılarda her defasında dile getirmemize rağmen hala bir adım atılmış değil. Üniversite yönetimi devamsızlık ve rapor sorununu bir an önce çözerek eğitim hakkımızı gasp etmekten vazgeçmelidir. 9 Mart'ta rektörlükle yapacağımız toplantı beklenmeden, bu sorun Yüksekokul yönetimi tarafından çözümlenmelidir. Yönetimi uyarıyoruz. Devamsızlık ve rapor sorununu bir an önce çözmezseniz, kaybolan bir sesimizin ve kaybolan sağlığımızın hesabını sizler vereceksiniz" denildi.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası Mess'in dayatmalarına, kölece yaşama ve sömürüye karşı 21 yıllık uzun bir sürenin ardından sonra grev ve mücadeleyle küllerinden yeniden doğmaya, ilk kıvılcıklarını göstermeye başladı. Demokrasi ve güç birliğine dayanan bir dayanışma ağının gereksinimlerine dair ilk platform toplantısı alındı. "Eskişehir Grev Dayanışma

Platformu" toplantısına KESK, TTB, Türk-İş ve diğer sendikaların yanı sıra devrimci ve demokrat muhalif kesim de katıldı. Bu toplantıda grevin güvenliği, maddi destek, grevin yayılması için örülecek çalışmalar (bilirdi, el dövizi, pankart, eylem vb.) için karar meclisi ve yürütme organı belirlendi. Çeşitli tartışmaların yürütüldüğü bu toplantıda dayanışma ve sınıf mücadelesini büyütmeye kararlılığıyla önemli adımlar atılmış oldu. Grevin uzun soluklu ve işçilerin kazanımıyla sonuçlanacağına dair umutlar kararlılıkla ve sağlamlılıkla daha da büyüdü.

ON'LAR ANILDI!

DERSİM

Katledilişinin 39. yılında Kızıldere şehitlerini anmak için 30 Mart Salı günü saat 12.00'de Tunceli Üniversitesi'nde biraraya gelen SGD, DGH ve YDG'liler Mahir Çayan şahsında tüm devrim şehitlerini anmak için bir etkinlik düzenlendi. Devrim şehitlerini anmak için yapılan saygı duruşunun ardından Mahir Çayan'ı anlatan kısa bir yazı okundu. Ardından kurumlar tarafından şiir dinletileri yapıldı. Hep birlikte okuduğumuz marşlarla etkinlik sona erdi.

DERSİM YDG

DENİZLİ

Mahir Çayan ve 9 yoldaşının katledilmesinin 39. yılında bir anma eylemi de Dokuz Eylül Üniversitesi'nde yapıldı. 29 Mart günü Hukuk Fakültesi önünde toplanan kitle, yaptığı yürüyüşle hazırlık önüne geçti. Burada yapılan basın açıklamasıyla eylem sonlandırıldı.

DEÜ YDG

İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ'NDE FAŞİST SALDIRI PROTİSTO EDİLDİ!

İnönü Üniversitesi'nde 22 Mart günü sivil faşistlerin yurtsever öğrencilere saldırması sonucu 3 öğrenci yaralanmış, 16 öğrenci gözaltına alınmış ve yurtsever 2 öğrenci tutuklanmıştır.

Bu durumu protesto etmek amacıyla 27 Mart günü Soykan Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Ayrıca olaydan sonra üniversite girişlerinde ara-malar başlatıldı. Zaten var olan sivil polisler çok daha rahat bir şekilde ellerini kollarını sallayarak gezmeye başladılar. Bu durum başta biz devrimci ve demokrat kurumlar olmak üzere öğrencileri rahatsız etmektedir. Ve buna karşı sessiz kalmayacağımız da bilimmeldir. Karşı eylem ve etkinliklerimizle bu keyfi uygulamayı kaldıracğız.

MALATYA YDG

ANKARA

Son dönemde özellikle gençliğe yönelik olarak artış gösteren geleceksizleştirme ve güvencesizleştirme politikalarının-saldırılarının önemli bir ayağını teşkil eden Bologna sürecinin teşhiri, faaliyetimiz açısından önemli bir yerde durmaktadır. Aynı zamanda ana yönelimimizi oluşturan bu süreci son zamanlarda emekçilere, gençlere ve özelden genç kadına yönelik saldırılardan bağımsız ele alamayız. Kampanyaları seferberlik olarak görürken faaliyetimiz açısından yoğunlaştırılmış, politikalarımızla gündemleştirilmiş ve sıkıştırılmış, bir süreç olduğunu belirtmekteyiz.

Önümüzdeki süreci bir kampanya süreci olarak ele almamız gençliğe yönelen saldırılara daha geniş bir perspektifle yaklaşma olanağı tanyor bize. Bu bağlamda 19 Şubat'ta gerçekleştirdiğimiz YDG divan toplantısıyla kampanya süreci içerisinde 8 Mart, 16 Mart, 21 Mart, 31 Mart ve 1 Mayıs gündemlerini kampanyayla birleştirerek ele alma çalışmalarını başlattık.

Ve ilk gündemimiz olan 8 Mart'la kampanyamızı gündemleştirmeyi esas alarak çalışmalar yaptık. Alınan kararlar doğrultusunda günlük YDG toplantıları almaya çalışarak hem günümüzü planlama, zamanı kullanma, yapılan pratiklerinse doğru aktarımını sağlama noktasında pratik sergiledik. Her ne kadar önümüze koyduğumuz bu toplantıların sürekliliğini sağlayamamış olsak da kısa zaman için yapılan bu düzenli toplantılar faaliyetimizi biraz daha düzenlemiş ve yapılan çalışmaların kolektife yayılması noktasında olumlu adımlar atmamızı sağlamıştır. Fakat gerek merkezi olarak kampanyanın materyallerinin geç gelmesi, gerekse de alan olarak kampanyayı gündemimize oturtmada yaşadığımız sorunlardan kaynaklı yaşadığımız sıkıntılar kampanyanın gündemleşmesini engeller bir durumda kalmıştır. Yalnız merkezden dolayı geciken materyallerin yanısıra bunların bizim için bahane olması gibi bir durumunsa gerçekçi olmadığımız biliyoruz. Kaldı

ki geciken materyallerin yine bizim sorumluluğumuzdan kaynaklanan kısımları olup gecikmesi kampanyanın önemini yeterli düzeyde kavrayamamış olmamızla ilgili bir durumdur. Ayrıca bu bağlamda yine alanın özgünlükleri gözetilerek bir an önce yerel kanallar açılıp çalışmalar daha aktif bir hale getirilebilirdi.

Ayrıca farklı DKÖ'lerde faaliyet yürüten yoldaşlarımız da 8 Mart kapsamlı çalışmalarda genç kadınların yaşadığı sorunları, torba yasayı, geleceksizleştirmeyi ve Bologna sürecini kampanya dahilinde bulunduğu DKÖ'nün gündemine sokabilmiştir. Fakat bu yönlü yeterli çalışmaların yapılması da kitle faaliyeti konusunda yetersiz kaldığımız bir noktadır.

8 Mart'ın gündemimize yeteri kadar erken girmesine karşın pratik çalışmaların son haftaya sıkıştırılması merkezde, mahallede, okullarda bildiri dağıtımlarının dar bir sürece yayılması önemli bir olumsuzluktur. Bu durum, 8 Mart alanındaki kitlemize de yansımış ilişkilerimizi harekete geçirme konusundaki yetersizliğimizi açığa sermiştir.

Okullarda genç kadın topluluklarında da hak ettiği ilgiyi göstermediğimiz 8 Mart'ın, genç kadınlar üzerindeki etkisi yeteri kadar doğru değerlendirilememiştir.

YDK olarak da omuz verdiğimiz 8 Mart süreci, afişlerle, bildirilerle, genç kadın mektuplarıyla kısa sürede de olsa oldukça hareketli geçmiştir. Ankara Kadın Platformu'nun bileşenlerinin alanda açığa çıkan coşkusunun, renkliliğinin kitle nezdinde yarattığı ilgi ise dikkatleri çekicidir. Bu bağlamda yeni A/P araçlarının geliştirilmesinin önemi ve araçlar konusunda ne kadar dar bir ufkumuzun olduğu açığa çıkmıştır. Bu kapsamda da sürekli üreten bir pozisyona geçilmesinin kampanyanın etkisinin artmasında çok büyük önemi olduğunu düşünüyoruz.

Ankara YDG

İSTANBUL

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 5 ve 6 Mart günlerinde Kadıköy'de yapılan mitinglerle büyük bir coşkuyla kutlandı.

6 Mart günü YDK pankart ve flamaları ile bizim de katıldığımız mitingde en önde kanlı kefen giyen arkadaşlarımız ellerinde dövizlerle kadına yönelik şiddeti ve kadın cinayetlerini protesto etti.

Alanda devrim mücadelesinde, fabrikalarda, sokakta, dağlarda öldürülen kadınlar adına saygı duruşuyla başlayan mitin programı, Türkçe ve Kürtçe okunan basın açıklamalarıyla devam etti. Ev işçisi kadınların, Ontex, Paşabahçe, PTT, KGS direnişçilerinin konuşmalar yaptığı mitinge Grup Yorum, Adalılar ve Emeğe Ezgi müzik grupları da destek verdi.

İstanbul YDG

MENEMEN

8 Mart'ın yaklaşmasıyla beraber bugünün önemini, kadın sorunun yakıcılığını anlatmak, kadının mücadelesinin burjuva-feodal medya tarafından içinin boşaltılmaya çalışılmasının teşhirinin yapabilmek adına 8 Mart çalışmalarını bir süreç olarak ele aldık. Süreci başlatmadan önce almış olduğumuz kadın toplantılarında pano hazırlama, kahvaltı düzenleme, güne özel toplantılar alma kararları aldık. Bir okulda gerçekleştirebilmiş olsak da hazırladığımız panoda günlük gazetelerden topladığımız kadın haberlerine, güne özel resimlere, şiirlere ve 8 Mart'ın tarihçesine yer verdik. Almış olduğumuz toplantılarda günün tarihçesi, bizim için önemi, emekçi vurgusunun bizim için ne ifade ettiğinin üzerinde durduk. Ardından düzenlediğimiz kahvaltıda kadın sorununun çözümüne yönelik tartışmalar yaptık. Gelen arkadaşlarla beraber şiirler okuduk, türküler söyleyip halaylar çektik. Gerek toplantılarda, gerek kahvaltıda kadın arkadaşların katılımında yetersiz kaldığımızı göz-

lemledik. Bu da bize bu soruna yoğunlaşmamız gerektiğini bir kez daha göstermiş oldu.

Geçen sene düzenlenmiş olan 8 Mart yürüyüşü bu sene de birçok sivil toplum örgütü tarafından düzenlenmeye çalışıldı. Ancak polisin tehdit ve sınırlamaları yüzünden birçok sivil toplum örgütü geri adım attı. Ancak 5 Mart günü tüm baskılara rağmen bizler Yeni Demokrat Kadın dövizlerimizle, sloganlarımız ve türkülerimizle alandaki yerimizi aldık. Yapılan basın açıklamasının ardından etkinliğin yapılacağı salona gittik. Etkinlik şiir ve müzik dinletisiyle başladı. Gösterilen sinevizyonda Ardından sinevizyon gösterimi yapıldı. Gece yerel bir sanatçının verdiği konserle son buldu.

8 Mart süreci bizlere öğretti ki, daha fazla örgütlülük, yaşamda ve mücadelede daha fazla kadın için bu konu üzerinde daha fazla durulmalı ve somut adımlar atılmalıdır. Ayşelerin, Arzuların ölmediği, kadın-erkek eşit bir yaşamın sürdürüldüğü günlerin özlemiyle ve özgür kadınların örgütlü kadınlar olduğu bilinciyle tekrar selamlıyoruz 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü! **Menemen YDG**

AMED

* 8 Mart dolayısı ile Dicle Üniversitesi'nde bir haftayı kapsayan eylemler düzenlendi. Demokratik Yurtsever Gençlik Hareketi ile birlikte ördüğümüz bu süreç, çeşitli eksikliklerin yanında verimli bir süreç oldu. Bir hafta içerisinde Hukuk, Mimarlık ve Eğitim Fakültesi'nde sinevizyon gösterimi yapıldı. Eğitim Fakültesi'nde GKM'nin hazırladığı bir tiyatro, Hukuk Fakültesi'nde panel gerçekleştirildi. Son gün ise Eğitim Fakültesi'nden Fen-Edebiyat Fakültesi'ne kadar olan bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yöresel kıyafetler giyerek gerçekleştirilen yürüyüş, sloganlar eşliğinde oldukça coşkulu bir biçimde gerçekleşti. Yürüyüş sonrası halaylar çekilerek eylem son buldu.

Çalışmaların genel olarak olumlu geçmesinin yanında belli eksiklikleri de beraberinde taşıyordu. Çalışmalara, kadınların katılımının istenilen düzeyde olmaması üniversitede kadın çalışmalarının yetersiz olmasının bir sonucu olarak karşımıza çıkarken, pratik hattı örerken kadın sorununu tartışma noktasında atıl kalmamız verimliliği düşüren bir yerde durmaktadır.

* 8 Mart mitingi, İstasyon Caddesi'nde coşkulu bir kitle ile konuşma ve konserlerle gerçekleşti. Hava koşullarının kötü olmasından kaynaklı katılım diğer yıllara göre daha az olmasına rağmen kitle oldukça coşkuluydu. Mitinge yöresel

kıyafetler ile katılım ve taşınan dövizler ise oldukça renkli ve anlamlı bir görüntü verdi. Mitinge katılan Gültan Kışanak, Aysel Tuğluk, Leyla Zana ve KESK Genel Başkanı Döndü Taka Çınar konuşma yaptı. Konuşma sonrası halaylar çekildi. Fakat hava koşullarının kötüleşmesi nedeniyle miting erken sona erdi.

AMED YDG

DENİZLİ

8 Mart Denizli'de eylem ve protestolarla kutlandı.

Eylemlerden önce kampüs civarında bildiri dağıtan arkadaşlarımız yine ÖGB-polis baskısına maruz kaldı. Bildiri dağıtan arkadaşlarımızı önce ÖGB engellemeye çalışmış, daha sonra ise polisi çağırmıştır. Biz tüm bu baskılara rağmen bildirimleri dağıtıp öğrenciler arasında Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili ajitasyon yaptıktan sonra, sendika ve demokratik kitle örgütlerinin ortaklaşa düzenlediği eyleme katıldık.

Yoğun kar yağışına rağmen Candoğan Parkı'nda toplanan kitle alkış ve sloganlar eşliğinde belediyeye doğru yürüyüşe geçti. Eylem Nikfer'de tütün işçisi olarak çalışan kadınların da katılımı ayrı bir renk kattı. Kitlelerin yoğun ilgi gösterdiği eylemde basın açıklaması okundu. Basın açıklaması okunduktan sonra kitle dağılmış ve eylem sona erdi.

CANAKKALE

8 Mart'ta devrimci, demokrat ve yurtsever kurumlarla bir miting örgütledik. Yeni Demokrat Gençlik Kadın Komisyonu olarak karşıladığımız bu 8 Mart öncesinde bir sokak tiyatrosu yapmayı planladık. 2005'te, Bursa'da bir tekstil fabrikasında çıkan yangında ölen 5 kadının başına gelenlerin anlatıldığı bir oyun tasarladık. Kampanyamızın da içeriğinde bulunan Torba Yasası'nın emekçi kadın üzerindeki hak ihlallerini ve aynı zamanda ezilen emekçi kadının cinsel, ulusal ve sınıfsal olarak yaşadığı sömürüye değindik. Bankalar Caddesi'nde saat 14.00'de toplanarak temsili flama ve dövizlerimizle YDG Kadın Komisyonu olarak yürüyüşte yer aldık. Emekçi halkın yoğun olarak bulunduğu kordon güzergahından Cumhuriyet Meydanı'na kadar sivil polislerin uyarı ve sözlü tacizlerine rağmen yürüyüşümüzü kitlesel olarak gerçekleştirdik.

Bu yıl 8 Mart öncesinde kitle faaliyetini sağlıklı örememizden kaynaklı katılım geçen yıla göre daha azdı. Miting 8 Mart'ın kızılığına vurgu yapılan bir konuşma ile başladı. YDG li kadın yoldaşımızın şiir okuması kitemize daha da heyecan kattı. Ardından örgütlediğimiz sokak tiyatrosu ile kadın sorununa vurgu yapılarak kitlenin de alkış ve sloganları ile devrimci dayanışma büyütüldü. Müzik gruplarının sahnede yer almasıyla her dilden türküler söylendi ve halaylarla miting son buldu.

ARTVIN

8 Mart vesilesiyle 6 Mart'ta bir eylem düzenledik. Genç-Sen olarak katıldığımız eyleme çağrı için 3-4 gün öncesinden üniversitede ve yurtlarda, 5 Mart'ta ise şehir merkezinde eyleme çağrı bildirimleri dağıttık. Bildirimlerde kadınların özgürleşmesinin örgütlenmesine ve sokakta, alanda daha fazla dayanışma sağlama içinde olmasına bağlı olduğunun vurgusu yapıldı. 6 Mart Atapark'ta toplandık ve şehir merkezine yürüyüşe geçtik. Şehir merkezinde bir basın açıklaması yaptık. Basın metninin okunmasının ardından halaylar çektik ve sloganlar eşliğinde eylemi sonlandırdık.

Artvin YDG

DERSİM

8 Mart öncesi Dersim Yeni Demokrat Kadınlar olarak hazırladığımız bildirimlerin geniş bir şekilde dağıtımını yaptık. Dersimli emekçi kadınlarımızla birlikte 8 Mart vesilesiyle kendi sorunları üzerine geniş sohbetler edip, onları alanlara davet ettik. Dersimin merkezi yerlerinde standlar açarak bildirimlerimizle, halkı yapacağımız yürüyüşe ve anma etkinliğimize davet ettik. Yeni Demokrat Kadınlar olarak, 5 Mart Cumartesi günü saat 17.00'de Dersim Kültür Derneği'nde bir anma etkinliği gerçekleştirdik. Etkinlikte, platform olarak yapacağımız yürüyüşe çağrıda bulunduk. Sinevizyon, şiirler, türküler, marşlar ve halaylar ile etkinlik son buldu.

Dersim'de ilk defa Yeni Demokrat Kadınlar olarak faaliyetini ördüğümüz bir 8 Mart'ı geride bıraktık. Biraraya geldiğimiz DKH, Halk Cephe Kadınlar, EÖC gibi devrimci kurumlarla 8 Mart Salı günü Sanat Sokağı'nda toplanarak bir yürüyüş düzenledik. Yürüyüş sonrası kitleyle birlikte kapalı bir salonda programımıza devam ettik. Platform adına konuşma yapan; Kader Fındık "**Merallerden, Barbara'lara Sebahat Karataş'tan Zilan'a kadınların örgütlü mücadelesi sürüyor ve sürecek**" dedi. Program tiyatro ve müzik dinletisiyle son buldu.

ESKİŞEHİR

8 Mart, direngenliği ve coşkusuyla tüm dünyada olduğu gibi Eskişehir'de de soğuk havaya rağmen yüreklerde ateş yaktı. Yürüyüş için Eskişehir İl Sağlık Müdürlüğü'nde toplanan devrimci ve demokrat öğrenciler sloganlar eşliğinde Adalar Migros önüne kadar yürüdü. Ve burada basın açıklaması okundu, halay ve zılgıtlarla eylem sonlandırıldı. Eylemin ardından "Bu bahar önce emekçi kadınlar yürüyecek" adlı sinevizyon gösterimi yapıldı.

Eskişehir'den bir YDG'li

MALATYA

Malatya'da 8 Mart vesilesiyle oluşturulan Demokratik Kadın Platformu 3 Mart günü ortak bildirimleri dağıttı. 5 Mart'ta ise Eğitim-Sen'de bir salon etkinliği düzenlendi. Bu etkinlikte sinevizyon gösterimi yapıldı, şiirler okundu ve 8 Mart gününe çağrı yapıldı.

8 Mart'ta da SES önünde bir araya gelen kitle önce halaylar çektik ve Soykan Parkı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Biz de flamalarımız ve dövizlerimizle eylemde yerimizi aldık.

MALATYA YDG

ERZİNCAN

8 Mart'ta Erzincan'da biraraya gelen Erzincan Demokrasi Platformu bileşeni olarak PTT önünde toplanıp öncelikle tutsak kadınlara kart gönderildi. Daha sonra ise kitle PTT önünden sloganlarla Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüş yapıldı ve meydana basın açıklaması okundu.

BALIKESİR

7 Mart Pazartesi günü YDG olarak kadınların el emeğiyle yaptıkları çeşitli giyecek, yiyecek, takı vs. gibi şeyleri sattıkları pazarda emekçi kadınlarla bir söyleşi gerçekleştirdik. Esas olarak 8 Mart'ın ne ifade ettiği, çalışma koşulları, ev işleri, ülkede yaşanan kadın cinayetleri, siyasi partilerin kadın sorunu ile ilgili yapmış olduğu (!) "çalışmalar" üzerinden sohbetimiz şekillendi.

Bizleri oldukça sıcak karşılayan kadınlar, bildiri dağıtım sırasında bizden bildiri isteyip, kendileri kadın arkadaşlarına ve alışveriş yapan halka dağıttılar. Genel olarak haftanın en az 3-4 günü soğuk havada çalıştıklarını, ancak buna rağmen ev işlerinde daha fazla yorulduklarını ve eşlerinin ev işlerinde kendilerine yardımcı olmadıklarını ifade ettiler. Ayrıca bu sorunun sadece ülkemizde değil, dünyanın her yerinde farklı biçimlerde yaşandığını vurgulayan kadınlar siyasi partilerin bu konuya hiç eğilmediğinden ol-

dukça yakındılar. CHP, MHP, AKP gibi partilerin kadın sorununa dair hiçbir şey yapmamalarının yanısıra, yaşanan kadın cinayetlerinin adeta yasalarla katillere teşvik edildiğini altını çizerek söylediler.

Hangi partinin kadın çalışmaları olumlu yönde gidiyor ve umut beslediğiniz bir siyasi parti var mı sorusuna hiçbir emekçi kadın olumlu yönde cevap vermedi ve sorunun örgütlenmekten geçtiğini bildiklerini ancak sorunu "**elimizden bir şey gelmiyor, tek başımıza olduğumuz için cesaret edemiyoruz**" şeklinde ifade ettiler. Son olarak da bu sorunu bir tek 8 Mart'ta değil de her daim gündeme alınması gerektiğini, emekçi kadınların büyük bir çoğunluğunun "**sosyal yaşantılarının**" iş-mutfak-yatak odası üçgeninde geçmesinin bir insanlık suçu olduğunu ve bu sorunun erkekleri de içine alarak çözmek gerektiğini vurguladılar.

Balıkesir YDG

Öğrettiler, Öğrendim!

Çılgılık çığlığa doğdum.

Daha ilk nefesimde tuttuğu sanki bedenim. Hemen babama koştum. İlk gülücüklerim onaydı. İlk adımlarımı ona doğru attım. Yumuk ellerimi ona açtım, öpsün diye. Yasakladı gülücüklerimi. Gülünecek ne varmış ki? Kahkaha sessiz atılmış. Adımlarını etrafına bakarak atarmış insan. Ayşe'nin adımıyla Fatma'nınki çok farklı olmamalıymış. Eller niye öpül-sün ki? Sadece bir yere tutunmak için açılmış yumuk eller. Bir başına ayakta duramazmış her insan!

Öğretti, öğrendim...

Tutuşan bedenim alev aldı sonra. Yarime koştum. En anlamlı bakışlarım onaydı. O ise, hiçbir zaman gözlerime bakmadı. Neydim ben onun için?

Öğretti, öğrendim...

Alevler büyüdü, ben büyüdüm. Tarlaya, fabrikaya, okula hep koştum.

Alnımdaki ter hiç kurumadı. Gökyüzünü görmek lüks oldu, yasak oldu. Güneşim toprak rengi oldu. Mat mat, yoksul yoksul aydınlık. Böyle geldi böyle gider dediler. Sana iki koca dünya; birincisi dört duvar arası; ikincisi gökyüzü manzaralı toprak parçası.

Öğrettiler, öğrendim...

Makineler en yakın dostumdu. "Tık-tak-tik-tak" en sevdiğim kelimelerdi. Ben içimden konuşurdum, onlar dışından cevap verirdi: "Tık-tak". Makineler yoruluyormuş, cevapları da o yüzden kısaymış.

Öğrettiler, öğrendim...

Elimdeki kalem en küçüğünden, bitmeye en yakınındandı. Ben ise en uzun cümleleri yazmak istiyordum. Adımı yazsam yeterliymiş.

Öğrettiler, öğrendim...

Sokağa çıktığımda komşu Ali amcanın diyeceklerini düşünerek hareket etmeyi,

Bir adım geriden yürümeyi!...

Susmayı, başımı öne eğmeyi!...

Ekmek isterken gülü, gül isterken ekmeği unutmam gerektiğini. ...

Öğrettiler, öğrendim...

Hep yanlışları öğrettiler ve ben hep öğrendim. Sen doğru pencerelerin perdelerini arala, doğru menzile çevir gözlerini. Gülücüklerine, emeğine, kimliğine sahip çıkmayı öğren! İlk elden!... Bak aralık duruyor kapı! Bu kez, özgürlüğe at adımını.

Ankara'dan Bir YDG'li

GENÇ KADIN

“Kadına şiddet uygulayan erkek değil”se nedir?

Serpil Kamay 33 yaşındaydı...

Dilber Erkmen 31 yaşındaydı...

Tuba Kormaz 21 yaşındaydı...

Serpil, Dilber ve Tuba bu ay içinde kadın cinayetine kurban edilenlerden sadece üçünün ismi. Artık her gün birkaç kadın, kimi zaman töre diye, kimi zaman polise onca şikâyetine rağmen sırtı tapışlanıp salıverilmiş kocaları tarafından; boşanmak istediği için, çalışmak istediği için, yani aslında sadece kadın olduğu için insanların gözü önünde katlediliyor. Söyler misiniz, bu kadına yönelik toplu katliam değildir de nedir?

Umarız nice dir bu olayların ne kadar arttığına farkındasınızdır. Kadın cinayetleri son 7 yılda % 1400 artmış durumda. Her gün yaklaşık 5 kadın katlediliyor.

Şiddetin ve çaresizliğin her türünden gelecek duygusuna galebe çaldığı dönemlerin alarmı işte böyle işitilir. Çocuklara ve kadınlara yönelik saldırıların artmasıyla. Tecavüzün sıradanlaşması, kadın ve çocuğa yönelik şiddetin inanılmaz boyutlarda artması kıyamet alametlerindedir. Sunağa ilk yatırılanlar hep kadınlar ile çocuklar olur.

Şimdi ne yapacağız? Bir kez daha kalakaldık mı çok sıkıldığı için boynumuzdan çıkarıp attığımız vicdan yakasının karşısında? Ama yok merak etmeyin birileri vicdanınıza su serperek kadına yönelik şiddeti durdurmak için çırpınıp duruyor! Nasıl mı?

Bütün şehri kaplamış reklam panolarına dikkat etmişsinizdir muhakkak. **“Kadına şiddet uygulayan erkek değildir!”** Kadınları erkek şiddetinden korumak için yola çıkarken erkek imgesini cilalamak, işte tam da bizim toplumumuzun, anadilimizin vahşi yönelimidir. Kadına uygulanan şiddete karşı örgütlenmeye çalışan dilin kendisi de kadına yönelik şiddet içermektedir. “Kadına şiddet uygulayan erkek değil” sloganında erkek olana yakışmaz vurgusu var elbet.

Peki erkeğe yakışmaz da, kime yakışır?

Erkek adam kadına el kaldırmaz, tecavüz etmez, öldürmez... Erkek adamla bütün bunları yapan “adam” arasındaki farkı koymak gerekir.

Öyle ya, küçücük kız çocuklarına tecavüz eden ve mahkemenen “alınının akıyla” serbest bırakılan Üzmezler erkek değil. Ama haksızlık etmeye gerek yok değil mi? Ne de olsa o küçük kız çocukları “gönüllüydü”! “Terörist” ilan ettiği kadınlara tecavüz eden askerler de erkek

değil. Ama tecavüz ettikleri de bir kadın değil “terörist” zaten öyle değil mi? Sonra bir kadının çocuğunu düşürmesine sebep olan işkenceci polisler de erkek değil. Peki öyleyse ne bunlar?

Devlet Kadın Cinayetlerini Engelleyecek(miş)!

Kadın cinayetlerini devlet engelleyecek(miş). Şiddete maruz kalan kadınları, erkek egemen zihniyete uygun davranarak kadını evine gönderen polise mi, yoksa tahrik indirimi -daha doğrusu erkek indirimi- yaparak, kadın katillerini ödüllendiren yargıya mı güveneceğiz. Saygı değer medyayı da unutmamak lazım tabi. Kadın cinayetlerini meşrulaştırıcı ve cinsiyetçi dille haber yapan medya da devletin bir parçası olarak bu konudaki desteğini eksik etmiyor elbette... Siz söyleyin devlet kadını korur mu? Eşitlik deyince mecliste kafa sayısı anlayan, kadına gü-

vence olarak üç çocuk analığını tembihleyen, kadın deyince aklına korunmaya muhtaç bir tür gelen bir devlet sözünü ettiğimiz. Kadın nefretiyle dolu olan devlet, katlettiği kurbanını mı koruyacak? Peki ya biz, biz ne kadar masumuz?

Küçük çocukların olduğu yere gaz atan polise tepki gösterip tokat attığı için Sabahat Tuncel'e "**bunun hesabını vermek zorunda**" diye bas bas bağırın, ama söz konusu bir kadının çocuğunu düşürmesine sebep olan polis olunca, "**onun da hamile haliyle eylemde ne işi varmış**" diye ayıplayan bir toplumuz biz. Hiç anlamaya çalışmayız Tuncel'in attığı o tokatın polis zulmünden usanmışlığın, tazyikli suyun bıraktığı alüvyonların bir tepkisi olduğunu...

Suskun bir toplumuz ya da yanlış yerde ve zamanda

için 13 kurşunla Uğur Kaymaz'ı öldüren, Şerzan Kurt'u, Aydın Erdem'i ve daha nicelerini öldüren şanlı Türk polisi.

Bu memlekette, en hassas koruma altına alınmış olan; güvenlik güçleridir. Güvenlik güçlerinin incinmemesi her şeyin önünde gelir. Devlet diktesinin de gücüyle "özgür" basın, bu konudaki dikkatiyle vatandaşına göz yaşartıcı fedakârlıkta bir rehberlik görevi üstlenmiştir.

Elinde silahı olan ve güvenliğimizi sağlamakla yükümlü emniyet güçlerinin isabetine yönelik en ufak bir kuşkuyu dile getirmek, sizi bir çırpıda "marjinal" yapacaktır. Avrupalı olma yolunda atmakta olduğumuz hiçbir adım, bu gerçeği değiştirebilecek kudrette değildir. İşkenceci polisler hala ve mümkünse hiçbir zaman cezalandırılmaz. Gözaltında ölümüne sebebiyet verdikleri kurbanlarının hesabı da kendilerinden sorulamaz. Belin-

*Küçük çocukların olduğu yere gaz atan polise tepki gösterip tokat attığı için Sabahat Tuncel'e "**bunun hesabını vermek zorunda**" diye bas bas bağırın, ama söz konusu bir kadının çocuğunu düşürmesine sebep olan polis olunca, "**onun da hamile haliyle eylemde ne işi varmış**" diye ayıplayan bir toplumuz biz. Hiç anlamaya çalışmayız Tuncel'in attığı o tokatın polis zulmünden usanmışlığın, tazyikli suyun bıraktığı alüvyonların bir tepkisi olduğunu...*

konusuyoruz. Bu toplumda karısını parçalayan bir kocaya, kurbanının çocuğunu düşüren bir polise, esir aldığı için ırzına geçen bir askere kimse müdahale etmez. Edemez.

Ama artık doğru yerde ve zamanda konuşmamız gerekiyor. Devlet şiddeti bitmiyor, can almaya devam ediyor... Size bir isimden söz etmek istiyoruz. Hediye Aksoy'dan... Patlayan mayında iki gözünü kaybeden, kör olduktan sonra tutuklanan ve tutukluken kanser yüzünden tek memesini kaybeden bir kadından. Hediye'nin kemoterapi ve radyoterapi görmesi gerekiyor. Yüzde 85 engelli olması dolayısıyla yaşamını tek başına sürdüremeyeceğini Samatya Devlet Hastanesi'nin verdiği raporlar da söylüyor. Güler Zere de kanserdi. Uzun süre tahliye edilmedi ve onu sonsuz bir uykuya uğurladık, yüreğimiz parçalanarak. Zere'yi devlet katletti. Şimdi de Hediye'yi almak istiyorlar bizden. Peki onu katletmek isteyenlere de, Sebahat Tuncel'e kızdığımız kadar kızıyor muyuz? Şanlı Türk polisi! Hani 12 yaşında terörist olduğu

deki silaha, arkasındaki devlete güvenerek tecavüz ettikleri kadınların esamesi bile okunmaz. Mahkeme, yasalar, zamaşımları hep onların yanındadır.

Son Söz

Kürt diye, fahişe diye, solcu diye gözaltında tecavüze uğrayan, töre kurbanı olan, oyun yaşında gelin edilen, boşanmak istediği için katledilen, asla haklarını arayamayan binlerce yaralı kadının yaşadığı bu topraklarda Hüseyin Üzmezlerden, işkenceci polislerden, dili ve zihni tutuklu medyadan çok var.

Daha da olacak. Jandarmasının, polisinin, kayda düşmüş komutanlarının elebaşılığında kaç kadına tecavüz etmişliğini, her gün kaç kadının öldürüldüğünü bilmeyen, merak etmeyen, yazan olursa ona tehditler savurup mahkemelerde sürünmesine oh çeken bir millet olduğumuz sürece de eksik olmayacak.

NEWROZ; DİRENİŞ-DİRİLİŞ-BAŞKALDIRI VE KAVGANIN ADIDIR

Kaldırıyordu elindeki örsü Demirci Kawa... Vuruyordu zalimin, zulmedenin üstüne üstüne... "Seni Dehak" diyordu, "...seni tüm Mezopotamya gençleri adına karanlığa mahkum ediyorum"... "Biz ki ateşle yenisinden yaratacağımız yaşamı, aydınlatacağımız geleceği..."

Bakın Demirci Kawa'nın çocukları; her yerde karanlığa, zulme, sömürüye karşı; savaşıyor... Görüyorsunuz değil mi? Mezopotamya toprakları ki öylesine yiğit ve öylesine fedakâr oğullarını, kızlarını büyütüyor hala... Bakın Demirci Kawa'nın çocukları zindanlarda siper ediyor bedenini, eylem alanlarında yoldaşlarını kolluyor düşmanın saldırılarına karşı. Yakılan o büyük ateşin kıvılcımları her yana sıçırıyor, her yanı tutuşturuyor, her yanda düşmanın korkularını büyütme devam ediyor...

Kürt ulusunun 40-50 yıl önce gizliden kutladığı, tüm baskı ve işkenceye rağmen Kürt ulusunun damlarında ateşini yaktığı, dün de bugün de Kürtler için umut kaynağı olan Newroz, yok sayılan inkar edilen bir halkı yeniden ayağa kaldırmıştır. **Newroz Yeni Gün anlamına geldiği gibi bunun da ötesinde Ortadoğu halklarının ve özelinde Kürt ulusunun özgür gelecek ve yeni yaşam arayışdır.** Newroz geçmişte zalimler zalimi Dehakin bir ülkeyi zulümler ülkesi haline getirmesi sonucunda Kawa önderliğinde zalim Dehak'a karşı ortaya çıkmıştır. **Newroz bayramı bugün ise yeni-üniformalı, üniformasız Dehaklara karşı yapılan büyük mücadelenin adıdır.** Yurtsever Kürt ulusu bugün de yeni Newrozların kapısını açmaktadır.

Peki Kürtler için kutsal sayılan bu gün faşist sistem için neden korku kaynağı olmuştur? Bu sorununun yanıtı bizler için net ve çok açık. Emperyalistler ve onların yerli uşakları halkların bağrında kök salmış değerlerin onlar için ne kadar tehlikeli olduğunu ve küçük bir kıvılcımın tüm bozkırı tutuşturacağını bilmektedir. Bunu yok etmek için her yere saldırmakta ya da bu değerlerin içini boşaltmak için uğraşmaktadır. Kürt ulusunu tarihten silmeye yemin eden emperyalistlerin yerli uşağı olan burjuva-feodal sistem Kürt ulusunu soykırımla, katliamla yok edemeyeceğini anlamış, yönünü Kürtlerin edebiyatına, sanatına, kültürüne çevirmiştir.

Evet, Newroz tüm baskılara işkencelere katliamlara rağmen artık ulusal bir bayram olmaktan çıkmış, tüm

Ortadoğu halklarına, tüm ezilen halklara-uluslara umut kaynağı olmuştur ve zalim Dehakların korkulu rüyası olmaya devam etmektedir. Bugün Arap halkları, çağımızın

zalim Dehak'ları, Bin Ali, Mübarek, Esat, Kaddafi, Ahmedinecat...lara karşı, özgürlük ve demokrasi için ayaklanmıştır. Bu ayaklanma, başkaldırı birden bire bütün coğrafyayı sarmıştır. Tunus'ta başladı, Mısır'da devam etti. Bugün yaşanan isyan dalgasından korkuları büyüyen egemenler isyanı durdurmak amacıyla Libya'ya

saldırıya girişmiştir. Bu isyanların nasıl olacağını şimdiden kestirmek zor ama belli olan bir tek şey vardır; Emperyalistler ve onların uşakları yeni Dehaklar bundan sonra kuş tüyü yataklarında rahat uyuyamayacaklardır. Ve dediğimiz gibi 2011, zincirlerimizden kurtulma mücadelesini yükselteceğimiz bir yıl olacaktır. 2011'de emperyalistleri ve onların kuklalarını Newroz'un ateşiyle yakalım. Partizan ruhumuzla Newroz ateşini büyütelim.

Bahkesir YDG

Denizli

Her yıl Esentepe Sementi'nde kutlanan Newroz' a bu yıl da binler katıldı. Biz de **Denizli YDG** olarak 20 Mart Pazar günü yerimizi aldık.

Demirci Kawa'nın zalim Dehak' a karşı yaktığı isyan ateşini günler öncesinden içimizde hissederek, sloganlar marşlar eşliğinde alanın karşısındaki tepede ateşler yakıp Newroz ruhunu kuşandık. Denizli'de YDG olarak kendi bayraklarımızla katıldığımız ilk Newroz olduğu için bizdeki heyecan ve coşku had safhadaydı.

Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı mahallede yürüyüş yapıp "**Cejna newroz e we piroz be**" gibi sloganlar atıldı. Mahallede yaşayan halkın zafer işaretleriyle bizleri selamlaması ve bize katılmaları Newroz sevincini daha da artırdı. Halk özgürlük şiarıyla zılgıtlar çekti, sloganlar attı, halaylar çekti.

Denizli YDG

Newroz Ateşinden, Özgürlük Yürüyüşüne Bir Direniş Ruhu

Demokratik Toplum Kongresi ve Barış ve Demokrasi Partisi tarafından düzenlenen Newroz **“Ji bo jiyaneke bi rumet an azadi an azadi”** (Onurlu bir yaşam için ya özgürlük ya özgürlük) sloganıyla kutlandı. Bir milyondan fazla kişinin katıldığı Newroz, devletin inkâr ve imha zihniyetine karşı Kürt ulusunun duruşu, Kürt ulusunun özgürlük haykırışı oldu.

Halaylar, zılgıtlar, sloganlar eşliğinde müzik dinletisi ve ardından konuşmalar gerçekleştirildi.

Osman Baydemir **“Newroz Seyit Rıza’yı, Mazlum Doğan’ı, Ronahî, Orhan Doğan’ı, Vedat Aydın’ı anmaktır. Biz onların yolunda yürüyoruz”** diyerek Newroz’un zafer olduğunu belirtti. Gülten Kışanak ise **“Kürt halkı kendi kimliği ile yaşamak istiyor. Demokratik anayasa Kürt halkının kimliğini güvenceye almalı. Yine Kürt halkı anadillerinde eğitim istiyor. Türkiye’deki tüm anadillerin önündeki engellerin kaldırılmasını istiyor. Hayatın her alanında kendi dilimizi konuşmak istiyoruz. Demokratik bir anayasa anadil hakkını da güvence altına almalı. Üçüncü talebimiz Demokratik anayasada olmazsa olmaz talebimiz öz yönetim hakkımızdır. Bu halk kendi kendini yönetmelidir, vesayetçi**

sistem sona ermelidir” şeklinde bir konuşma gerçekleştirdi.

Partizan flamaları ve şapkalarıyla katıldığımız Newroz bizim için de oldukça coşkulu geçti. Alanda flamalarımız ile yürüyüş yaptığımız esnada oldukça olumlu tepkilerle karşılaştık. Ayrıca gazete, dergi ve kitap standı açarak birçok kişi ile diyalog kurma şansımız oldu.

Erken bitirilen Newroz kutlamaları, **“özgürlük yürüyüşü”** adı altında alandan şehre aktı. Alandan Koşuyolu Parkı’nda bulunan **“Demokratik Çözüm Çadırına”** gerçekleştirilen yürüyüşte polislin kitleye gaz bombası ve tazyikli su ile saldırması sonucu çatışma yaşandı. Parkın yanında yaşlıların ve çocuklarında bulunduğu çözüm çadırına da birçok gaz bombası atıldı. Ayrıca alanda dolaşan helikopterlerden de gaz bombası atıldığı gözlemlendi.

“Özgürlük yürüyüşü” Kürt halkının çözümsüzlüğe, faşist uygulamalara, Kürtlere yönelik imha ve inkâr politikalarına karşı **“yeter”** diyerek irade koyması olarak yorumlanmalıdır. Ayrıca Newroz, devletin Kürt sorununun demokratik çözümüne dair olumlu bir hamle geliştirmemesine karşı başlayacak hareketliliğin, serhıldanın kıvılcımı olmuştur.

Amed YDG

ANKARA

Böylece Mazlum’un **“dar kafese sığmayıp, ihanetin göğsüne hançer gibi saplanan”** bedeniyle bir ateş düşer bu topraklara, yakar tutuşturur tüm bozkırı. Baharın müjdecisi olan Newroz’la başlar bu yangın. Ve şimdide bu yangını büyütmek için, halkımıza umut olmak için, Newroz’la umudunu serptiğimiz isyanı büyütmek, ateşi hazırlamak lazımdır. Yine bu bilinçle selamladığımız 2011 Newroz’u da bu coşkuyu ve isyanı tüm benliğimizle yaşatmış oluyoruz.

Baskı, zulüm, imha ve inkâr politikaları sürmektedir. Anadilimizde konuşamamakta, baharı anadilimizle selamlayamamakla görüyoruz ki faşist TC’nin Kürt ulusuna yönelik saldırıları her şekilde ve her alanda sürüyor. Bizler de Newroz süreci boyunca yaptığımız basın açıklamalarında, bildirimlerimizde iki dilli yaşam talebinden hareketle bildirimimizi, basın metinlerimizi hem Türkçe hem de Kürtçe yazıp okuduk. Merkezde yaptığımız eylemlerde de Kürtçe pankart açarak Newroz’u coşkulu bir şekilde kutladık. Newroz ateşinin sıcaklığını ve kızılığını, direngenliğimizle buluşturarak yüzümüzü umuda doğru, dağlara doğru dönerek bir Newroz’u daha selamlamış olduk. Aynı zamanda 21 Mart günü Tuzluca’yır Mahallesi’nde halkımıza da umudun dağ-

larda Partizanlarda olduğunu bir kez daha haykırdık.

Hacettepe: Beytepe Kampüsü’nde Newroz’u eski Hacettepe Üniversitesi öğrencisi olan ve Newroz ateşini bedeniyle birleştiren Mazlum Doğan’a atfettik. **“Bijî Newroz”**, **“Yaşasın Newroz”** yazılı pankartlarımızla yürüdük. İki dilli yaşamı desteklemek için basın metnimizi hem Türkçe hem de Kürtçe okuduk. Etkinliğimizi Mazlum Doğan’ın okul arkadaşları olarak Beytepe’de direniş geleneğini yaşatacağımızı belirterek bitirdik.

Cebeci: Cebeci Kampüsünde ise Newroz’a kampüs içinde Newroz ateşini yakarak, halaylarımıza, türkülerimizle başladık. Önce ateş yakıldı ve üstünden atlandı, ardından çıkan Kürt sanatçıların türkülerıyla halaylarımızı çektik ve eylem son buldu. Sürec öncesi kampanyamızla beraber çalışmalarını ördüğümüz iki dilli yaşam için Kürtçe-Türkçe bildirimlerimizi dağıttık. Kampüste stant açtık, fotoğraf sergisiyle birlikte Newroz’a dair bir defter açarak sürecimize ve kampanyamıza dair öğrencilerin düşüncelerini yazmalarını istedik ve öğrenciler Kürtçe ve Türkçe Newroz ve anadille ilgili mesajlarını, isteklerini ve düşüncelerini yazmış oldular.

Ankara YDG

Denge Civanê

Süreç ve Bölge Özgünlüğünde Genel Seçimler

Referandumdan sonra “açılım” sürecinde yeni bir boyut olarak görülen Öcalan ile görüşmelerden bir sonuç çıkmadığını, bu süreçte hiçbir adımın atılmamış olması bize çok net göstermektedir. Bırakalım adımı Kürt sorununda hemen hemen hiçbir talepte esneyen bir durum ortaya koyulmamıştır. Ortaya koyulanlar kimseyi şaşırtmayan biçimde yine saldırı dalgası olmuştur. KCK operasyonlarına son hız devam edilirken süren davalardan mahkumiyet kararları çıkmış ve BDP’li belediye başkanlarına ceza verilmiştir. Bu davalarda anadilde savunma talebine yaklaşımlarıyla egemenler Kürt ulusunun kültür ve onuruna yaklaşımlarını ortaya koymuşlardır. Hizbullah sanıklarının serbest bırakılması, bu sürecin ilerleyen aşamalarında egemenlerin elinde bir güç biriktirmeye çalıştığını da göstermektedir ki, muhtemelen bu adımların sonucunu genel seçimlerde ilk etapta almak isteyeceklerdir. Bununla beraber “Beyaz Kürt” taktikleri Şivan Perwer ve Kemal Burkay ile eskimeyen taktik olarak kendisini göstermektedir. Açıkçası devlet Kürt sorununda, “Hammurabi yasaları” ile yönetmek stratejisinden bir şey kaybetmemektedir.

Öcalan ile görüşmeler döneminde esen ılımlı rüzgârların etkisiyle PKK’nin ilan ettiği ve genel seçimlere kadar sürmesi beklenen ateşkes, Mart ayı itibarıyla son bulmuş daha doğrusu yerini bekleme/izleme sürecine bırakmıştır. Bu süreç nasıl devam eder bilinmez ama ateşkes ilanlarının etki gücünü kaybettiği görünmektedir. Daha olayın başı sayılacak bir dönemdeyken Batman’da yapılan operasyonlarda gerillalar şehit düşmüştür. PKK’nin buna karşı kullandığı misilleme eylemleri ise ateşkesin kaybettiği etki gücünü yerine koyamamaktadır. Zaten ateşkesin kaldırıldığını ileten açıklamada yapılan sürecin meşru savunma temelli ele alınacağı ve saldırı yapılmayacağına yönelik özenli vurgular sürecin tehditkâr duruşun yanında esasta hareketsizliği meşrulaştıran bir yönü olacağını göstermektedir.

Seçimlere kadar bir çatışmasızlık ortamının AKP’nin ciddi oranda işine geleceğini görürsek, ilerleyen dönemlerde bu sürecin yaratılması için AKP tarafından hamle-

lerin yapılması muhtemeldir. Bu hamleler ile beraber düşünülüğünde, PKK de bu hamlelere sadece tehditkâr duruş ile karşılık verirse, AKP bölgede şimdiki durumundan, daha avantajlı bir konum alacaktır. İhtimalle bu sürece kadar Kürt Ulusal Hareketi, serhıldanlar ile eylemsizlik açığını kapatmaya çalışacak ve hamlelerini BDP üzerinden gerçekleştirecektir. Yani bu dönem demokratik eylemlerin sıcak atmosfer taşıdığı görülmektedir ki Kürt halkının dinamikleri bu atmosfere zaten uygundur. Ancak Kürt halkının silahlar ile arasındaki doğru orantıyı tarih ispatlamaktadır. Silahlar konuştuğu

oranda Kürt halkı da serhıldanlarla konuşmakta, silahlar sustuğunda serhıldanlarda da bir düşünüş yaşanmakta oluşu tarihsel bir gerçektir. Kürt halkı bugünkü durumunu, gücünü, silahlı mücadeleye borçlu olduğunu büyük bedeller pahasına öğrenmiştir. Kürt halkı hala diri ve dinamik bir güçtür ve Ulusal Hareket bu dinamikliği “sivil itaatsizlik eylemleriyle” kullanmayı amaçlamaktadır. Kürt halkının silahlar ile arasındaki bağlantı gözden kaçırılmadığı oranda bu dinamikliği açığa çıkarmak için çok çok özel bir çabaya gerek olmayacaktır. İşte bu durum üzerinden Ulusal Hareketin mevzi kazanmasına da egemenlerin muhtemelen sert müdahaleleri beklenmelidir. Ulusal Hareketin dört madde üzerinden (anadilde eğitim, askeri operasyonların son bulması, siyasi tutukluların serbest bırakılması, seçim barajının düşürülmesi) geliştir-

diği süreç kendi içinde manevraları bulandıran bir süreç olacaktır.

Ve genel seçimlere böyle bir atmosfer ile yol alınmaktadır. Geline aşamada emperyalistlerin, isteklerinin yerine getirilmesi için çok azda olsa öne çıkardığı bir CHP gerçeğinden söz etmek gerekmektedir. CHP'nin hem ülkede hem de bölgede kaydettiği ilerleme gibi tasfiye sürecinde şimdilik küçük de olsa rolü bulunmaktadır. Özelde Dersim'de esen Kılıçtaroğlu rüzgârı ile dünyada Obama ile ortaya atılan "gülen surat", buralarda Kılıçtaroğlu'nun yüzünde yer bulmuştur. Bu gülen suratın arkasında tabii ki egemenlerin çıkarları, egemenlerin elinde, kukla Kılıçtaroğlu'nun ipleri vardır.

Bu seçimler emperyalist patentli tasfiye sürecinin devamını hangi ellerle yürütüleceğini belirleyecektir de. Bu da herkes açısından bu seçimlere dönemsel bir misyon katmaktadır. Çünkü seçimlere ilişkin tavır, bu sürece ilişkin tavır olacaktır.

Bölgede genel seçimlerin esasta iki cephesi olacaktır. Birincisi AKP, CHP, MHP ve diğer faşist düzen partileri, ikincisi ise BDP özgünlüğünde Kürt Ulusal Hareketi. Ve seçimler bölge özgünlüğünde bu cephelerin hesaplaşma alanı olacaktır. Seçimler bir taraftan egemen klikler arasında siyasi iktidar arenası olacak, diğer taraftan ise Kürt ulusunun siyasi temsil mücadelesi.

Dönem açısından, Kürt halkını, onun demokratik haklarını ve genel anlamda uzun vadede topyekûn silahlı mücadelesi hedefleyen saldırılar karşısındaki sorumluluk ne olmalıdır? Parlamenteoya yönelik stratejik bakışımız bilinmekteyken bu somut durum karşısında taktik politikamız ne olmalıdır?

Bugün Kürt ulusuna dönük yürütülen imha ve inkâr politikasına karşı tavır almak bir görevdir. *"Bu temel görevlere sırtını dönen, Kürt Ulusal Hareketi'nin tarihsel haklılığını göz ardı eden, ona karşı tutumunu hep sistem içi çözüme endeksleyen politikalar üzerinden yapan anlayış-anlayışlar ortaya ne doğru devrimci sonuçlar çıkarabilir ne de zulüm altında olan mazlum bir halkın öfkesine öfkelerini katabilirler"*. Meseleye öncelikle görevlerimiz üzerinden bakmak ve bu görevlerin yerine getirilmesinin bugün için aktif yolunun ne olduğunu belirleyerek, görevlere yüklenmek aslolanıdır. O zaman Kürt ulusunun, ortaya konan dört madde başta olmak üzere, tüm ulusal demokratik taleplerini sahiplenip savunmak, bu eksenli aktif tutum geliştirmek sürecin önemli görevlerinden biridir. Bu anlamda örgütümüzün bütününe görevler düşmektedir. Her zaman olduğu gibi her alanımız bu özgünlükte bölgede gelişen duruma aktif katkı sağlamalıdır.

Ulusal sorunun, Ulusal Hareketin taktik ve manevralarıyla ülke gündeminde kapladığı özel durumlar ile birlikte gelişen saldırılarda gelinen boyut değerlendirildiğinde, üzerimize düşen görevlerin aktif ve anlamlı olan biçimi genel seçimler özgünlüğünde yurtsever adayların desteklenmesidir. Ancak görmek gerekir ki mesele sadece "aktif veya anlamlı" olmak üzerinden değil, nesnel siyasi atmosfer üzerinden değerlendirilmelidir. Yoksa "aktiflik ve anlamlılık" tek başına politik geriliğe işaret olup demagojik söylemler olarak karşımızda duracaktır.

Genel seçim gibi kitlenin siyasi gündemlere ilgisinin üst seviyede olduğu bir döneme giderken önümüzde etkili olarak kullanabileceğimiz ve verimliliğiyle genel seçimler sürecini doğrudan etkileyecek süreçler bulunmaktadır. Genelde Kürt halkının, özelde Kürt halk gençliğine yönelik saldırıların sivil itaatsizlik eylemlerinin de başlamasıyla gittikçe artacağı bir süreç çoktan başlamıştır ve genel seçimlere giden süreçte bu saldırganlığın artacağı açıktır. Kürt halk gençliğinin en önde gelen taleplerinden olan anadil talebi başta olmak üzere Kürt halkının demokratik taleplerinin bu dönemde sahiplenilmesi, Newroz coşkusunun 1 Mayıs'a oradan da seçimlere taşınması gerekmektedir. 1 Mayıs sürecini aktif ve verimli geçirmek özelde bölge genelde örgütümüz açısından önemlidir. Geleceksizlik vurgusuyla sürdürdüğümüz kampanyamız da 1 Mayıs'a daha iyi hazırlanmamız için önemli bir fırsattır. Genel seçimler süreci örgütümüz açısından önemli bir süreç olacaktır, bu önem bölge faaliyeti açısından kat kat ilerdedir. Aynı zamanda Kürt halkı gibi dinamik bir güçle ilişki kurmanın yolunun buradan geçeceği de unutulmamalıdır.

Genel seçimlere ilişkin tavrımız parlamentonun bir çözüm yeri olarak görülmesi asla ve asla değildir. Hükümetin başına kim gelirse gelsin dünya ölçeğindeki ayaklanmaların, aynı biçimde Türkiye'deki yansıması olan yönetememe krizini aşamayacaktır. Kaldı ki başa gelen hükümetin iktidarın sadece bir parçası olacak olması da meselenin bir başka yanıdır. Tam da bu yüzden demokrat, yurtsever insanların, BDP'nin meclisteki varlığına bile yıllardır açık bir tahammülsüzlük gösterilmektedir. Kürt halkı içerisinde bunun propagandası başlıca önemdedir. Libya, Tunus, Cezayir, Suriye... gibi ülkelerde yüzeye vuran ayaklanmalar Suudi Arabistan vb birçok ülkede egemenlerin kâbusu olmaktadır. Kürt halkının bu süreçten ne kadar etkileneceği bilinmez iken dinamikleri kesinlikle etkilediği ve bu kâbusun Türk hâkim sınıflarının da kâbusu olduğu/olacağı ortadadır.

TMRGB Militanları 3. Kongreyi selamladı!

Elimize e- posta yoluyla ulaşan habere göre TKP/ML TMLGB militanları 3. Kongre coşkusu Dersim'in duvarlarına taşıdı. Dersim'in Moğoltay Mahallesi ile Cumhuriyet Mahallesi duvarları TKP/ML TMLGB imzalı ve TMLGB amblemlili "Şan Olsun 3. Kongremize" yazılımaları ile donatıldı. Merkezi yerlere yapılan yazılamaları

larsa oldukça ilgi çekti. E-Postada eylemle ilgili yapılan açıklamada şunlara yer verildi: "T. Kürdistanı özelde de Dersim faşist TC için onlarca yıldır şark çıbanı olarak görülmektedir. Bu şark çıbanına yönelik biçimi değişse de baskılar bugün daha da yoğunlaştırılmaktadır. Dersim halkının kimliği, kültürü asimilasyon ve yozlaştırma politikalarıyla yok edilmeye çalışılırken, Dersim'in doğası baraj saldırısıyla şirketlere peşkeş çekilmektedir. Dersim onurdur onurumuza sahip çıkacağız."

Bu eylemimiz vesilesiyle Dersim halkına yönelen baskılara karşı barikat olacağımızı bir kez daha belirtiyoruz. 3. Kongremizi ve Dersim dağlarında mücadeleyi büyüten TİKKO savaşçısı yoldaşlarımızı bir kez daha selamlıyoruz. Şan olsun 3. Kongremize!"

"Spor salonumuzu yıkamayacaksınız!"

Dersim'de Atatürk Lisesi öğrencileri, okullarına ait olan spor salonunun yıkımına karşı sabah saatlerinde alkış ve sloganlarla bir eylem gerçekleştirdiler. Yapılan eylemde "Eğitim Hakkımız Engellenemez", "Parasız Eğitim İstiyoruz Alacağız", "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "Keyfi İşlemlere Hayır", "Okulumuzda Yıkım İstemiyoruz" sloganları atıldı. Öğrenciler Milli Eğitim Müdürü'nün okula gelmesini ve öğrencilerin, basın ve halkın önünde açıklama yapmasını istediler. İstekleri yerine getirilmeyince okulun önünden çarşı merkezine doğru sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Yeraltı

Çarşısında yaptıkları açıklamada "Neden başka bir yerde yapılmıyor ilk öğretim okulu ve neden bir okulun yapılması bir diğer okula ait olan ve burada eğitim gören öğrencilerin yerini yıkıyor. Biz okulumuza ait olan spor salonunu yıktırmayacağız" denildi. Açıklamanın ardından oturma eylemi yaparak Milli Eğitim'den yetkili birinin gelmesini istediler. Ardından okula gelen Milli Eğitim Müdürü öğrencilerle görüşüp yıkım planlarını iptal ettiklerini söylemesi üzerine öğrenciler slogan, alkış ve ıslıklarla eylemlerini sona erdirdiler.

Dersim YDG

"Kawa'nın ateşi hiç sönmeyecek!"

20 Şubat Pazar günü BDP'nin çağrısını yaptığı, devrimci ve demokratik kurumların katılımıyla faili meçhul cinayetlerin aydınlanması ve 15 Şubat'ta bedenini ateşe veren Mustafa Malçok'u anmak amacıyla eylem gerçekleştirildi. Eyleme biz de **Denizli YDG** olarak destek verdik.

Eylem günü saat 16.00'da Candoğan Parkı'nda toplanan kitle "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Aydın Erdem, Müslüm Doğan, Şerzan Kurt, Mustafa Malçok yaşıyor", "Şehid namirin" sloganları atarak belediyeye doğru yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca Mustafa Malçok'un resimlerinin bulunduğu dövizleri taşıyan kitle "Çerxa so- raşe" marşını söyledi.

Belediye Meydanı'na gelindiğinde basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında, 15 Şubat tarihinin 1925 yı-

lından bu yana Kürt milleti açısından inkarın ve komplo- nun tarihi olduğu belirtilmiş, faili meçhul cinayetlerin aydınlanması, Kürtlere uygulanan katliamların son bulmasını ve toplu mezarların açılması istenmiştir.

Kawa'nın yaktığı özgürlük ateşi tüm baskılara, katliamlara rağmen kendini yakan bedenlerde sönmeyecektir. Özgürlükleri uğruna ve karanlıkların aydınlanması için kendini feda eden tüm şehitler mücadelemizde bize yol gösterecektir.

Basın açıklaması bittikten sonra tekrar yürümek isteyen kitleye polis izin vermemiş, gerekçe olarak da halkın tahrik olduğunu ve tatsızlık çıkmamasını belirterek üstü kapalı tehdit etmiştir. Bunun üzerine kitle herhangi bir olay çıkmadan dağılmış ve eylem sona ermiştir.

Denizli YDG

KOLEKTİFİN SESİ

TARTIŞMADA ZENGİNLİK VE MİLİTAN ÇİZGİDE ISRAR!

Pratik mücadeleden kopuk bir kitle eğitiminden söz edilemez.

Kitlelerin eğitimi, kitlelerle iletişim ancak ve ancak pratik bir hareket içinde başarılabilir. Dolayısıyla kitle çalışmasından söz eden her aktivistin mücadeleye mutlaka aktif olarak katılması gerekir.

Konuya Başkan Mao'nun analiziyle girmek istiyoruz; “Yoldaşlar! Bu ay içinde üç defa toplandık. Gerçeği bulmak için hararetli tartışmalar yaptık. Parti üyesi olan ve olmayan onlarca yoldaş söz aldı, sorunları geniş bir şekilde ortaya koydu, bunlara daha somut bir şekil verdi. Tüm edebiyat ve sanat hareketi bundan çok yararlanacaktır sanırım.” (Edebiyat ve Sanat Üzerine Konuşmalar, Sf.24)

Bu değerlendirmede ortaya çıkarılması gereken ana sonuç nedir? Hiç şüphesiz “gerçeği bulmak için” kolektif iradenin harekete geçirilmesidir. Tüm faaliyetçilerin karşı karşıya kalınan sorunların çözümü için tartışma sürecine katılmaları. Ve ortaya çıkan sonuçlarda, tüm güçlerin fikirsel düzeyde katkıları olması. Yine sıkça altını çizdiğimiz kolektif çalışma olgusu burada hayat buluyor. Bu da alınan kararları daha yaratıcı, daha ısrarcı bir tarzda uygulama sürecine hizmet eder. Genel ve bölgesel pratikler için faaliyetçilerin sorunların çözümüne kafa yorması, bu yönlü sorumlu bir yaklaşım ortaya koyması hem gelişmenin ve hemde ileri düzeyde sorumluluklar üstlenme hedefinin teminatıdır. Çünkü çözüm sürecine karışmak, çözümün bir parçası olmak, atılan adımların her aşamasına aktif olarak katılmakla mümkündür. Bu bakış açısı, bu yaklaşım ko-

lektif çalışma, kolektif hareket tarzı konusundaki söylemlerin arkasında durmayı da sağlar. Diğer bir anlamıyla toplantılara ilgisiz, hazırlık sürecine kayıtsız, tartışmalara katılımda zayıf bir duruşu bu bakış açısı yadsır. Elbette ki tartışmalara katılmakta yetmez. Yani bol laf, sıfır icraatın savunulacak bir yanı yoktur. Söylemlerin arkasında durmayanların, söylem ve etkileme gücü de süreç içinde yok olur.

Bu nedenle karşılıklı olarak birbirimizin fikirlerinden yararlanmak ve bunun için de gereken örgütsel mekanizmalar oluşturmak ve işletmek oldukça önemlidir. Atılan bu pratik adımları daha verimli kılmak içinde gidilen her toplantıya hazırlıklı bir şekilde gidilmelidir. “Ekini biçmek için ekmek gerek” Her toplantıda ortaya daha verimli sonuçlar çıkarmak için ön hazırlık ve buna bağlı olarak tartışma sürecine aktif olarak katılmak. Üretimden yoksun, biçimsel bir katılım, coşku ve heyecan yaratmaz. Bütünün bir parçası olma duygusu ve düşüncesini geliştirmez. Hal böyle olunca, ideolojik, siyasal ve örgütsel boyutta asgari düzeyde bir gelişim, bir nitelik yakalamak da zorlaşır. Bu gerçekleri görmek, bu gerçekler ışığında pratik bir tutum geliştirmek tüm faaliyetçilerin görevidir. Gerçeklere ulaşmanın, gerçekler ışığında savaşmanın yolu da buradan geçer.

Yine partili mücadelede ilkeli, disiplinli yaşamı yadsı-
mak, burjuvazinin saldırılarına karşı kendimizi ve do-
layısıyla örgütümüzü silahsızlandırmak anlamına gelir.
Eğer bir örgütün militanlarında ilkesiz ve disiplinsiz
davranışlar boy gösteriyorsa, bilinmelidir ki, orada
küçük-burjuva yaşam tarzı epeyce yol almıştır.Çünkü
çalışmalarda dağınıklık, plansızlık, kararsızlık ve yine
direnme gücündeki zayıflıkların beslendiği yer küçük-
burjuvazinin ideolojik çöplüğüdür. Özellikle sınıf mü-
cadelesinde gerilemelerin olduğu dönemlerde
küçük-burjuvazinin bencilliği, umutsuzluğu, devrimci
saflarda daha da boy göstermeye başlar. Tüm bunlar
küçük-burjuvazinin karakteristik özellikleridir. En sol
kulvardan sağ kulvara çark etmek, zorluklar karşısında
çok çabuk diz çökmek vb.

Hiç kuşkusuz küçük-burjuva düşünüş tarzının panzehiri
proleter düşünüş tarzıdır. Örgütlü saflarda proleter çiz-
gide derinleşmek demek, disiplinli bir gücün açığa çı-
karılması demektir. Böyle bir tüm emekçi yığınların
güveni önemli oranda kazanılır. Emekçi yığınların gü-
venini kazanmış, proletaryanın çizgisi doğrultusunda
harekete geçirmeyi başarmış bir örgüt, eksikliklerini
giderme, hatalarıyla savaşma yeteneğini de hızlı bir şe-
kilde kazanır. Çünkü böylesi bir şekillenmiş yığınlar
karşı duyulan tarihsel sorumluluğu her daima canlı ve
diri kılar.

Bu doğru anlayışın sosyal pratikte yaşam bulması-kök-
leşmesi için kitle çalışmasında yoğunlaşmak, kitlelerle
birlikte yürüme politikalarında derinleşmek olmazsa
olmazdır. Devrimci pratikten kopuk tüm planlar dönüp
durur ve en sonunda sahibini vurur. Devrimci saflar-
daki oportünizm tam da bu hareketsiz, ıssız, çölün or-

tasında ortaya çıkar. Bu konuda aşağıya aktaracağımız
tarihi tecrübeler oldukça öğreticidir:

“Gerçek kitle eğitimi, kitlelerin bağımsız politik ve özel-
likle kendi devrimci mücadelelerinden asla koparı-
lamaz.” (Lenin)

“Kitlelerin eğitimi, bu kitlelerin mücadelesinden koparı-
lamayacağı gibi, hele sizin devrimci eğitiminiz müca-
deleye aktif katılımdan hiç mi hiç koparılamaz. Ben,
ancak mücadeleye aktif olarak katıldığımız zaman,
ancak kitlelerle sürekli temas halinde olduğumuz
zaman gerçek bolşevikler olabileceğimiz görüşünde-
yim. Buna karşılık, okulu bitirdikten sonra kitapların
içine gömülüp kendi başımıza soyut açıklamalar ve
teoriler çıkarırsanız, en iyi halde, kimsenin ihtiyaç duy-
madığı birkaç formül uydurursunuz., en kötü halde ise
proleter hareketin, komünist hareketin dışında kalırsı-
nız. Yoldaşlar, bundan dolayı şunu tekrar tekrar vurgu-
luyorum: Kitlelerin saflarının içinde olun, daima
kitlelerle birlikte olun! Ancak o zaman kitlelerin ba-
şında olabileceksiniz!” (Sendikalar Üzerine 1, A. S.
Losovsky, Sf.104-105)

Bu değerlendirmelerde ise kilit sorun şu: Pratik mücade-
leden kopuk bir kitle eğitiminden söz edilemez. Kitle-
lerin eğitimi, kitlelerle iletişim ancak ve ancak pratik
bir hareket içinde başarılabilir. Dolayısıyla kitle çalış-
masından söz eden her aktivistin mücadeleye mutlaka
aktif olarak katılması gerekir. Kavganın orta yerinde
ve önünde yürüyenler kitlelerin güvenini kazanır. Ve
yönetmek sanatında derinleşir. Önderlik olgusu da bu
süreçle birlikte yerli yerine oturur. Ama kitlelerin ar-
kasında yürüyenler veya yürüyormuş gibi davrananlar,
ancak kitle kuyrukçusu olabilir veya sürecin arkasın-

dan içi boş, gereksiz methiyeler dizebilirler. İçi boş diyoruz; çünkü kitlelerin bu methiyelerden hiç haberi olmaz. Bu tabii ki bir kitle çalışması değildir. Bu devrimcilik adına, kendi kendini kandırma ve zaman öldürme sanatıdır. Gerçek devrimci militanların, kitle çalışmasından anladıkları şey, kitlelerle sürekli temas halinde olmaktır. Kitlelerle teması olmayan bir devrimci, soyut bir temelde kitle mücadelesine dair tonlarca laf edebilir. Ama kitleleri de kapsayacak tarzda somut bir tartışma ve hareket yaratamaz. Dolayısıyla birinci yol yozlaştırmaya, sınıf savaşımından koparmaya götürür. İkinci yol ise geliştirir, birleştirir ve savuşturur.

İkinci yolda derinleşmek için, işçilerin, Kürt halkının, emekçi kadınların, öğrencilerin, memurların kısacası zulme maruz kalan tüm ezilenlerin içinde çalışma, onlarla temas kurma konusunda ısrarlı bir çizgide yürümeyi şart koşar. Söz gelimi, bu kesimlerin önemli bir bölümü bugün kendi ulusal demokratik, ekonomik, akademik, siyasal talepleri için sokağa dönük pratik eylemlilikler içindedirler. Bu eylemler içinde olmadan bu kesimlerle ileri düzeyde bir ilişki kurmak mümkün olabilir mi? Tabii ki olmaz. Devrimci mili-

tan tutum böylesi süreçleri sınıf mücadelesi için büyük bir tarihi fırsat olarak algılar. Ve bu fırsatları en iyi şekilde değerlendirmek içinde enerjisini kat be kat artırır. Çünkü böylesi dönemler zayıflayan kitle bağlarını güçlendirme, var olan güvensizlikleri giderme bakımından oldukça elverişlidir. Bugünkü somut durumu kavramada da bu anlaşılmalıdır.

Tabii ki burada müdahalede izlenen yol ve yöntemde çok önemlidir. Harekete geçen veya harekete sempatiyle bakan güçlerle sorunları tartışma ve onlarla birlikte yürüme perspektifinde ısrar etmek ile dar bir çevreyle bir şeyler yapma arasında epeyce fark vardır. Hiç kuşkusuz zaman zaman koşullardan kaynaklı olarak dar çevrelerle de pratikler geliştirmek mümkündür. Bu kesinlikle yadsınmamalıdır. Yani yalnız kendi güçlerimize dayanarak da sokak gösterileri örgütlemeliyiz. Bunu

yapmak ortak hareket tarzına zarar vermez. Bilakis bu tür militan duruşlar müttefik güçler üzerinde olumlu temelde etkiler yaratarak, eylem birliklerinin daha güvenli bir zeminde yürümesini sağlar.

Burada önemle üzerinde durulması gereken diğer bir nokta da ileri pratikler yerine geri pratikler örgütleme hatasına düşmemektir. Eğer sokak gösterileri, sokak çatışmaları yerini yasal sınırlara hapsedilen eylem tarzlarına bırakırsa, orada düşmanla yüzyüze gelme, bedel ödeme ve ödetme pratiğinde bir sorun var demektir. Hiç kuşkusuz bu söylemimizde barışçıl mücadele tarzının yadsındığı sonucu çıkarılmamalıdır. Sınıf savaşımında bu tür taktiklerinde yeri vardır. Fakat devrimci militanlık en zorlu çatışmalara göre bir şekillenmeyi gerektirir. Dolayısıyla bedel ödemededen, çatışmadan kaçan pratik duruşlarla ortaya militan güçler çıkmaz.

Diğer bir ifadeyle yasal mücadele zeminine kilitlenmiş bir anlayış militanlaşmaz. Militanlaşmanın mekanı, sokak çatışmalarıdır, fabrikalarda yaratılan direnişlerdir, savaş siperleridir, kampüslerdir. Dolayısıyla her koşulda yüzümüzü bu alanlara çevirmeliyiz. Ama asla ve asla önceliklerimizi gözardı etmemeliyiz. Enerjimizi

tali sorunlara değil, ana sorunlara yöneltmeliyiz. Ana görevler noktasında sağlanacak her gelişme, bir dizi gereksiz tartışmayı ortadan kaldırır. Gerilikler içindeki ileri dinamiklerin gelişimini tetikler.

Sonuç olarak, kitlelerden ve dolayısıyla somutluktan yoksun, mevcut olan hiç bir sorunun çözümüne hizmet etmeyen tartışmalardan teorik çalışmalardan uzak durmalıyız. Bu söylemi bir temenni olmaktan çıkarmak için kitlelerle sürekli bir temas içinde olmalıyız. Gençliğin, pratik hareketine ilgi duymayan, dinamizmiyle bağ kurmayı başaramayan, çatışma mevzilerinde onlarla öfkesini birleştiremeyen bir anlayış gençliği örgütleyemez. Kendi güçlerini tartışma sürecine aktif olarak katmayı başaramayan bir hareket kitle çalışmasında, sokağa dönük eylemlerde gereken başarıyı elde edemez.

ÖNDER OLMAK, ÖRNEK OLMAKTIR!

Devrim mücadelesi düz bir çizgide ilerlemez. Zikzaklar, ilerlemeler, gerilemeler, yengiler ve yenilgiler mücadelenin doğasında vardır. Devrimci mücadelenin bir parçası olan devrimci bir birey için de böyledir. Bu zikzaklı gidişat açısından önemli olan doğrultunun genel anlamda ileriye doğru olmasıdır. Mücadele etmekte ısrar gösteren birey örgütlülüğün de desteğiyle gelişir, ilerler. Sınıf mücadelesi ister istemez hali hazırda mücadeleden kopmadığı sürece kişiyi ilerletir. Ancak öyle süreçler olur ki sıradan bir ilerleme yetmez. Potansiyelini hızlıca ortaya seren, hızlıca mücadelede profesyonelleşen devrimcilere çok daha yakıcı şekilde ihtiyaç vardır.

Bugün gelişen süreçte kitle hareketliliğinin yükseldiği, halkımız içerisinde alternatif arayışının gelişmeye başladığı açıktır. Çevremizde biriken, örgütlenme arayışı içerisinde olan gençlerin nicel ve nitel durumu bunun somut göstergesidir. Gerek sınıf mücadelesinin genel durumu açısından gerek de örgütümüzün ulaşmaya başladığı kitle açısından gelişmek ama sürece uygun olarak hızlıca gelişmek hepimizin sorumluluğudur.

Gelişmek dediğimiz mesele kuşkusuz farklı düzey ve konumlardaki yoldaşlar için farklı anlamlara tekabül etmektedir. Geçtiğimiz dönemde de çokça gündeme getirdiğimiz **herkesin kendi bulunduğu noktadan bir adım öne çıkması** esprisi de buradan gelmektedir. Halk gençliğinin özellikle ileri kesimlerinden gelen örgütlenme isteğini karşılamının yolu buradan geçmektedir.

Bir adım öne çıkmaktan kastımız sadece politik ilerleme değildir. Bir devrimci ya da bir genç komünist misyonuna uygun olarak bu süreçte ideolojik duruş ve yaşam tarzı olarak da bir adım öne çıkmalıdır. Çevremizde gittikçe daha fazla sayıda biriken samimi, coşkulu insanlara önderlik etmenin koşullarından biri de budur. Bu açıdan bu önderlik misyonunu kuşanacak, halk gençliğinin yaralarına merhem olacak biz genç devrimcilerin bu süreçte ideolojik duruş ve devrimci yaşam tarzını içselleştirme anlamında da daha fazla öne çıkması, adımlarını büyütmesi biz zorunluluktur.

Hele de alanlarımızdaki daha inisiyatifli, daha deneyimli, daha birikimli olan yoldaşların bu süreçte geride kalması düşünülemez bir olay niteliğine bürünmektedir. Bugün genel anlamda bizim örgütümüze de zaman zaman bulaşan kültürel dejenerasyon ya da yabancılaşmadan kaynaklı daha deneyimli ve birikimli yoldaşlar mücadeleye daha yeni başlamış yoldaşlara göre, politik olarak daha ileri olmalarına rağmen, yaşam tarzını devrimcileştirme konusunda yaygın bir durum olmasa da daha geride kalabilmektedir. Toplantı yapabilmek ve örgütlenebilmek için direnişlerdeki işçilerin sahanın 4'ünde kalkıp toplantı yapması gibi örnekler

çevremizde sıkça yaşanmaktadır. Kendi içimizde de yeni yoldaşların disipline uyma konusundaki iradeleri, verilen görevleri yapmaya daha fazla özen göstermesi gibi örnekler bizleri mutlu eden örneklerdir. Bizleri mutlu eden bu potansiyeli ise değerlendirmenin yolu çevremizdeki bizden politik olarak geride olan yoldaşlarımız ya da okurlarımız bir adım öne çıkarken bizim yerimizde saymamamızla ilgilidir.

Durmak diye bir şey yoktur; ya gerilersin ya ilerlersin, ilerlemiyorsan geriliyorsun demektir. Bu durumda gerileyen birey hem kendine hem daha ileride örgütlenmeyi bekleyen yoldaşına ve kitleye yazık etmektedir. Bu kötü tablonun karşımıza çıkmaması için yoldaşımızı ya da örgütlemeye çalıştığımız ki-

şileri ya da kitleleri ilerletmekle kendimizi ilerletmek arasındaki ilişkiyi kavramamız gerekmektedir. Kuşkusuz politik çalışma yadsınamaz bir önem taşımaktadır. Ancak bu kadarı ne bizim ilerlememiz ne de ilerletmemiz için yeterli olmayacaktır. Bizden daha yeni ve daha deneyimsiz olan yoldaşımızı ya örgütsüz kişiyi ilerletmek için söylediklerimizin, eğitim çalışmalarında anlattıklarımızın bizzat kendi yaşamımızda somutlanması hem kendimizi hem yoldaşımızı ilerletmenin vazgeçilemez diğer bir parçasıdır. Örneklendirmek gerekirse görece daha yeni bir yoldaşın uyuya kalmasını istemeyen, uyuya kalmanın faaliyete engel olması üzerinden yoldaşını eleştiren bir devrimcinin bu konuda en başta kendine buradan pay biçmesi

Sabahları erken kalkmak, asgari bir disiplin içerisinde hareket etmek, verilen görevleri yerine getirmek, pratik süreciyle teorik çalışma sürecini aynı anda ileriye taşımak... Bütün bunlar her dönem devrimcilerde bulunması gereken alışkanlıklar ve özelliklerdir.

gerekmektedir. Bir başka örnek olarak yine görece yeni yoldaşlar görevlerini yerine getirirken, daha deneyimli politik olarak daha ileri olan yoldaşın çeşitli sebepler öne sürerek görevini yerine getirmemesi, konuya pratikte ilgisiz kalması da yine olumsuz bir çelişki doğurmaktadır.

Sabahları erken kalkmak, asgari bir disiplin içerisinde hareket etmek, verilen görevleri yerine getirmek, pratik süreciyle teorik çalışma sürecini aynı anda ileriye taşımak... Bütün bunlar her dönem devrimcilerde bulunması gereken alışkanlıklar ve özelliklerdir. Böylesi kritik süreçlerde ise olması gereken bu alışkanlıklara daha fazla sahip çıkmak hatta bu olumlulukları artırmak gerekmektedir. Hepimizin halk gençliğinin en ileri kesimleri olduğu gerçekliğimiz bu süreçte hepimizin daha fazla efor sarf etmesini gerekli kılmaktadır. Ancak bu sürecin de en deneyimli, en ileri devrimcilerin en yoğun eforu sarf etmesi gerekmektedir. Bu süreç artık eski tarzımızı mah-

kum etmemizi gerekli kılmaktadır. Gelişen kitle hareketini örgütlü güce dönüştürmek için eski tarzı aşım yoğun bir enerji ile mücadeleye sarılmamız hem pratik hem düşünsel yoğunlaşmayı artırmamız gerekmektedir. Gerek düşünsel gerek fiziksel olarak fazlaca koşturduğunu, yorgun düştüğünü vs düşünen yoldaşların "sıradan" bir işçiye, emekçiye bakması yetecektir. Kitlelerin ve düşmanın durumu bizim yoğun bir pratik içerisinde olmamızdan kaynaklı bahane üretmekten vazgeçmemizin gerekli olduğunu çok net göstermektedir. Bu konuda her genç devrimci ama en çok da daha deneyimli ve daha inisiyatifli olan genç devrimcinin kendine pay çıkarması olması gerektir.

Elbette yeni ya da daha deneyimli, geri ya da ileri her yoldaşın birbirine karşılıklı olarak öğretecek çok şeyi vardır. Ancak ileri olanın, deneyimli olanın öğreticiliği daha çok öne çıkmaktadır ve bu yoldaşlar en çok da pratikle riyle ve yaşam tarzlarıyla yeni yoldaşlara öğretici olabilmektedir. Önderlik etmek aynı zamanda örnek olmak, olumlu anlamda örnek olmak demektir. Önder olanın belli bir düzeyden geriye düşme, bir adım ileri çekmekle yükümlü olduğundan geriye düşme lüksü yoktur. En inisiyatifli yoldaşın, politik olarak en ileri olanın aynı zamanda hem fiziksel hem zihinsel tembelliğe düşmekten en fazla kaçınan, en disiplinli yaşayan, en çok okuma araştırma yapan, en erken uyanan, en önce yazısını yazmış olan, alınan kararları yerine getirmede en iradeci olan...kişi olması gerekmektedir.

Bu gerçekleşmezse faaliyetimizi ciddi sorunlara ya da eksikliklere gebe bir hale bürünecektir. Yeni yoldaşların daha yavaş örgütlenmesi, daha da kötüsü yanlış şekillenmesi karşılaşılabilecek sorunlardan biridir. Bir diğer tehlike ise bu eksiklikleri fark eden yoldaşların örgütümüze olan güveninin sarılması gerilimlerin ya da kopmaların yaşanması şeklinde açığa çıkmaktadır. Tarihimizde önemli bir yeri olan hepimizin örnek aldığı önderlerimizin, ustalarımızın bile eksiklik ve zaafı bünyesinde barındırdığı elbette bir gerçekliktir. Bu anlamda ne kadar politik olarak ileri olursa olsun her yoldaşımız iyi ve kötüyü bünyesinde taşır ve bu yüzden hata yapabilir, eksik davranabilir. Ancak bu doğal durum daha sorumlu davranması gereken yoldaşların üzerindeki sorumluluğu hafifletmez.

Halk gençliğinin hızlıca örgütlenmesi, yeni yoldaşların halk gençliğini örgütlerken hızlıca ilerlemesi, daha deneyimli ve birikimli yoldaşların da halk gençliğini örgütlerken ve yeni yoldaşları ilerletirken daha fazla ilerlemesi önümüzdeki sürecin en önemli ihtiyacıdır.

İhtiyacın Ürünü Olarak Legal ve İlegal Mücadele

Devrimci değerlerin ve ilkelerin bulanıklaştığı, sistemin güçlü ideolojik saldırılarının etkili olduğu bir dönemi yaşamakta olduğumuzdan uzun süredir bahsetmekteyiz. Halk hareketlenmeleri Mısır, Tunus, Libya, Ceza-yir, Suriye, Bahreyn gibi Arap ülkelerini yakıp kavururken ve ezilenlerin direnişi her geçen gün derinleşmekteyken; bu durumun gerçekliğinin farkında olan ve vahametini yaşayan egemenler de tasfiye saldırılarını derinleştirmektedir. Dünyada gelişen öğrenci ayaklanmaları egemenlere korkulan gerçekleri bir kere daha hatırlattı ki, bu korkularının gerçekleşmemesi için her türlü yolu denemekteler. Bu “yollar”, ezilenler için yeni saldırılar demekse de aynı zamanda yeni direnişler de demektir. İşte egemenler bu süreci atlatabilmek için bin bir ayak oyununa başvurmaktadır. Gelişebilecek eylemleri engellemeye çalışmakta, engelleyemediklerini de zararsız yollara kanalize etmeye çalışmaktadır. İşte tasfiyecilik bu noktada çok boyutlu bir olgu olarak devreye girmektedir. Tasfiyecilik önce komünist-illegal-silahlı örgütleri yok etmek ister, bundan sonra her muhalifliği kendince kendi potasında eritmeye çalışır.

Peki, neden önce illegal-komünist örgütler? Çünkü bu örgütlerin örgütlenme biçimleri, çalışma tarzları vb nedenler onları sisteme karşı daha tehlikeli kılmaktadır. Peki, bir örgüt neden illegal çalışır? Bunu komsomol üzerinden kısaca açıklayalım. Komsomol’un, illegal temelde örgütlenen Bolşevik bir örgüt ve illegal mücadele yönteminin esas mücadele yöntemi olduğunu biliyoruz. Neden illegal örgütlenmesi gerekir? Faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü, MLM temelde partilerin kurulmasının yasaklandığı, yasa dışı ilan edildiği, üyelerinin tutuklanıp katledildiği bir ülkede yaşıyoruz. Bırakalım bunu sistem içi parlamenterist güçlerin faaliyetlerine engeller çıkarılan, sınırlandırılan bir ülke gerçekliği ile karşı karşıyayız. Tüm bunlar Komsomol’a illegal çalışmayı dayatmaktadır. YDG’nin ise, Komsomol’u illegal temellere götüren ülkemizin yapısal faşist karakterinden kaynaklı, mücadele biçimi legal değil, meşru mücadele biçimidir.

Komsomol da, YDG de geniş gençlik kesimlerini etkileyerek onları harekete geçirmeyi amaçlayan örgütlerdir. Komsomol halk gençliğini komünizmin örgütsel şemsiyesi etrafında örgütlemeyi hedef alır. Komsomol, kitleleri örgütleme, halk gençliğini bilinçlendirme, eğitme ve savaştırma da bir araçtır. YDG ise anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal halk gençliğinin demokratik bir kitle örgütüdür.

Görüldüğü gibi Komsomol ve YDG’nin ortaya çıkış amaçları farklıdır. Her örgütün bir ihtiyacın ürünü olması espirisinin temel mevzusu budur. Bu farklı bir ihtiyacın ürünü olması örgütsel biçimde bir farklılığı yaratmaktadır. Bu farklılık örgütsel biçimin yanında elbette çalışma tarzında da somutlanmaktadır. Örneğin YDG geniş gençlik kesimlerini anti-faşist, anti-emperyalist anlayış çerçevesinde harekete geçirdiği ölçüde amacına ulaşacağından örgütlenme ve çalışma biçimi daha esnek, bu amacına ulaşabileceği tarzda olmalıdır. **“Her örgüt için politika üretmek ne kadar önemliyse politikayı yaşama uygulayacak çalışma tarzını oluşturmakta o kadar önemlidir.”**

YDG veya Komsomol’dan biri olmazsa diğeri onun işlevini görebilir ya da bu örgütler aynı biçime veya aynı çalışma tarzına olabilirler mi? Elbette hayır. Çünkü doğru ve yanlışlar aynı kaynaktan çıkmazlar. Yukarıda da vurguladığımız gibi iki örgütün de var oluş nedenleri ayrıdır. İkisinin aynı kefeye konulması Komsomol açısından sağcılık-legalizme düşmeyi getirir, YDG açısından ise sol sekterlik hastalığını. Buradan çıkaracağımız sonuç, çalışma tarzlarının karıştırılması anlamında da böyle olduğudur. Bu iki eğilimin de aynı düzeyde zararlı olduğu görülmelidir.

Sınıf savaşımı çok yönlü araçlarla, çeşitli biçimlerde içiçe yürütülür. Legal-illegal ilişkisinin yeterince kavranamaması başta illegal çalışmayı zora sokacaktır. Legal çalışmayı illegal çalışmayla birleştirmek gerekir. Legal ve illegal çalışma birbirini dışlayan ya da içiçe geçirilemez değildir. Aksine birbirini besleyen bir uyumluluğa, dialektik bir bağa sahiptir. Ancak bu uyumun ilke ve ku-

ralları vardır. Komsomol açısından değerlendirirsek, illegal mücadele adına legal olanaklardan faydalanılmaması mekanik bir illegalite anlayışıdır. Bunun yanında her işin düşmanın gözünün önünde yapılması, her ilişkinin açıktan kurulması, illegal mücadelenin kendi dışında uzakta bir şey olarak görülmesi tarzı legalist durumlara da düşülmemelidir. Komsomol tarihinde bu tarzda yanlışlara zaman zaman düşmüştür. Özellikle 1. MK 6. toplantısı ile egemen olan sol anlayışın üzerine gidilerek, kitle çizgisini kaybetmiş ve darlaşmaya giden dönemde, ciddi bir silkinme yaşanmıştır. O dönemde var olan yanlışlık, legal çalışma tarzının öneminin kavranamamış olması ve demokratik-meşru mücadelenin aracı olarak ortaya çıkan örgütlenmelerin çalışma tarzının sapmasıdır. Ya da alanlarda illegal işlerin legal yöntemlerin aşırı şekilde kullanılmaya çalışılarak yapılmak istendiği pratikler de bulunmaktadır. Dediğimiz gibi bu iki tarz da aynı oranda zararlıdır. Çünkü **“güçlü ve kurumsallaşmış örgütlenmeler yaratmak amaca uygun şekillenmekle mümkündür”**.

Bu durum YDG açısından nasıldır? YDG demokratik-meşru (veya kısmen legal) çalışma tarzıyla hareket etmediği oranda darlaşmaya gitmektedir/gidecektir. Bunun nedenlerini açıklamaya yukarıda çalıştık.

Örgütümüzde sağ eğilimler her zaman keskin tutumlarla karşılaşılsa da bu keskinlik sol eğilimlere gösterilmemekte ve hatta bazen göz ardı edilmekte, bazen hoşumuza gitmektedir. Örneğin bütün işlerini telefonla halletmeye çalışan bir yoldaşımıza hemen müdahale edilirken, ki bu çalışma tarzı yanlış, müdahale doğrudur, öğrencisi olmadığı bir üniversitede faaliyet yürüten yoldaşımızın illegalite adına kitle faaliyeti yürütmemesi, oranın olanaklarından yararlanmamasına müdahale edilmemektedir, ki burada çalışma tarzı da müdahale tarzı da yanlıştır. Peki, o zaman doğru çalışma tarzı nedir? Doğru tarz legalde zorlayan, illegalde ilkeli olmaktır. İlegal ve legal örgütlenmenin doğru kavranması gerekir. İlegalite ve legalite gibi kavramların, genel kabul görmemiş ötesinde birbirleriyle olan ilişkisi ve bütünlüğü kurulmazsa, bu kavramların hiçbir anlamı kalmaz. Gerçek içerikleri kavranamayan, sınıf savaşımındaki önemi görülemeyen ve mücadelenin ihtiyaçlarına pratikte yanıt verebilir hale getirilmeyen hiçbir kavramın sınıf savaşımı adına etkili olması beklenemez. Legalde zorlamak öncelikle mücadelenin meşruluğunu kavramakla olur. İlegalde ilkeli olmak ise, illegaliteyi kavramak ve onu bir yaşam tarzı haline getirmekle. İlegalite kurallarını içinde bulunduğumuz özel şartlara uyarlamamız gerekirken, aynı

zamanda burjuva legalitesinin bütün şartlarından da yararlanmalıyız. Legal olanaklardan sonuna kadar yararlanmaktan kastımız yukarıda da vurguladığımız gibi bunun sınırlarını zorlamaktır. Örneğin demokratik halk üniversiteleri talebi sosyalist düzenin bir parçası olarak devrimden bağımsız değildir. Ancak anadilde, parasız, bilimsel eğitim talebi demokratik bir taleptir. Yani çözülmesi için kesin olarak devrime değil, ileri demokrasiye ihtiyaç vardır. Buradan baktığımızda anadilde, parasız, bilimsel eğitim talebi için harekete geçmeyip, sokaklarda eylemler ortaya koymamak, demokratik-meşru bütün yolları kullanmamak devrim mücadelesinin gelişiminde reformların önemini görmemektir. Bunun için YDG'nin her türlü aracı kullanması ve geniş kitleleri harekete geçirmesi gerekir. Bu demokratik talep içinde kullanacağı her türlü araç meşrudur ve YDG bu meşruluğu kullanarak geliştirmeli, kendisini sınırlamamalıdır.

İlegaliteyi doğru kavramaktan kastımız ise illegal mücadelenin bir çalışma tarzı olduğunun kavranmasıdır. Bu tarz ülkenin yapısal faşist karakterinden ötürü mücadelenin aldığı biçimle ilgilidir. Düşmanın saldırılarından partiyi koruyan ve ona karşı saldırı gerçekleştirmek için illegal tarzda örgütlenmek ve çalışma tarzını bu eksen üzerine oturtmak yaşamsaldır. Tehlikelerin varlığı işlerimizi yapmamızın önünde engel olmamalıdır. Bu nasıl olur? Faaliyeti aksatan, faaliyetten soyutlanan illegalite olmaz. İşte, önemli nokta, illegalitenin çalışmanın bir tarzı olması noktası budur. Komsomol'un bu tarza kitleleri örgütlemek için ihtiyacı vardır, yani mesele yine gelip kitle çalışmasına çıkmaktadır. Bu, illegalitenin kitlelerden değil, düşmandan saklanmak olduğunun ifadesidir. İlegal çalışma zaten kitlelere dayanarak yürütülmek zorundadır. Mümkün olan en geniş kitleleri etrafımızda toplamalıyız. Kitlelerle kurulacak geniş bağlar, örgüt hücrelerinin daha rahat gizlenmesini sağlar. Korunma ve savunma ilkeler üzerinde titizlikle yürüme ve onlara sonuna kadar sadık kalmaktan geçer. Bu anlamda Komsomol'un veya Komsomolcuların düşmandan korunması tartışmasını ilkelere bağlı kalmanın gerekliliği tartışmasından ayrı düşünemeyiz.

Doğru yöntemlerle hareket edememek veya birini diğerinin önüne koymak, mücadelenin ihtiyaçlarını bilince çıkarmamaktır. Mücadelenin ihtiyaçlarına göre şekillenmemek sadece politik bir sorun değildir. Esasta ideolojik bir soruna da tekabül eder. Bu anlamda YDG veya Komsomol'un çalışma tarzlarını kavramamak esasta ideolojik bir sorundur, mesele hangi cepheden baktığımızdır. Başarı her zaman doğru çalışma tarzına bağlıdır.

Kampanya çalışmalarımızdan...

Böylesi bir süreçte genelde halkımızın tüm kesimlerine özeldir ise öğrenci gençliğe yönelen saldırıları bir kampanya dâhilinde ele alma gerekliliği kendini göstermiştir. Bu bağlamda YDG 5. Konferansı, bahar yarıyıl döneminde, halk gençliğine dönük saldırılara karşı koyuşu örgütlenme temelinde bir kampanya başlatma kararı almıştı.

İçerisinden geçtiğimiz süreçte halkımızın tüm kesimleri sistemlilik ve süreklilik arz eden bir dizi saldırıyla karşı karşıya kalmaktadır. Geleceksizleştirme ve güvencesizleştirme saldırıları olarak ifade edebileceğimiz bu saldırılar aynı temelden hareket etmekle birlikte farklı görünümle karşıma çıkmaktadır. 2001 yılından itibaren TC'nin de taraf ol-

duğu Bologna sürecinden bağımsız ele almayacağımız piyasalaştırma, güvenlik terörü, soruşturmalar, staj sömürsü gibi saldırılarla koyu bir geleceksizliğe mahkûm edilen öğrenci gençliğin içinde bulunduğu durum meselenin bir tarafı. Diğer taraftan Torba Yasayla emekçi halkımızın zaten kuşa çevrilmiş bulunan kazanılmış hakları gasp edilmekte, Kürt ulusu üzerindeki baskı giderek artmakta; inkar, imha, asimilasyon politikaları hız kesmeden uygulanmaktadır. Sürekli bir yenisiyle karşılaştığımız toplu mezarlar gerçeği suratımıza tokat gibi çarpmaktadır.

Böylesi bir süreçte genelde halkımızın tüm kesimlerine özeldir ise öğrenci gençliğe yönelen saldırıları bir kampanya dâhilinde ele alma gerekliliği kendini göstermiştir. Bu bağlamda YDG 5. Konferansı, bahar yarıyıl döneminde, halk gençliğine dönük saldırılara karşı koyuşu örgütlenme temelinde bir kampanya başlatma kararı almıştı. 18 Şubat'ta 14 alanın katılımıyla Ankara'da örgütlenen YDG divan toplantısıyla, kampanyanın politik ve örgütsel hedefleri ele alınmış, 21 Şubat- 1 Mayıs tarihleri arasında **"Gençliğin Gücü Örgütlülüğü, Örgütlülüğü Özgürlüğüdür!"** politik perspektifiyle kampanyanın yürütülmesi kararı alınmıştır.

Geleceksizsiniz

Bizler Ankara yerinde bu tarihler atasında yer alan takvimsel gündemlere kampanyamızın rengini vererek ele almayı önümüze koyduk. Böylelikle 21 Şubat- 8 Mart tarihleri arasında kampanyamız ışığında genç kadın çalışmalarımıza ağırlık vererek çalışmalarımızı başlattık. Bu kapsamda kampüslerde genç kadınlara bildiri ve

mektuplarımızla seslendik. Cebeci, Beytepe ve ODTÜ kampüslerinde açtığımız standlar, dağıttığımız renkli mektup ve bildirimlerimiz oldukça ilgi çekti. Bu anlamda geniş kitlelere ulaştığımız söylenebilir; ancak kampanya sürecinin hak ettiği üzere yeterince "yoğunlaştırılmış" bir kitle faaliyeti öremediğimiz için almamız gerekenin altında bir verim aldık çalışmalarımızdan. Bu nedenle 6 Mart tarihinde Devrimci 8 Mart Platformu olarak düzenlediğimiz eylemlikte alana geçen yıla oranla daha dar bir kitleyle çıkabildik. İçerisinde faaliyet yürüttüğümüz Cebeci Genç Kadın Topluluğu ise Ankara Kadın Platformunun düzenlediği 8 Mart günü gerçekleşen eylemliğe katılmıştır. Olumsuz hava koşulları nedeniyle oldukça dar bir bileşenle çıktığımız alanda sesimizi duyurmaya gayret ettik ve rengimizi 8 Mart'ı "Dünya Kadınlar Günü" olarak ele alan bu eylemliğe de taşındık.

9-16 Mart arasında kampanyamızı 12 Mart Gazi Direnişi, 16 Mart Beyazıt ve Halepçe katliamları gündemleriyle birleştirerek ele aldık. Bu gündemler özgülünde yazdığımız bildirimlerle ulaştık kampüslerimize. Bunun dışında oldukça geniş katılımlı (YDG, DYG,

17- 21 Mart tarihleri ise kampanyamızla Newroz gündemini birleştirdiğimiz tarihlerdi. Bu süreçte özellikle Kürt halk gençliğine yönelik saldırıları ön plana çıkardık. Gündeme dair yazdığımız bildirimleri dağıtırken bir yandan da kampüslerimize Newroz ateşini taşıdık.

EHP, ÖGD, Kızıl Hareket, Kaldıraç, Tüm- İGD, Gençlik Derneği, Öğrenci Kolektifleri, Ekim Gençliği, DÖB) bir 16 Mart anması gerçekleştirildi Cebeci kampüsünde. Kampüse giriş esnasında özel güvenlik birimlerinin yarattığı güvenlik terörüne ve küçük çapta yaşanan arbedelere rağmen yoğun katılımın olduğu anmayla öğrenci gençliğin katliamları unutmadığı ve yaşananlara sessiz kalmadığını bir kez daha dostu düşmana gösterdik. Aynı gün Sakarya Caddesi ile Yüksel Caddesi arasında bir yürüyüş ve Yüksel Caddesinde bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Polisin normalde rahatlıkla kullandığımız bu güzergâhı bizlere kapatmak istemesi ise kollarının boyutunu gösteriyordu.

17- 21 Mart tarihleri ise kampanyamızla Newroz gündemini birleştirdiğimiz tarihlerdi. Bu süreçte özellikle Kürt halk gençliğine yönelik saldırıları ön plana çıkardık. Gündeme dair yazdığımız bildirimleri dağıtırken bir yandan da kampüslerimize Newroz ateşini taşıdık. Kampanyamızın “araç geliştirme” ihtiyacını karşılamaya yönelik olarak Cebeci kampüsünde bir fotoğraf sergisi ve stand çalışması gerçekleştirdik. Stantta açtığımız deftere yazılan Türkçe ve Kürtçe mesajlarla güzel bir paylaşım alanı oluşturuldu ve standımıza olan ilgiyi de artırdı. 18 Mart Perşembe günü DYG, EDP, ÖGD, SDH, Kaldıraç ve Tüm- İGD ile birlikte Cebeci Kampüsünde örgütlenen Newroz’un Alperen ocaklarından faşistlerin faaliyet yürüttüğü Ayyıldız Topluluğu’nun 18 Mart anmasıyla aynı zamana denk gelmesiyle yaşanan gerilim sonucunda anti-faşist bilinç yükselirken faşistler hak ettikleri cezanın küçük de olsa bir bölümünü almışlardır. 22 Mart Salı günü de Beytepe kampüsünde Newroz coşkusuyla kutlanmıştır.

22-31 Mart arası süreci “örgütlenme ve devrimci dayanışma” başlığında ele almaktayız. Bu süreçte stant ve fotoğraf sergisi açma ve yine gündem özgülünde bildiri dağıtımını gibi çalışmalar yapmaktayız.

Kampanyaları “yoğunlaştırılmış kitle faali-

yeti” olarak ele aldığımızı belirtmiştik. Ancak dönüp baktığımızda başlangıcından beri bu tanımın dahi gerisinde

kaldığımızı söylemeliyiz. Divan toplantımızda yakaladığımız enerji ve bilinci çalışmalarımıza aktarabildiğimizi söylemek oldukça güç. Çoğu zaman karşımıza çıkan plansız ve dağınık çalışmanın yanında kampanyanın nasıl ele alınması gerektiği, kampanyanın nasıl bir ihtiyacın ürünü olarak nerede durduğu gibi konuları bilince çıkaramama; yani özcesi attığımız her adımı kampanyayla içiçe atma ve pratiklerimizi kampanyamızın sunduğu geniş perspektifle yürütme sınavında vasat kaldığımızı söylememiz gerekiyor. Bu süreçte önümüze koyduğumuz “süreci kitlelerle birlikte, kitleleri özneleştirerek örme” hedefinin uzağında kaldık. Bu gerçekle birlikte Bakış Kültür Sanat Merkezinde (BKSM) startını verdiğimiz “Perşembe Söyleşileri” olumsuz pratiğimizi kırdığımız noktalardan biridir. Gerçekleştirdiğimiz söyleşilerin ilkinin gündeminin “geleceksizleştirme saldırıları ve Torba Yasa” olması vesilesiyle kampanyamızı da kitleyle tartışma olanağı yarattık. Önümüzdeki süreci eksikliklerimizi fark ederek ve kampanyanın özellikle Ankara yereli açısından taşıdığı önemi bilince çıkararak ele alıyoruz. Şu gerçekliğin farkındayız ki EK-SİKLİKLERİMİZ GÖREVLERİMİZDİR.

ANKARA YDG

Geleceksizsiniz

LİSELİ ARKADAŞIM

Kendi kurdukları eğitim sistemine güvenmeyen ülkemizi yönetenler bizim bu ezberci sistemde başarılı olmamızı bekliyor, nasıl başarılı olabiliriz?

Gazi Mahallesi'ndeki liseli arkadaşlarımızın, kampanya kapsamında yazıp, dağıttığı bildiriği siz okurlarımızla paylaşıyoruz.

LİSELİ ARKADAŞIM

Bir eğitim öğretim yılını daha yarılamaş bulunmaktayız, sen sorunları bitmeyen liseli arkadaşım eğitimin ezberci, dayatmacı ve paralı olduğu bir eğitim görmektesin. Ülkemizi yönetenler bize bu eğitimi dayatmaktadır. Sorunlarımız gün geçmiyor ki azalsın. Sözde derler eğitim parasız ama sürekli her şeyden para topluyorlar: Kayıt parası, test parası, spor parası v.b. Okulumuzda ilk dönemin başında temizlik adı altında para toplandı, fakat okulumuzun tuvaletleri mikroptan geçilmiyor hastalık kapmakla yüzyüzesin. Okulumuzun her katında kameralar var. Okulumuz biri bizi gözetliyor evine çevrilmiştir. Okulumuzun dış bahçesindeki duvarlar kırık camları ve dikenli telleriyle cezaevini andırmaktadır. Alevi gençliğine dayatılan zorunlu din derslerinde sadece bir inanca yönelik eğitim verilmektedir, kendi dışındaki inançları hor gören dışlayan bir eğitim görmektesin. Kürt gençliğine ise kendi dilinde eğitim verilmemektedir, herkese anadilinde eğitim

Geleceksizsiniz

hakkı verilmesi gerekir.

Kendi kurdukları eğitim sistemine güvenmeyen ülkemizi yönetenler bizim bu ezberci sistemde başarılı olmamızı bekliyor, nasıl başarılı olabiliriz? Başbakanın kendi oğlunu Amerikalarda okuttuğu, zenginlerin öğrencilerinin kolejlerde okuyup özel üniversitelerde eğitimini tamamladığı bir düzende yaşamaktayız. Bunları değiştirmek bizim ellerimizde. Ancak birleşirsek bu sorunların üstesinden gelebiliriz. Biz liseli gençlere düşen görev ise Yeni Demokrat Gençlik saflarında birleşip mücadele etmektir.

PARASIZ, ANADİLDE EĞİTİM İSTİYORUZ!

ZORUNLU DİN DERSİ KALDIRILSIN!

BASKICI VE EZBERCİ EĞİTİME HAYIR!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Yazışma adresi: gazyidg@hotmail.com

Facebook: Ydg Gazi

Umutları, hayatı halatlarla bağlı o tahta parçası üzerine artık...

*Parça parçaydı yüreği
küçük yaşta babasını
kaybetmişti çünkü.
Ama hayat devam
ediyordu ve hayat onun için
uzun bir merdivendi
tahtadan...*

**Buraya bakın, burada, bu kara mermerin altında
Bir teneffüs daha yaşasaydı,
Tabiatın tahtaya kalkacak bir çocuk gömülüdür
Devlet dersinde öldürülmüştür.**

**Devletin ve tabiatın ortak ve yanlış sorusu şuydu:
- Maveräünnehir nereye dökülür?
En arka sırada bir parmağın tek ve doğru karşılığı:
- Solgun bir halk çocukları ayaklanmasının kalbine'dir.**

**Bu ölümü de bastırmak için boynuna mekik oyaltı mor
Bir yazma bağlayan eski eskici babası yazmıştır:
Yani ki onu oyuncakları olduğuna inandırmıştım**

**O günden böyle asker kaputu giyip gizli bir geyik
Yavrusunu emziren gece çamaşırcısı anası yazmıştır:
Ah ki oğlumun emeğini eline verdiler**

Arkadaşları zakkumlarla örmüşlerdir şu şiiri:
Aldırma 128! İntiharın parasız yatılı küçük zabıt
okullarında
Her çocuğun kalbinde kendinden büyük bir çocuk
vardır
Bütün sınıf sana çocuk bayramlarında zarfsız kuş-
lar gönderecek

Parça parça, basamak basamak, emanet emanet yı-
kılmaya hazır bir iskeleydi sanki NESİH'in hayatı.

Parça parçaydı yüreği küçük yaşta babasını kaybet-
mişti çünkü. Ama hayat devam ediyordu ve hayat onun
için uzun bir merdivendi tahtadan...

Basamak basamakta yaşadıkları da. Üzüntüsünü bir
yere koyuyor, sevincini başka bir yereydi sanki. Bir ba-
samakta memleketini (Diyarbakır'ı) bırakıyor, diğer ba-
samakta İzmir'de buluyordu kendini.

Emanet emanetti her şey. Iğdır Üniversitesi'nde
okumaya gidiyor, ama HARÇ PARASINI ÖDEYECEK
BİR DURUMA SAHİP OLMADIĞI içinokulu bırakı-
yordu. Ama yılmadan, umutla, azimle bir kez daha sarı-
lıyordu kalemine. Bu kez yollar Amasya'ya varıyordu.
NESİH TAŞKIN Amasya Üniversitesi'ne kaydını yapı-
rıyor ama daha okulu dondurmak zorunda kalıyordu.
Çünkü ödemek zorunda olduğu HARÇ PARASI, destekte
bulunması gereken bir ailesi vardı. Yine de yılmıyordu 26
yaşındaki genç adam... Bir şirkette işe başlamıştı, İzmir
Büyükşehir Belediyesi binasının dış cephesini boyuyordu
bir tahta parçası üzerinde...

Umutları, hayatı halatlarla bağlı o tahta parçası üze-
rindeydi artık...

03.03.2011 tarihinde bir halat daha koptu ve bir
hayat daha HARÇ PARASINI yatıramadan son buldu.

Ankara YDG çalışmalarından

“Paramparça Atomlar ve Köpekler!”

Japonya’da 8.9 şiddeti büyüklüğündeki deprem sonrasında Fukuşıma nükleer santralinin zarar görmesi sonucu, santralden yayılan radyasyon nedeniyle, başta Japonya, ABD ve Kanada olmak üzere birçok ülkeyi nükleer “felaket” tehlikesi sardı. Tehlikenin boyutu o kadar büyük ki, son 140 yılın en büyük depremi olarak ifade edilen 8.9’luk depremin sözü dahi edilmez oldu.

Dünyada durum böyleyken Türkiye’de Akkuyu ve Sinop’ta yapılması planlanan nükleer santraller ile ilgili hükümet köşeye sıkışmış vaziyette. Bu köşeye sıkışmışlık Tayyip Erdoğan’ı pek de anlam veremediğimiz bazı açıklamaları yapmasında zorunlu bırakmıştır. Akkuyu Nükleer Santrali ile ilgili Rusya devlet başkanıyla biraraya gelen Erdoğan: **“Risk var diye yapmayalım mı?”, “Türkiye deprem bölgesi ama yinede asma köprü yapıyoruz, tüp geçitler yapıyoruz”** diyerek ilerde yaşanması muhtemel olan nükleer katliamı meşrulaştırma çabasında olduğunu bizlere gösteriyor.

Tayyip Erdoğan’ın Rusya Devlet Başkanı Dimitriy Medvedev ile ortak düzenlediği basın toplantısında "Akkuyu’da atılacak olan adım inanıyorum ki dünyaya örnek bir yatırım teşkil edecektir” sözüyle radyasyonun etki alanı düşünüldüğünde milyonlarca insanı katlettiği, binlercesini kalıtsal hastalıklardan dolayı sakat bıraktığı, doğadaki canlı çeşitliliğini yok ettiği gerçekliğini bir tarafa bırakıp, yok sayarak örnek bir yatırım peşinde koştuğunu görmekteyiz. Yine Erdoğan’ın Moskova’da milyar

dolarların havalarda uçtuğu, Türk-Rus İş Forumu’nda 800 kişilik iş adamlarına yaptığı konuşmada 20 yıl içerisinde 100 milyar dolarlık yatırım yapacaklarını söyleyip bunun iki ülke şirketleri için büyük bir fırsat olduğunu dillendirerek gözlerini kâr hırsı bürüyen egemenlerin halkın canıyla her yıl 5 milyar dolar kadar oynama yetkisi vermiş oldu.

Nükleer santraller ile ilgili gelişen son olaylarda daha net bir şekilde gördüğümüz, yapılan bir işten para gelecekse birilerinin ölmesi kadar “doğal” bir şey olmayacağı, bunun için büyük risklerin alınabileceği düşüncesinin açık bir şekilde dillendirildiği katliamların bu şekilde meşrulaştırılmaya çalışıldığı, doğa katliamlarının yasallaştırıldığı, 78 kilometrelik İkizdere Vadisi’ne 21 HES’in sığdırıldığı, yeryüzünün atık radyasyon varillerinin üstünde yüzdüğü, çevreyi katledenlere değil, doğal yaşamı savunanlara davaların açıldığı, ancak tüm bunlara karşı halkın kininin büyüdüğüne şahit oluyoruz. Bu gibi çevre konularında kitlelerin sorunun yakıcılığını yakından hissettiği özellikle Akkuyu ve Sinop’taki halkın tepkisinin büyük olmasına karşın yapılan eylemlerin boyutunun istenilen düzeye ulaşmadığı, nükleer santrallere karşı örgütlü bir mücadele hattının yakalanılamadığı görülüyor. Sinop, İstanbul, İzmir, Mersin gibi yerlerde yapılan eylemler büyük oranda kitlelerin ilgisini çekmiş ancak, kitleleri de bu eylemlere katma noktasında eksiklik yaşanmıştır. Halkın da duyarlı olduğu çevre sorunlarında, kitlelere gitmek, kitleleri eylemlere dahil etmek, daha nitelikle eylemler örgütlenme ve ulusal-burjuva basını kullanma konusunda önemli bir noktada durmaktadır. Bu süreçte miting ve şenlik benzeri etkinlikler örgütlenilmeli, örgütlenilen eylemlere aktif, kitlesel katılım sağlamalıyız. Halka yönelik saldırılara karşı kitlelerin kinini örgütlü bir mücadeleye çevirmek, egemenler cephesinden gelen her türlü saldırıya karşı “barikat olma” önemi taşımaktadır.

Mersin YDG

Ülkemizde egemen sistemin parlamento seçimleri tarihine baktığımızda kendine has bir geleneği yarattığını görebilmekteyiz. Özellikle seçimlerin yaklaştığı tarihin arifesinde vaat verme noktasında bayağı bir gelişim ve birikimin olduğu aşıkardır. Bu özelliklerde bir birikimi taşıyan egemenlerin seçim geleneği yaklaşan 12 Haziran seçimlerinin dönemecinde açığa çıkmaya başlamış, tarihinden aldığı birikimle sürece eğilmişlerdir. Özellikle de vaat verme noktasında son dönem seçimlerine gelirken kendilerini bayağı bir yenilediklerini görebilmekteyiz. Bu aşamada öne çıkan arkasına değişim rüzgarını da alan CHP “Gandi Kemal’in” liderliğinde sürecin önde giden hızlılarından. Arka arakaya yaptığı açıklamalarla kitlelere “kurtuluşun kendisinde” olduğunu anlatmada hayli gayretli bir yerde durmaktadırlar. Yoksulluğun hüküm sürdüğü bu coğrafyada kurtuluş Gandi Kemal’in liderliğindeki CHP’dir. Öyle ki kurtuluşun projelerinden biri olan “aile sigortası ile güçlü sosyal devlete doğru” başlıklı programını herkese beyan etti Kemal. Hedefi bizzat açıkladı; **“Sadaka kültürü yok olacak, vatandaş güçlü sosyal devleti yeniden görecek.”**AKP’nin yarattığı, sistemli hale getirdiği kömür, gıda, buzdolabı yardımı bununla beraber yerini sosyal devlete bırakacak. Aile sigortası yoksul ailelere

YOKSULLUĞU YARATANLAR, ONU ÇÖZEMEZLER!

asgari 600 TL verilecek ve bölgelerin yaşam standardına göre bu miktar değişecek. Verilecek yardım “evin kadınına” bizzat teslim edilecek. Keza Kılıçdaroğlu’na göre evde tencerenin kaynaması önemli, çünkü bütün sorunların çözümü tencerenin kaynamasında, kazanı kaynatacak olan da evin kadını tabii ki. Bu projeyle beraber ülkemizde yoksulluğun biteceğini, herkesin “rahat bir nefes” alacağını iddia ediyor umudun adı kemal.

CHP’nin büyük bir reklamla seçim vaadi olarak açıkladığı **“aile sigortası”** çeşitli kapitalist ülkelerde yıllardır uygulanan ama ne hikmetse bir türlü açlığı, yoksulluğu bitiremeyen bir uygulamadır. İnsan yaşamını sadece evde tencere kaynamasına indirgeyenler elbette sorunun çözümünün bu kadar basit olduğuna inanırlar. İnsan sosyal bir canlı değildir ne de olsa, sadece karnını doyurması yeterlidir. Eğitim, sağlık, kültür, bunların hiçbiri insana gerekli değildir. İşsizlik, geleceksizlik, güvencesizlik kaygısı bunlar önemli değildir. Yoksulluk sınırının 2 bin TL’nin üzerinde olduğu ve milyonlarca işçi ve emekçinin açlık sınırında yaşadığı bir ülkede 600 TL ile yoksulluğu çözeceğini iddia edenler, kömür yardımından başka birşey vaat etmemektedirler. Sadaka kültürünü yok edeceğimiz diyenler ezilenlere “inceltmiş, modern” bir sadaka kültürü yaratmak istemektedir. Kendini kitlelerin sömürülmesi üzererinden var edenler ancak ve ancak onlara daha fazla sömürü getirebilirler. İşçi ve emekçilere yarısızlığı dayatanlar, esasta yoksulluğu yaratanlar, yoksulluğu çözemezler. Çözüm ancak ve ancak ezilen kitleler kendi kaderlerini ellerinde tutunca olacaktır.

Halkçı Kemal’in liderliğe getirilmesiyle beraber CHP’ye biçilen misyon bellidir. Kitlelerin artan hareketliliğini ve öfkesini sol söylemlerle kendi potasına çekip orda eritmek ve sisteme kanalize etmektir. CHP kendisine verilen misyonu oynamaktadır. Ancak kitlelerin öfkesinden ve gücünden ne bu sistem ne de CHP kurtulacaktır.

"BURJUVA SAYILAN İKİNCİ ÖĞRETİM VE SÖZDE ÖZGÜRLÜK!"

İkinci öğretim özellikle kadın arkadaşlarımızın en büyük problemidir; kampüsteki ışıklandırma ve güvenlik önlemi... Yok denilecek kadar az olan ışıklandırmalar ve güvenliğin olmayışı, gece geç saatte dersten çıkan kadın öğrencileri çok fazla tedirgin etmektedir.

Üniversite öğrencilerinin sorunlarından biri de "İKİNCİ ÖĞRETİM". Pek dile getirilmeyen veya getirilse de sadece şikayet etmekle yetindiğimiz ikinci öğretim öğrencilerinin çektiği belli başlı sorunlar var. Üniversiteler, öğrencileri sömürmede sınır tanımazken, ikinci öğretimlerden aldığı yüksek harçlar da bunlardan sadece birisi. Aldığı yüksek harçlar karşılığında ise öğrencilere vermediği birçok hakla beraber, öğrencilerin mağdur edildiği birçok sorun bulunmaktadır.

Bu sorunlar ve sermayenin üniversite öğrencileri üzerindeki sömürüsüne Pamukkale Üniversitesi üzerinden değineceğim. Diğer üniversitelere oranla daha yüksek harçlar söz konusu iken, bununla beraber yemekhane, kantin, güvenlik, ışıklandırma vb. birçok sorun bulunmaktadır. İkinci öğretimin diğer bir tabirle burjuva öğretim sayıldığı bir eğitim sisteminde okuyoruz. Bunun en iyi örneği burslardır. Bütün ikinci öğretimler bu durumla karşılaşmıştır. Burs başvurusunda sınır kabul edilir ikinci öğretim. Eğer ikinci öğretilsen burs alman çok zorlaşır özel kurumlardan, sana zengin muamelesi yapılır, birinci öğretilere oranla daha az ihtiyacın olduğu düşünülür. Aynı durum devlet için de geçerlidir, ikinci öğretilere katkı kredisi sağlanmaz ve doğal olarak yüksek harçlar ödemekle yükümlü kalırız. Durumunun iyi veya kötü olması hiç önemli değildir; çünkü sen ikinci öğretilsindir. Ne hikmetse YÖK'ün üniversitelerde artırdığı kontenjan sayısı ikinci öğretilere denk gelmektedir. Bu da aslında eğitimin nasıl da ticarete, sermayeye dönüştüğünün göstergesidir.

Yemekhane sorunu ise aslında en önemli sorunlardan biridir. Bazı üniversiteler de ikinci öğretim öğrencileri yemekhanelerden faydalanmaktadır. Diğer üniversitelere oranla öğrenciyi sömürmede sınır tanımayan Pamukkale Üniversitesi'nde ise yemek fiyatları oldukça yüksektir ve biz ikinci öğretim öğrencileri burada yemekhanelerden faydalanamamaktayız. Devlet yurdunda kalmayan ve maddi durumu iyi olmayan bir sürü öğrencinin en büyük sorunlarından biridir yemek ihtiyacı. Fakat ikinci öğre-

tim öğrencilerinin maddi olarak durumunu iyi sayan sömürücü bir eğitim sisteminde okuyor olmamız, biz öğrencileri bu zorlukları çekmeye mecbur bırakmaktadır. Aynı şekilde fakülte kantinleri gibi, akşam 22.00'leri bulan saatlere kadar ders görmekteyiz oysa fakülte kantinlerimiz sadece akşam saat 19.00'a kadar açıktır. Yemekhanelerde de olduğu gibi kantinlerden de yararlanamamaktayız.

İkinci öğretim özellikle kadın arkadaşlarımızın en büyük problemidir; kampüsteki ışıklandırma ve güvenlik önlemi... Yok denilecek kadar az olan ışıklandırmalar ve güvenliğin olmayışı, gece geç saatte dersten çıkan kadın öğrencileri çok fazla tedirgin etmektedir. Maalesef erkek egemen zihniyetinin olduğu bir toplumda yaşamamızın getirdiği özgürlük kısıtlamaları sonucunda, özgür ortam dediğimiz üniversitelerde bile bu talepler karşılıksız kalmıştır. Oysa bizim güvenliğimiz için talep ettiğimiz ama karşılıksız kalan bu taleplerimiz kendini başka alanlarda oldukça aktif bir şekilde göstermektedir. Geçen aylarda rektör seçimleri dönemindeydik ve Pamukkale Üniversitesi de rektör değişikliğine gitmiştir. Yapılan seçim sonucunda ve cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün de atamasıyla rektör değişmiştir. Yeni rektörün okula atanmasıyla beraber yaptığı ilk icraat, okulun güvenlik görevlisi sayısını iki katına çıkarmak olmuştur. Fakat bu güvenlik görevlilerini akşamları güvenlik zafiyetinin olduğu zamanlarda (burada okuldaki güvenliği

meşru göstermek değil amacım, erkek egemen zihniyetin olduğu bir üniversitedeki çelişkinin sonucudur bu değil de daha çok okulda yaptığımız, isteklerimizi, haklarımızı talep ettiğimiz eylemlerde yoğun bir şekilde görebilmekteyiz. Taleplerimizi dile getirirken, hakkımızı savunurken işte o zaman bizi susturmak, bize karşı koymak için karşımıza dikilmektedirler. Bu durum da açık gösteriyor ki; güvenliğin amacı öğrencileri korumak değil, okulda örgütlü mücadeleyi engellemek, hakkını arayan öğrencileri susturup, eğitim sisteminin giderek ticarethaneleşmesindeki en büyük engel olan öğrencileri susturmaktır.

Bunların hepsi aslında sadece sorunların bir kısmı. 2 milyon öğrenci arasında yarış atı gibi koşturulup, aynı sırayı paylaştığımız arkadaşımıza rakip gözüyle baktırıl-

dığımız bir sınav sisteminden, sözde özgür düşüncenin olduğu yere üniversiteye gelmekteyiz. Oysa bize emredilen şu; paran varsa okursun, şikayet edemezsin, hak talep edemezsin, var olan oturmuş sömürü düzenine karşı çıkamazsın, çıktığın takdirde soruşturma yer, uzaklaştırma alırsın ya da okuldan atılırsın. Peki ya nerede özgürlük ve bizim haklarımız? Başkaldırma zamanı çoktan geldi de geçiyor bile... Değişimin üniversitelerden başladığını ve yeniden isyan ateşini yakmak için zaferin örgütlü mücadeleden geçtiğini biliyoruz.

Çürümüş kapitalist eğitim sistemine, faşist saldırılara, ÖGB-polis-rektör işbirliğine ve sömürü düzenine inat “YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ!”, “İNADINA İSYAN, İNADINA ÖZGÜRLÜK..!”

Pamukkale Üniversitesi’nden Bir YDG’li

Sömürge Ülkelerde Devletin Hegemonya Gücü Üzerine...

Hiç kuşkusuz dünya üzerindeki tüm devletler iktidarını “meşru” göstermek ister ve bunun için çeşitli yöntemlere başvurabilir-başvurur. Bu yöntemler egemen sınıfların isteğine bağlı bir olgu değil, tamamen somut koşulların getirmiş olduğu bir “zorlamadır.”

Ahmet Cevizci “**Paradigma Felsefe Terimler Sözlüğü**” adlı kitabında hegemonyayı “Bir toplumda hakim sınıf ya da yönetici sınıfın iktidarını doğal veya meşru göstermesi, kendi sınıfsal çıkarlarını evrensel çıkarlar olarak ifade etmesi durumu” olarak tanımlar. Hiç kuşkusuz dünya üzerindeki tüm devletler iktidarını “meşru” göstermek ister ve bunun için çeşitli yöntemlere başvurabilir-başvurur. Bu yöntemler egemen sınıfların isteğine bağlı bir olgu değil, tamamen somut koşulların getirmiş olduğu bir “zorlamadır.”

Bunu biraz açmak gerekir... Her devletin (siz baskıcı-sömürücü sınıf okuyun) kitleler üzerindeki hegemonya gücü bir ve eşit değildir. Bu güç ilişkisini esas olarak ikiye ayırıp açıklamak daha doğru olacaktır. Birincisi; hegemonya gücü oldukça zayıf olan, kapitalizmin gelişimi kendi iç dinamikleriyle olmayıp, tam tersi bir şekilde dışa bağımlı olarak, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda “gelişen” komprador bir niteliğe sahip,

sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler. İkincisi de; tamamen kendi iç dinamikleriyle gelişen, feodal üretim ilişkilerinin esasını tasfiye ederek gelişimini tamamlayan kapitalist-bağımsız ülkeler.

Batı Avrupa’yı ele aldığımızda burada devlet aygıtını ele geçirmek için egemen konumda olan feodallerle mücadeleye girişen yükselen sınıf (burjuvazi) üretim ilişkilerini dönüşüme uğrattırırken kendisi dışındaki sınıflara da (proletarya, köylülük vb.) bir şeyler vermek zorunda kalır. (İktidara gelebilmek için halkın desteğini almak zorundadır.) Kendi varlığını geniş kitlelere kabul ettirirken, baskıcı-faşist bir yöntem uygulamaz, aksine ikna ve inandırma yolunu seçerek kendi ideolojisi altında bir bütünleşmeyi sağlar. Dolayısıyla bu gibi ülkelerde devletin hegemonya gücü zayıf değil, güçlüdür. Bu tarz gelişime sahip olmayan ülkelerde (sömürgeler) ise durum tam tersi bir şekilde olur. Bu gibi ülkelerde, devlet aygıtını ele geçiren “yeni” sınıf, kendisi dışın-

dakilere öncekine oranla bir şeyler ver(e)mez. Çünkü bu gibi ülkelerde emperyalizmin dolaysız bir müdahalesi söz konusudur ve halk (proletarya, köylülük, milli burjuvazi, vb.) ne kadar ezilirse, sömüren o kadar kar sağladığı için üretim ilişkilerini değişime uğratacak, ilerici sınıflar hep baskı altında tutulur. Yani “yeni” olan sınıf zor ögesiyle birlikte doğar, daha baştan anti-demokratik, faşist bir niteliğe bürünür.

Böyle durumlarda egemenler, hegemonya boşluğunu kapatmak için “tarih” yazıcılığına soyunur, düzmece bir tarih (masal) yazarlar. Kendisinden önceki sisteme (ki öz olarak aralarında hiçbir fark yoktur) küfürler yağdırır, kitlelere kötülüklerin anası olarak onları gösterir ve tüm musibetlerin kaynağı olarak anlatmaya çalışırlar. Hâlbuki kendilerine dönüp baktığımızda katliamlardan, faşist baskılardan, soykırımlardan başka görececek bir yüzlerini bulamayız! (Bakınız: Kemalist iktidar döneminde yapılan Kürt katliamları, Ermeni soykırımı, İstiklal mahkemelerinde idam edilen devrimci demokrat insanlar vs vs.) Örneğin; Cumhuriyet “aydınlarının” yazılarında Osmanlı’yı deyim yerindeyse yerin dibine sokmaları, yeni kurulan bir devletin meşrutiyetini sağlamanın da ötesinde, kendilerinin tüm kötülüklerden koştuklarını gösterme gayretleri olarak algılanmalıdır. Öyle ki bu gibi durumlarda söylenen ile gerçek arasında tam bir uçurum olur, emperyalizmin yeminli bekçisi dahi karşımıza “anti-emperyalist”, “ulusal kurtuluşçu” olarak çıkabilir. Şaşırılmamak elde değil doğrusu, böyle sihirlidir işte bu bayların kalemleri...

Peki tüm bu yalanlara, tahrifatlara karşı halkın tavrı ne olmuştur? Net ve ikirciksiz... İSYAN! Sistemin hegemonya gücünün zayıf olduğu bu gibi ülkelerde halklar, sisteme pamuk ipliğiyle, devrimseyse halatlarla bağlıydılar. Bugün Arap halklarının ayaklanmaları-isyani egemenlerin kirlili oyunlarına karşı suratlarına atılan bir şamardır! Ancak ne var ki örgütsüz, önderliksiz, ideolojisiz karşı çıkışlar gerçek kurtuluşu sağlamada yeterli olamamakta, çeşitli manipülasyonlarla sisteme yedeklendirilmeye çalışılmaktadır. Mısır’da halka silah çeken polisler, askerlerin “silah doğrultması” kitlelerin öfkesini sisteme kanalize etmek için sahnelenen bir tiyatro gösterisidir. “Ordu ile polis arasındaki ayırım

meselesi bizde ve pek çok ülkede yaşanan, çeşitli süreçlerde de görüldüğü gibi sistemin muhafazasında kullanılan bir algı yanılsamasından kaynaklanmaktadır. Orduyu halkın bir parçası olarak gösterme ve “tarafsız” konumda tutma çabası, “zorunlu haller” dışında halkla yüzleşmekten kaçınmakla kendini ifade etmekte, “güven” kaybının bu sayede önüne geçilebilmektedir.” (Özgür Gelecek, Sayı:2, Sınıfsal Yaklaşım) Maraş, Urfa, Antep’te de halkın anti-emperyalist duruşu, emperyalistlerin ordu içinde M.Kemal’i “keşfetmelerine” yol açmış, onu çeşitli anti-emperyalist makyajlarla süsleyip kitlelerin karşısına çıkartmıştır. Ve nihayet “efendiler” perdeyi açarlar, kukla gözükür: “Eyy ezilen halklar-uluslar, alın size “kurtuluş” reçetesi...”

Elbette bir tek “olağanüstü” durumlarda değil, her daim halklar devrime yakın durmaktadır. Örneğin seçim zamanı burjuva-feodal partilere oy verenlerin dahi büyük çoğunluğu “Biliyoruz hiç biri iyi değil, al birini vur ötekine ama kötünün iyisini de seçmek zorundayız.” vs. gibi cümleler kullandığına çokça tanık oluruz. Veya bir “Keloğlan” filmi izlediğimizde, halktan birinin saray içinde başarılı oluşunu, yükselişini zevkle seyrediyoruz. Tüm bunlar hoşnutsuzluğa, çürümüşlüğe karşı duyulan öfkenin, devletin kitleler üzerindeki hegemonya gücünün çok zayıf olduğunun göstergeleridir. Demirdağ yoldaşın deyişi ile söyleyecek olursak “halk kitleleri özü itibarıyla militandır!” Devrimin objektif koşulları fazlasıyla mevcut olmasına rağmen, sorun sübjektif güçlerimizdedir.

Serbest rekabetçi kapitalizmden, tekelci kapitalizme evrilen süreçte sömürgelerdeki bu gerçekliği gören komünist ustalar devrimin fırtına merkezleri olarak doğuyu göstermiş ve bunu “doğunun rüzgârı batıyı yenecek” şeklinde ifade etmişlerdir. Devrimin bu gibi ülkelerde olma olasılığı, emperyalist ülkelere oranla çok daha kuvvetlidir. Bunu Lenin, Stalin ve Mao’nun eserlerinde net ve berrak bir şekilde görmekteyiz. Elbette buradan “batıda devrim olasılığı imkânsızdır” gibi sonuçlar çıkartılamaz. MLM teori ve felsefesinde “mümkün olmayan” bir şey yoktur, olamaz. Ustaların altını çizerek, haklı olarak vurguladığı şey “bu gibi ülkelerde devrim olma olasılığı daha yüksektir” anlayışıdır.

Balıkesir YDG

Peki tüm bu yalanlara, tahrifatlara karşı halkın tavrı ne olmuştur? Net ve ikirciksiz... İSYAN! Sistemin hegemonya gücünün zayıf olduğu bu gibi ülkelerde halklar, sisteme pamuk ipliğiyle, devrimseyse halatlarla bağlıydılar.

Kitle faaliyeti dediğimiz konu belli bir döneme ait, faaliyetimizin belli hedefleri bağlamında ele alınacak bir sorun değildir. Çelik disiplinli, MLM ideolojiyle kuşanmış bir partinin, Proletarya Partisi'nin kitleleri örgütleme hedefinde ilerledikçe devrime yaklaşması gerçekliği hiç aklımızdan çıkarmamız gereken bir olgudur.

Kitle Çizgisi; Eksiklerimiz, Görevlerimiz

Elimize e-posta yoluyla geçen TMLGB'nin 3. Kongre belgelerinden olan "Kitle Çizgisi" başlıklı yazıyı haber değeri taşıdığı için yayımlıyoruz.

Devrimci iddiamızın, iktidar perspektifimizin olmazsa olmazı olan kitleleri örgütleme faaliyetinin gerekliliği, bu gerekliliğin nedenleri söylem açısından en çok konuştuğumuz, en çok üzerine yazılar yazdığımız konulardan biridir. Ancak meseleyi gündemimize alış düzeyimize paralel bir pratik hattan bugün uzak olduğumuz aşikârdır. Sürekliliği sağlanmış, yoğunlaşmış bir kitle faaliyetinden uzak oluşumuzun kuşkusuz kitleleri örgütleme işinin iktidarı ele geçirme amacıyla olan doğrudan bağlantısını yeterli derecede kavrayamamızla ciddi bağlantıları bulunmaktadır.

Kitle faaliyeti dediğimiz konu belli bir döneme ait, faaliyetimizin belli hedefleri bağlamında ele alınacak bir sorun değildir. Çelik disiplinli, MLM ideolojiyle kuşanmış bir partinin, Proletarya Partisi'nin kitleleri örgütleme hedefinde ilerledikçe devrime yaklaşması gerçekliği hiç aklımızdan çıkarmamız gereken bir olgudur. Değiştirici dönüştürücü rol esasta kitlelerdedir. Tarihte de defalarca kez ispatlandığı gibi devrimcilerin, komünistlerin temel amacı olan değiştirme, yıkıp yerine yeni bir sistem inşa etme amacı ancak kitlelerde var olan ve açığa çıkarılmayı bekleyen güçle gerçekleşebilir. Devrimin yegâne yapıcılarını Komünist Partisi önderliğindeki geleceğin iktidar sahipleri olan kitlelerdir. Mevcut sistemi yıkmamanın ve yerine yepyeni bir düzen inşa etmenin başka bir yolu yoktur. Bu çerçevede kitle faaliyetimiz ile ilgili sorunlarımızı çözediğimiz sürece Partimiz tarihsel misyonunu oynayamayacaktır. Tarihsel misyonumuzu oynamanın, düşmanı ezmenin, kendimizi eğitmenin esaslı unsurlarından birisi kitlelerle bütünleşmektir. Kararlı, savaşan

bir halkın önünde en zalim en güçlü düşman bile duramayacaktır. "Ezilenlerin en geniş yığınlarıyla –esas olarak proletaryayla, ama aynı zamanda proleter olmayan ezilen yığınlarla da – bağları kurmayı, onlara yakınlaşmayı ve bir ölçüde kaynaşmayı başarabilen bir parti, yenilmez olur" diyerek Lenin yoldaş bu gerçekliği çok net göstermiştir.

Partimizin önderliğinde, Parti okulu olma misyonunu yerine getirmenin yanında halk gençliğinin komünist önderliğini yapma amacıyla faaliyet yürüten Komsomulumuzun da elbette kitle faaliyetinin önemini kavramada belli başlı eksiklikleri bulunmaktadır. Komsomolumuz kitle faaliyeti konusunda ele alış bağlamında eskiye göre daha iyi bir noktada olmakla beraber sürekliliği sağlanmış, kurumsallaşmış bir kitle faaliyetini ortaya koymakta sıkıntılar çekmektedir. Partimizin 8. Konferans'ta ortaya koyduğu tartışmaların da Komsomolumuza önemli derecede ışık tutmasıyla beraber kitle faaliyetinin önemini kavrama konusunda belli adımlar atılmış, ajitasyon/ propaganda tarzımızdaki sıkıntılar, DKÖ'leri kavrayışımız gibi konularda verimli tartışmalar yürütülmüştür.

Ancak tartışmalarımızın hala derinleştirilmeye ihtiyacı vardır. Pratik anlamdaki atılıklarımız da bu ihtiyacı ortaya sermektedir. (...) Halkımızın ve bunun en dinamik parçası olan halk gençliğinin devrimci iddiamız açısından önemi örgütlülüğümüzce yeterince kavranamamaktadır. Komsomolu inşa etmek, ancak geniş halk gençliği yığınlarına önderlik eden, onları yönlendiren bir Komsomolu inşa etmek en önde gelen görevimizdir. Partimizin önderliği altında halkın genç kesimlerini

birleştirme amacı taşıyan Komsomlumuzun gençlik kitleleri olmadan hedeflerini gerçekleştiremeyeceği açıktır. Halk gençliği olmadan halk gençliğinin komünist önderliği olamaz. Bu yüzden kitle faaliyetinde sürekliliği sağlayamamak, bireye dayalı kitle faaliyeti yürütmek, A/P'de yaşadığımız sıkıntılar gibi hastalıklarımız iddiamız doğrultusunda düşündüğümüzde artık geride kalmalıdır. Kitle faaliyetine ilişkin tartışmaları derinleştirmek, okuma araştırma faaliyetlerini yoğunlaştırmak önemlidir ancak bugün en önemli ihtiyacımız harekete geçmek yani pratiğe girmektir. Kitle faaliyeti konusunda iradi bir tutum almak her yoldaşın en önde gelen görevlerindedir.

Önder kitle ilişkisi

Bugün bizi birçok küçük burjuva siyasetten ayrılan yönlerden birisi de öncü kitle ilişkisini ele alışımdaki MLM çizgimizdir. Ancak bu MLM çizgiyi faaliyetimize oturtmakta belli sıkıntılar yaşanmaktadır. Asıl kahramanların kitleler olduğuna ilişkin bakış açımız ve buna uygun şekillenme iddiamız bizi birçok küçük burjuva ideolojiden ayıran noktadır.

Partimizin, çelik disiplimli, baştan aşağı

MLM ideolojiyle donanmış bir partinin varlığı kuşkusuz devrimin olmazsa olmazlarından. Kitlelerin bireysel ve/veya kendiliğinden gelişebilecek hareketlenmelerinin tek başına devrim perspektifi için bir anlamı yoktur. Kitlelere MLM bilinci taşıyacak, ekonomist taleplerin yeterli olmadığını kitlelere anlatarak sistemin teşhiri yapacak, kitleleri örgütleyecek ve devrime kanalize edecek bir devrimci örgütünün varlığı devrimci mücadelemizin esaslarından. Bu konu partimizin ve Komsomolumuzun önemini kavramak bakımından her daim önemini korumaktadır. Ancak partisiz kitlenin anlamının olmayacağı gerçekliği yanında esas olan bir diğer yan da kitlesiz partinin bir anlamının olmayacağı gerçekliğini kavramaktır. MLM ideoloji ekseninden baktığımızda önderlik bir avuç devrimcinin kitleler için kitlelere rağmen bir savaşımı değildir. Kitleleri, bizzat kitlelerin kendi çıkarları için örgütlemiş, kitlelerle iç içe bir önderlik bizim anlayışımıza denk düşmektedir. Lenin yoldaşın da belirttiği gibi "Devrimin tek

"umudu" "kalabalıktır"; ancak bu kalabalığa önderlik edebilen (lafta değil, fiiliyatta) bir devrimci örgüt polise karşı savaşabilir; bütün bunlar bu işin alfabesidir..." (Örgütlenme Üzerine)

Kitlelerin dışından kitlelere önderlik etme diye bir durum olamaz. Kitlelere kendi gündemlerimizi dayatmakla da kitlelere önderlik edilemez. Komsomolumuz gençlik kitlelerinin kendi sorunlarını en iyi şekilde keşfedip bu sorunları sistemli hale getirerek ve halkın somut rahatsızlıklarını örgütlü güce dönüştürüp devrime kanalize ederek halk gençliğinin komünist önderliğini gerçekleştirebilir. Bu anlamda kitlelere önderliğin çıkış noktası yine kitlelerdir.

Halkımız devrimin yapıcıları olarak kalmayacaktır. Aynı zamanda demokratik halk iktidarının inşacıları ve koruyup geliştiricileri olacaklardır. Burjuva demokratik devrimlerde burjuvazi kendi sınıf kaygılarıyla halkın geri kalan kesimlerini yanına almıştı ancak bizim için durum daha farklıdır. Halkımızı örgütlemek devrimin yıkıcı gücünü örgütlemenin yanı sıra geleceğin iktidar sahiplerini örgütlemek demektir. "Halka hizmet et!"

şiarını bir parola edinerek halkın iktidar bilincini halkı örgütleyerek şimdiden geliştirmek gerekmektedir. Haklarına sahip çıkan, sorunları etrafında örgütlenen, protesto eden vs bir halk yaratma çabamızın bir ayağı da buradadır.

*Komsomolumuz
gençlik kitlelerinin
kendi sorunlarını en iyi
şekilde keşfedip bu sorunları
sistemli hale getirerek ve
halkın somut rahatsızlıklarını
örgütlü güce dönüştürüp
devrime kanalize ederek
halk gençliğinin komünist
önderliğini gerçekleştirebilir.*

Kitlelerin Parti'ye öğreticiliği

Kitleleri örgütleme hedefiyle yaklaşan örgütlülüklerimizin kitleleri örgütlemek için ortaya koyduğu politikaların elbette kitlelerin yakıcı sorunlarını tespit etmekle doğrudan bir ilişkisi vardır. Doğru politikalar, doğru bir tarz için kitlelerin dağınık, kendiliğinden oluşmuş bilgilerini, isteklerini alarak sistemleştirmek zorundayız. Politikalarımızın kitlelerin içerisinde olan bir militan yapısı ile çok daha iyi tespit edilebileceği, yine politikalarımızın kitlelerden öğrenen bir militan yapısı ile çok daha iyi bir şekilde hayata geçirilebileceği ortadadır. Kitlelerin hareketlenmesinin yönü ile bizim hareketlenmelerimizin yönünün aynı olması bizi devrime yaklaştıracak zorunlu bir meseledir. O yüzden ancak ve ancak her an kitlenin içinde, kitlelerle ilerleyen bir örgütlülüğün yönü devrime yaklaşıncı olacaktır. Bu çerçevede politik nitelik dediğimiz mesele de kitlenin sürekli nabzını tutmakla yakından

ilgilidir. Okuma araştırmaları verimli ve yoğun gerçekleştirmek, kitlenin sorunlarını sadece teorik akademik araştırmalarla ęrenmeye çalışmak tek başına politik nitelik kazanmak, doğru politikalar üretip, doğru uygulamalar ortaya koymak için yetmez. Politik seviyesi yükselen bir örgüt ve birey kitleden her an yeniden ve yeniden ęreniyor demektir.

Kitlelerin durumundaki hızlı değişime ayak uydurma kaygısı bir gençlik rgt açısından daha zorlu bir süreci gerektirecektir. Gençlik kitlelerinin olumlu anlamda da olumsuz anlamda da çok hızlı değişebilmesi karşısında halk gençliğinin gündemini sürekli yakalaması ve bu bağlamda en hızlı ve en doğru Şekilde politika üretmesi gereken genç komnstler örgütünün gençliğin nabzını aralıksız tutma konusundaki olumlu duruşu çok önemli olacaktır. Egemenlerin gençliğin nabzını tutma konusundaki çabaları ve buna uygun Şekilde saldırılarını arttırması ya da değişik biçimlere uyarlaması boşuna değildir.

Kitlenin ğreticiliği sadece doğru politik yönelim belirleme Şeklinde bir katkı sunmakla sınırlı kalmaz. Partiyi, parti ye ve kadrolarının sadece politik anlamda değil burjuva zaafardan arınma anlamında da eğitileceği esas yerlerden birisi kitlelerin iidir. Kitlelerle buluşmadan, kitlelere gitmeden ideolojik zaaflarımızdan, örgütsel sorunlarımıza kadar derinleşmemiz zor olacaktır. Kitle, iyi değerlendirirsek sarsar, öğretir, değiştirir. Bizim değiştirici gücümüz yanında kitlenin de değiştirici gücü vardır. Kitle ve partinin gelişimi, ilerlemesi arasında elbette karşılıklı ve ciddi bir bağ vardır. Partisiz kitlelerin ilerleyebileceği, ancak bu ilerlemenin devrim yoluna sevk edilemeyeceği ortadadır. Ancak Mao'nun da dediği gibi yüzümüzü her gün yıkamalıyız, nkn yüzümüz her gün kirleniyor. Devrimcilerin komnstlerin yüzünü temizleyecek yani bizi her an saran ve etkisi altına alabilecek burjuva zaafalarımızdan arındıracak olmazsa olmaz unsurlardan biri kitlelerdir. Devrimci mücadelenin tarihinde de birçok kez görüldüğü gibi bir devrimcinin ya da komnstin mücadeleye, devrim ve komnzizm davasına yabancılaşması kitleye yabancılaşması

ile eř güdümlü yürümektedir. Sadece kitlelerin sürekli içerisinde, kitleden ęrenen ve ęrendiklerinden hareket ederek kitlelere ęreten, kitlelerin sorunlarıyla da kitlelerin rgtlenedike ve ęrendike ortaya koyduğu ilerlemeyle de sürekli burun buruna olan örgüt ve örgütlü birey mücadeleyi ve ideolojiyi zmseyebilir. Kitleden ęrenme dediğimiz konu bu anlamda kadrolaşmayla ve militanlaşmayla da yakından ilgilidir. Militan yapımızı zafiyetlerden arındırmak için kitlelerin sarsıcılığı zorunludur. Başka Mao'nun in Devriminden sonra KP içerisindeki burjuva zaafaları, brokratizmi vs tespit etmesiyle birlikte kitlelere “burjuva kararghları bombalayın” çağırısı yapması boşuna değildir. Partimizin içerisinde de militanlarda da her an kendini gösterebilecek burjuva kararghları ancak ve ancak kitleler bombalayabilir.

Genç unsurlardan oluşan, ğrenci kökenli bireylerin ağırlıkta olduğu komsomolumuzun militan yapısının ideolojik zaaflarından arınması için kitleden ęrenmesi daha büyük bir önem arz etmektedir. Komsomolumuzun sınıf kökeninden ve genç bir bileşenden oluşmasından kaynaklı kk burjuva bakış açısına daha çok saplanabileceği gerçekliği karşısında Komsomolumuzun her an kitleyle bir arada olması gerekliliği daha önemli bir zorunluluk halini almaktadır.

Kitlelerin bugünkü durumu

Gerçek anlamda kitleleri örgütleme, değiştirip dönüştürme, iktidar hedefi ile devrime kanalize etme hedeflerinin bazı kesimlerce bir kenara bırakılması, sistemin de tüm olanaklarıyla bu sürece destek vermesiyle birlikte devrimci ilerici cepheye ciddi bir tasfiye süreci devreye girmiştir. Bu tasfiye süreci bazı dönemler yoğunlaşmış bazı dönemler gerilemiştir. Devrimcilerin, komnstlerin ısrarı ve müdahalesi ile iktidar hedefinde ısrarcılık, kitleleri örgütlemede gösterilen çaba gibi olumlu gelişmeler dönem dönem etkili olmuştur. Ancak bugün de çok net görüldüğü gibi devrimci ilerici gler devrime, halka ve kendilerine olan inançlarını git-tikçe daha fazla yitir-

mektedirler. Halktan tecrit olmuş bir biçimde, kitlelerin sorunlarından uzakta bir devrimcilik artık sıradanlaşmıştır. Çevremizde gördüğümüz bir kısım örgütlülük kitle faaliyetini gündemine bile almazken, bir kısım örgütlenme kitlelerin sorunlarına uzak bir “kitle faaliyeti” yürütmektedir. Kitleleşmekten sık sık dem vuran örgütlenmelerin de içinde olduğu bir kesim kitlelerin gündemini yakalamak bir yana, kitlelere kendi gündemini dayatmakta ya da sistemin yarattığı Ergenekon gibi gündemlere eklenmektedir. Bazı kesimler ise kitlelerin yıkıcı gücüne olan inançları dumura uğramış bir şekilde sistemi onarma amaçlı faaliyetlerle kendilerini sınırlamış durumdadır. Kitleleri ilerletme çabasından yoksun bir şekilde, kitlelerin kuyruğuna takılmış, belediyeçilik diye de tabir edebileceğimiz ezilen sınıfları siyasallaştırma amacından yoksun bir ele alış tarzının savunucusu olmaktadır. Bu tür hareketlenmeler görece bir kitleleşme göstermekle birlikte kitleleri örgütlenme ve devrimci savaşa kanalize etme hedefinden yoksun oldukları için örgütlenmelerin dolup, boşalması gibi bir sorun açığa çıkmaktadır.

Kitleler cephesinde ise emperyalizmin derinleşen krizinin ortaya çıkardığı, işsizlik, sosyal yıkım uygulamaları, piyasalaşma, faşist saldırganlığın şiddetlendirilmesi, sokak ortası infazlar gibi çok yönlü saldırılar karşısında ciddi bir öfkelenme durumu söz konusudur. Dalga dalga yayılan işçi direnişlerinde, öğrencilerin harç zamlarına karşı yaptıkları eylemlerde, işsizliğe güvencesizliğe karşı kurulan kendiliğinden örgütlenmelerde, Taksim’in binlerce kişi tarafından doldurulmasında, referandum sürecinde yürüttüğümüz faaliyetler vb. örneklerde de gördüğümüz gibi halkımızın önemli bir kesimi mevcut durumdan ciddi bir rahatsızlık duymaktadır. Kuşkusuz rahatsızlığın olduğu yerde de çözüme isteği beraberinde gelmektedir. Kitle faaliyetlerimiz sırasında da çok sık karşılaştığımız gibi birçok insanın mevcut duruma dair ciddi şikâyetleri vardır. Özellikle kriz dönemiyle birlikte birçok insanın ekonomik durumu tehlikeye düşmüştür. Ancak gerek sistemin saldırıları, gerek de devrimci ilerici güçlerin yetersizlikleri sistemden rahatsız olan ve buna paralel olarak da alternatif arayışında olan kitlelerin “alternatifsiz kalmasına” yol açmaktadır. Kitlelerin devrimci düşüncelerden korktuğu, devrimcilere olan güvenini yitirdiği bu süreçte devrimci güçlerin ise bu güveni tekrardan kazanma, sistemin anti-propagandalarına karşı yoğun bir A/P faaliyeti yürütme gibi hedeflerle hareket etmesi gerekirken yukarıda da bahsettiğimiz gibi dev-

rimciler bu hedefin çok çok uzağındadır.

Kitlelerin durumu açısından alternatif arayışı konusu özel bir vurguyu hak etmektedir. Çünkü alternatif arayışı demek kitleler bunun tam olarak bilincine varamamış olsa da, örgütlenme arayışı ve elbette yeni bir düzen arayışı demektir. Kitleler doğal olarak sorunlarını çözmek istemektedir; ancak bugün farklı olarak kitleler sorunlarının çözümünün bugünkü düzende olamayacağını kavramaktadır. Kitleleri örgütsüzlüğe, mücadele etmeye iten unsur mevcut düzenden umudunun olması değildir. Halkımız ve elbette halk gençliği de kendini alternatifsiz görmekte, gücünün farkına varamamakta, örgütlenmeye, örgütlü güçlere yeterince güvenmemektedir. Partimiz ve Komsomolumuz da bundan payını almaktadır.

Halkımız içerisinde kendini gösteren alternatif arayışı devrimci mücadeleye kanalize olmasa da yer yer örgütlülüğe dönüşme çabası şeklinde kendini göstermektedir. Sendikalaşma çabası ile belli bedelleri de göze alan işçilerin örgütlenme ısrarı ya da çeşitli sorunlar etrafında bir araya gelen, çoğu zaman devrimcilerden bağımsız olarak açığa çıkan gruplar, platformlar hepimizce bilinmektedir. Ancak sistemin yoğun örgüt-süzleştirme saldırılarının da etkisiyle zaten devrimcilerden bağımsız şekilde açığa çıkan bu örgütlenme çabaları erkenden tuzla buz olabilmektedir.

Bu noktada kendi payımızı en doğru şekilde ortaya koymak ve özeleştirel bakmak gerekmektedir. Yakınmacılık, hele de kitleden yakınmacılık komünistliğe asla uymaz. Bugün birçok devrimci ya da eski devrimci, halka olan bu çerçevede de devrime olan güvensizliğini çeşitli şekillerde ortaya koymaktadır. Halka ne kadar güven verdiğini değil, halka olan güveninin sarsıldığını; halka ne kadar umut olabildiğini değil, halkın kendisinin umutlarını yok ettiğini tartışan bir bünyenin neye hizmet edebileceği açıktır. Kitleyi örgütlenme ve buna paralel olarak devrim yapma işi inişli çıkışlı bir sürecin ürünüdür, yakınma değil sabır ve kararlılık ister. Kitlelere güven verdiğimiz noktada halkımızın bizi ne kadar sahiplendiği, sabırlı bir sürecin sonunda, gerçek gücünü açığa çıkarttığımızda nasıl örgütlendiği hepimizce bilinen bir gerçekliktir. Kendi gerçekliğini gizlemek için halkın durumunu öne sürmenin tersine kendi gerçekliğimizi, eksikliklerimizi açığa çıkartarak sabırlı ve kararlı bir anlayışla kitleleri örgütlemeliyiz. Partimizin kitleleri örgütlenme, DKÖ’ler gibi konularda anlayış bazında, daha kurulduğu günden bugüne oturttuğu

doğru anlayışı ortadadır. 8. Konferans'ta eksikliklerine karşı acımasız bir tavırla, kitlelere güven meselesinin öne çıkartılması bu sürecin devamıdır. Ardından derinleşen tartışmalar, pratik çabalar kendi sürecimizdeki olumsuzluklara da genel devrimci hareketteki tasfiye sürecine de darbe vurur niteliktedir.

Komsomolumuz da gerek kendi içinde gerek kendisini çevreleyen DKÖ'lerde yürüttüğü tartışmalar ve pratik adımlarla sürecin bir parçası olmuş Partimizin önderliğinde eksikliklerine darbe vurmaya çalışmıştır. Kongremizde de ana gündemlerden birinin kitle çizgimiz olması bu sürecin sonuçlarındandır. Demokratik alanda yürüttüğümüz tartışmalar da süreci ciddi şekilde desteklemiş, komsomolumuz ortaya koyduğu politik yönelimlerde halk gençliğinin sorunları üzerinden faaliyet yürütme çabasını arttırmıştır. Belli eksiklikleri olmakla birlikte DKÖ'ler konusunda adımlar atılmıştır. Ancak özellikle meselenin pratik ayağında önemli bir nokta olan kitle çalışmalarında sürekliliği sağlama gibi konularda Komsomolumuz ciddi eksiklikler barındırmaya devam etmektedir.

Kitlelerin yukarıda da bahsettiğimiz gibi kendiliğinden hareketlenmesinin yoğun olduğu, alternatif aradığı bu süreçte komünistlerin kitle faaliyeti noktasında daha yüksek bir bilinç göstermesi gerekmektedir. Bu anlamda kitle içerisinde önemli bir yere sahip olan halk gençliğini örgütlemeye Komsomolumuzun göstereceği ısrar hayati bir önem arz etmektedir. Sürekli olarak kitleleri örgütlenmeye çağırarak, kitlelerin kendi sorunları etrafında örgütlenebileceği örgütlenmeleri ayağa dikmek Komsomolumuzun sürekli işidir, ancak bu süreçte bu iş daha büyük önem taşımaktadır.

Somut sorunlarımız üzerinden devam edecek olursak;

a) Kitlelerin durumuna sorunlarına yabancılaşma

Kitlelere, kitlelerin gündemine uzaklık, çözmek için örgütlenmelerimizin son süreçte önemli adımlar attığı bir konudur. Belli başlı olumlu sonuçlar da elde edilmiştir. Ancak kitleleri tanıma noktasında teorik, daha da esas bir konu olarak pratik araştırma faaliyetleri, tahliller yeterince yapılmamaktadır. Genel gündemleri bile takip etme de sıkıntılar yaşanırken, kitlelerin gerçek gündemlerini tespit etme, yakıcı ve en yakıcı sorunlarını bulma konusunda hala ciddi eksikliklerimiz bulunmaktadır. Üstelik günümüz gerçekliğinde, halkımızın devrimcilere olan güvenlerinin, devrime

olan inançlarının eskiye göre zayıflamış olduğu şu süreçte sadece ekonomik ve demokratik talepler bakımından değil, kitlelere dair daha derinlemesine tahliller yapmak gerekmektedir. Bu konuda başta önder yoldaş olmak üzere şehitlerimiz ve gerek Çin, gerekse Sovyet Rusya deneyimleri bizlere önemli ve derin bir miras bırakmıştır. Geçmiş deneyimlerde de çok net gördüğümüz gibi yetinmecî bir anlayışla, yüzeysel gözlem faaliyeti diyebileceğimiz kitleleri tanıma -daha doğrusu kitleleri tanımama- faaliyetimiz bu mirası ele alabilme kapasitemizi göstermektedir. Bu mirastan yeterince faydalanamadığımız, başta önder yoldaşın komünist ustalardan öğrendiği yöntemle, yere ve zaman göre ortaya koyduğu kitleleri tanıma, tahlil etme faaliyetlerine yenilerini koymada eksik kaldığımız ortadadır. Sadece işçi sınıfına değil, nüfusun bütün sınıflarına gitmek ge-

rekirken bizim işçi sınıfına gitme, faaliyet yürüttüğümüz bazı alanlardaki ilişkilerimizi tanıma anlamında bile yetersizliklerimiz olduğu gözlemlenebilir bir durumdur. Kitle faaliyetine dair teorik tartışmalar yapmak, ürünler ortaya koymak elbette önemlidir. Ancak kitle dediğimiz kapsama nasıl bir bütünü girdiği, yere ve zamana göre büyük bir değişkenlik arz etmektedir. Halkımıza ve hatta ezen sınıfların ekonomik durumuna dair tespitler yapmak zaten olmazsa olmaz bir faaliyettir. Farklı mesleklerden halkımızın üretim içindeki yerleri yanında iş kollarındaki farklılıklar, kırsal alanda farklı bölgelerde ortaya çıkan özgülükler, öğrenci alanında ise öğrenci gençliğin kökeni, üniversitelere göre paralı eğitim vs sorunların somut alanda yansımaları incelenmeli, tahliller çıkarılmalıdır. Sistemin genel yapısı ile ilgili bilgi sahibi olmanın yetmeyeceği, bütün

Nasıl ki, komünist önderlik olmadan iktidar hedefi olamazsa kitlelerin kahredici gücü olmadan da iktidar hedefi olamaz. Kitlelerin geri yanlarıyla uzlaşp, ilerletme çabasını bir kenara bırakmak, ekonomizm, kendiliğindencilik nasıl büyük bir tehlikeyse, kitlelerden kopuk bir şekilde kendimizce ileride durma anlayışı da bir o kadar tehlikelidir.

halkımızın içinde bulunduğu tek tek her mekanizmanın da tahlillere konu olması gerektiği bilince çıkartılmalıdır.

Ülkemiz halkı gibi iki ulustan ve çeşitli milliyetlerden oluşan, çok kültürlü bir halkı anlamak için sadece örgütlemek istediğimiz kitlenin ekonomik sorunlarını, üretim içerisindeki yerini vs. keşfetmek yeterli olmayacaktır. Bunun yanında çok yönlü bir anlama faaliyetiyle birlikte, kitlenin yakıcı sorunlarından, duygusal dünyasına kadar halkımızın farklı kesimleri arasındaki özgüllükler tespit edilmelidir. Kuşkusuz Partimiz sınıfsal bir zeminde faaliyet yürütmektedir. Bu yüzden de en yoksula gitmek, en devrimci sınıf olan işçi sınıfına gitme hedefi öncelikli bir hedefdir. Aynı şekilde halk gençliğinin en yoksul kesimlerine gitmek gibi bir hedef de Komsomolumuz için esas bir noktada durmaktadır. Ancak gittiğimiz kitlenin ekonomik durumu, üretim içindeki yeri, yanında ulusal kimliği, cinsiyeti, yaşı, mezhebi vs. unsurlar da incelenmelidir. Ekonomik çelişkiler özde aynı olsa da Kürt ulusu ile Türk ulusunun özgüllüklerini değerlendirmenin, halkımızı örgütlemekteki öneminin belirleyici olduğu bilinmelidir. Hemen her bölgede ciddi bir tanıma ve tespit çalışmasına ihtiyaç vardır. Ancak özellikle Kürdistan'daki faaliyetlerinin özgüllüklerini tanıtmak, ekonomik olarak ülkemizin en yoksul alanı olan, bunun üzerine ulusal çelişkinin yaşandığı bölgede halkımıza dair tespitlerin olmaması ya da yüzeysel kalması ciddi bir engel teşkil etmektedir. Aynı şekilde kadın çalışmalarında da bu sıkıntı yüzümüze çarpmaktadır. Genel faaliyetlerle kadınlara yönelik faaliyeti belli yönleriyle ayırtmanın, özgüllükleri tespit etmenin ihtiyacı kendisini bugün her zamankinden fazla dayatmaktadır. Bu somut ve yakıcı örneklerde de görebileceğimiz gibi çok yönlü bir tanıma ve tanımlama faaliyetinin önümüzdeki birçok engeli kaldıracağı ortadadır. Kitle faaliyeti sırasında esas tali ayrımı, kitleye yaklaşım tarzı, kullanılacak materyaller bu çok yönlü inceleme faaliyetlerinin ürünü olmalıdır. Bu yönlü bir tarz izlenirse örgütümüzün yaşadığı her yana yumruk sallama, yanlış alanlara yoğunlaşma gibi sorunlar da daha rahat aşılabilir. Faaliyet yürüttüğümüz alanların hiçbirisinde kitlelerin sorunlarına, durumlarına ilişkin

hâkimiyet sorunumuz olmamalıdır. Yere ve zamana göre politika belirlerken kitlenin yaşadığı hemen her sorunun bizim için bir ajitasyon malzemesi olduğu bilinerek hareket edilmelidir. Ancak her dönem her alanda farklılaşabilen bazı sorunlara, gündemlere daha fazla önem verilmesi gerektiği unutulmamalıdır.

b) Kitlelere karşı sekterleşme

Kitle faaliyetlerimizin önemli başka bir eksikliği ise kitleleri tanımaktan uzak oluşumuza paralel olarak; yaptığımız işleri kitleleri örgütleme amacından bağımsız olarak ele almamız, kitlelere karşı sekterleşmemizdir. Geçmiş süreçte daha kaba ve yoğun yaşanan bu durum artık daha inceden vuku bulmaktadır. Kitleleri yeterince önemsememe, kitlelere yukarıdan bakma, kitlelere kendi gündemlerini, kendi isteklerini dayatma, kitleleri örgütlemenin değil, kendini tatmin etmenin aracı olarak faaliyeti ele alma gibi anlayışlar ve pratikler örgütlülüğümüzde mevcuttur. Nasıl ki, komünist önderlik olmadan iktidar hedefi olamazsa kitlelerin kahredici gücü olmadan da iktidar hedefi olamaz. Kitlelerin geri yanlarıyla uzlaşp, ilerletme çabasını bir kenara bırakmak, ekonomizm, kendiliğindencilik nasıl büyük bir tehlikeyse, kitlelerden kopuk bir şekilde kendimizce ileride durma anlayışı da bir o kadar tehlikelidir. Devrimci savaşım ile başta işçi sınıfı olmak üzere halkımızın hareketliliğini birbirini tamamlayacak şekilde, aynı bütün içinde birleştirme çabasını sürekli kılmak bu tehlikeye karşı mücadele etmenin yoludur. Kitleleri siyasallaştırma, uzun süreli bir savaşıma kanalize etme hedefinden yoksun bir kitle faaliyeti anlayışı, kitlelere ve daha da kötüsü kitlelerin geri yanlarına da kölece bir boyun eğişken; kitlelerden kopuk bir savaş anlayışımızın olması, militanlığı kiteselleştirme hedefimizin kavranamaması da kitlelere rağmen kendimizce ortaya çıkardığımız kendi isteklerimize, kendi geri yanlarımıza kölece bir boyun eğişten başka bir şey değildir. Kendi isteklerimizi kitleye dayatma anlayışı zaman zaman kitlelerden uzakta durmak olarak şekillenmektedir. Bugün çok net görüldüğü gibi halkımızın büyük bir kesimi sisteme yedeklenmiş durumdadır. Sistemin yoğun propagandalarına karşı bizim propagandalarımızın zayıflığı ortadadır. Bizim hali hazırda

sistem partilerine oy veren, devrimcilere tepki duyan halkımızın en geri kesimlerini bile örgütlemek gibi bir derdimiz vardır. Elbette esas talimi ayırımı yaparak, anda ileri kitleye yönelmek doğrudur. Ancak zaman zaman ileri kitleye propaganda şansımızın yüksek olduğu eylemlere bile duyarsızlaşılabilir. Halk gençliğinin olduğu her yerde koşullar elveriyorsa genç komünistlerin olması bir zorunluluktur.

Bulduğumuz her ortamı, her direnişi, her eylemi ve tabi ki savaşı sürekli ilerletmek varlık zeminimizdir. Ancak bunu yapabilmemizin tek ve anlamlı yolunun kitlelerle birlikte yapmak olduğunu unutmamalıyız. MLM ideoloji bize bu anlamda sadece savaşmak değil kitleleri savaşırmanın, sadece örgütlenmek değil kitleleri örgütlemenin, sadece değişmek değil kitleleri değiştirmenin hayati bir zorunluluk olduğunu göstermektedir. Politikalarımızı ve pratiklerimizin gerek özünü gerek biçimini bu bakış açısıyla belirlememiz gerekmektedir. Ajitasyon-propaganda araçlarımızın içeriğinde ve kullanılış tarzında, eylemler de dahil olmak üzere eylemlerimizde, planlamalarımızda kitleleri örgütleme amacımızı göz önünde bulundurmalıyız. Sistemin saldırılarına karşı kitleden tecrit olmuş protestoları değil, siyasal ajitasyonlarla beslenen, kitleleri seferber etmeye de hizmet eden protestoları örgütlemeliyiz. ÇKP 1928 Haziranındaki 6. Milli Kongresi'nde partideki en tehlikeli eğilimin kitleleri yabancılaştıran maceracı ayaklanmalar, askeri maceracılık ve buyrukçuluktan oluştuğunu özellikle belirtilmiştir. Kitleden kopuk sol devrimci çıkışların kağıt üzerinde kalmaktan öteye gidemeyen başarılar yaratmaktan başka bir işer yaramayacağı ortadadır. Kitleden kopuk ve savunmasız bir partinin ve elbette gençlik örgütlenmesinin amacımıza hizmet etmekten uzak olduğu gerçekliği kavranmalıdır.

Kendiliğinden hareketlenmeler söz konusu ise bu durumda da kendiliğinden harekete bu ele alışı müdahale etmeliyiz. Birçok gündemde meseleyi böyle ele alarak kendi isteklerimizi, taleplerimizi, çıkarlarımızı kitlelerin talep, istek ve çıkarları ile ortaklaştırmalıyız. Örgütlüğümüzü tanıyan, sempatiyle bakan kesimin dışına çıkabilmemizin, yoksul kesimlere inebilmemizin de anahtarı buradadır. Tekel işçilerinin direnişinde, öğrencilerin harç eylemlerinde vs. tablolar da tespit edebileceğimiz gibi kitlelerin bizzat kendi sorunlarının farkına varması ve burada devrimcilerin rol oynaması, somut sorunlara ilişkin kitlelerin öğretici ve yol göstericiliğinin ışığında politikalar üretmesi sisteme yedek-

Öncelikle politikalarımızı belirlerken kitlelerin sorunlarını ve fikirlerini başlangıç noktası olarak ortaya koymalı, devrim ve komünizm üzerine söyleyeceğimiz genel geçer, ertelemeci ve kitleler için anlaşılmasız olan söylemlerden değil, bizzat kitlenin o anda ve yerde yaşamını etkileyen sorunlar üzerinden yola çıkmalıyız.

lenmiş, faşist anlayışlarla beslenmiş bir bireyi ya da belli bir kitleyi bile ciddi ve olumlu anlamda değiştirebilmektedir. Bunu her alanda, sürekli olarak sağlamalıyız. Evet, attığımız bazı sloganlar, bildirimlerimizde afişlerimizde kullandığımız bazı şiarlar, ortaya koyduğumuz eylemler, bizi, belki de ileri kitlenin belli bir kesimini oldukça heyecanlandırabilmektedir. Ancak bizim amacımız heyecanlanmak, ileri kitlenin belli bir kesimine ulaşarak günü kurtarmak değildir. Bu bağlamda da A/P araçlarımızın içeriğini ortaya koyarken özellikle ajitasyon çalışmalarında hedef kitlenin bizzat yaşadığı, yabancı olmadığı sorunları yakalamalıyız. Bunun için de bütün faaliyetlerimizde kitlelere aktarmaya çalıştığımız bilincin anda somutlanması gerekmektedir. Öncelikle politikalarımızı belirlerken kitlelerin sorunlarını ve fikirlerini başlangıç noktası olarak ortaya koymalı, devrim ve komünizm üzerine söyleyeceğimiz genel geçer, ertelemeci ve kitleler için anlaşılmasız olan söylemlerden değil, bizzat kitlenin o anda ve yerde yaşamını etkileyen sorunlar üzerinden yola çıkmalıyız. Reformsal taleplerin özellikle bu noktadaki önemini kavramalıyız. Reformsal talepleri kullanmayı öğrenmeliyiz, ancak bunu kullanırken bu reformsal talepleri devrim ve komünizm mücadelemize tabi bir şekilde ele almalıyız. Bu anlamda da komünist ustaların da sık sık vurgu yaptığı, geneli özelle, özeli genelle birleştirme anlayışını her faaliyetimizde oturt-

malyız. Özeli yani kitlenin yerel, birebir yaşadığı sorunlarını kaçırmamalıyız, ancak bu sorunların farklı kesimlerden insanlarla yaşadıkları sorunlarla aynı özden yani sistemden ortaya çıktığını, alternatiflerimizin de ortak olduğunu kitleye anlatmalı, kitlelerin somut sorunlarından yola çıkarak onları sistem karşıtı bir mücadeleye hattına çekmeliyiz. “Devrimci sosyal demokrasi reformlar uğruna savaşımı her zaman katmıştır ve şimdi de katmaktadır. Ama sosyal demokrasi “iktisadi” ajitasyonu yalnızca hükümetten her türden önlemleri yerine getirmesini istemek için değil, aynı zamanda (ve esas olarak) hükümetten bir otokratik hükümet olmasına son vermesini istemek için de kullanır. Üstelik devrimci sosyal demokrasi, hükümete karşı bu istemini yalnızca iktisadi savaşım temeli üzerine dayandırarak değil, aynı zamanda toplumsal ve siyasal yaşamın genel olarak bütün alanlarına dayandırarak ileri sürmeyi görev bilir. Kısacası devrimci sosyal demokrasi bütünü bir parçası olarak reformlar uğruna mücadeleyi özgürlük uğruna ve sosyalizm uğruna devrimci mücadeleye tabi kılar.” (Lenin, Ne Yapmalı)

Kitleyi harekete geçirme durumuna geldiğimizde ise aynı perspektifle bakmaya devam ederek bizi kitleden koparacak tarzda erken kalkışmalara girişmemeli, kitleyi ikna ede ede, ilerlete ilerlete radikalleştirmeliyiz. Kitledeki henüz daha tohum halindeki bir bilinçlenmeye yüksek payeler biçmekle, kitleleri ilerletme, geri yollarını yok ederek savaşa çekme hedefimizin olmasını birbirine karıştırmamalıyız.

c) Kitle faaliyetinde süreklilik sorunu

Komsomolumuzun yaşadığı en önemli sorun olarak ortaya koyabileceğimiz kitle faaliyetinde süreklilik sorunu üzerinde ayrıntılı durmak gerekmektedir. Sadece bir alandaki kitleyle buluşma zamanlarında değil, gerek genel olarak kitlelerin faaliyetinin yönüne, gerek de alanımızdaki kitleye dair inceleme faaliyetimiz buna paralel olarak da örgütlenme faaliyetlerimiz sürekli olmalıdır. Kitleleri örgütlemek istiyorsak kitlelerin olumlu ya da olumsuz değişimlerini sürekli tespit etmemiz gerekmektedir. Kitlelerin hareketinin değişen yönünü tespit etmek demek, tarihin değişen yönünü tespit etmek demektir. Bu da kendimizi tarihsel olarak

en doğru noktada konumlandırabilmemizin yegâne yoludur. Bu konumlandırma gerçekleşmediği süreci hal-kımızın, yani iktidar, devrim hedefimizin gerisinde kalacağımız görülmelidir. Kitle faaliyeti yürütmek devrimcilerin, komünistlerin varlık zemini. Kitleler hızla değişirken, sistem 7- 24 hızını arttırarak saldırır ve gücünü arttırırken, devrimcilerin komünistlerin yerinde sayması düşünülemez. Karşımızda anda bizden daha güçlü, daha sistemli, tarihsel geçmişi ile de daha köklü bir ideoloji vardır ve bu ideoloji kitlelerin değişen yönünü aralıksız bir biçimde takip etmeye çalışmakta ve buna uygun yine aralıksız politika ve tarz belirlemektedir. Kitleleri durmadan yönlendiren sistemin karşısında halkı örgütlemek için sürekleştirilmiş kitle faaliyeti olmazsa olmaz bir etkidir. Kitle faaliyeti devrim ve komünizm amacı olan bir örgütlenme için asla ve asla belli zamanlarda, belli gündemlerde yürütülen bir faaliyet olamaz. Siyaset boşluk tanımaz, kitlelerin bilinci boşluk kaldırmaz. Bizim faaliyet yürütmediğimiz, kitle üzerinde etkili olmadığımız her an boşlukları burjuva-feodal ideolojinin doldurduğunu aklımızdan çıkarmamamız gerekmektedir.

Sürekliliği sağlanmış kitle faaliyeti yürütebilmenin çıkışı noktası örgütlülüğümüzün ve bu anlamda komitelerimizin sürekliliğini sağlamaktır. Bunun içinde örgüt ve bunun parçası olan komiteleri gerçek anlamda yaratma konusu çok önemli bir noktada durmaktadır. Örgütün olmadığı, komitenin olmadığı yerde gerçek anlamda genelle özeline bileştirildiği, kitlelerin devrim mücadelesine kanalize edildiği bir kitle faaliyetinin varlığından bahsedilemez. Yaşayan, üreten, gelişen ve savaşan komitelerimiz sürekliliği sağlanmış kitle çalışması yürütmenin anahtarı olacaktır. Örneğin bir alanda sağlam, işlevsel bir lise komitesi varsa o alandaki liseliler içerisinde sürekli bir kitle faaliyeti yürütmenin zemini ortaya çıkar.

Komitelerimizin ideolojik netliğinin kitle faaliyetindeki payı büyüktür. Burjuva ideolojinin kitlelerin bilincinde kapladığı alanı daraltma, etkilerini kırma konusunda yeterince istekli olmayan bir örgütün, onun savaşçı ve militanlarının sürekliliği sağlanmış, yoğunlaştırılmış bir kitle faaliyeti yürütme noktasında gerçek bir ısrarı olacağından söz edilemez. Sürekliliği sağlanmış kitle

Örgütün olmadığı, komitenin olmadığı yerde gerçek anlamda genelle özeline bileştirildiği, kitlelerin devrim mücadelesine kanalize edildiği bir kitle faaliyetinin varlığından bahsedilemez. Yaşayan, üreten, gelişen ve savaşan komitelerimiz sürekliliği sağlanmış kitle çalışması yürütmenin anahtarı olacaktır.

faaliyeti gerçekleştirmek, kitlelerin hareketinin değişen yönünü anlama, bu anlama faaliyetini derli toplu ve devrimci bir A/P faaliyetiyle kitleye taşıma; sistemle savaşım ve bu açıdan devrim yapma sorunudur. Bu yüzden bir devrimcinin, bir komünistin ve elbette komitelerimizin kitle faaliyetini süreklileştirme konusundaki sıkıntıları çözme konusunda irade koyması gerekmektedir.

Bu sorun nihayetinde ana dair bir sorun değildir, o yüzden sürekli kitle faaliyeti yeniden ve yeniden gündemimize girecektir. Ancak örgütlülüklerimizin, kitle faaliyeti konusunda gerçekliğine uygun asgari bir süreklilik sağlamak da bile sıkıntı çektiği ortadadır. Bazı alanlarımızda kitleleri örgütleme gibi bir dertten bahsetmek mümkün değildir. En azından bunu sağlama ve aşma konusunda kitle faaliyetinin gerekli değil zorunlu bir faaliyet olarak ele alınması, ihtiyaçlarımızın derinleştirilmesi bize olumlu adımlar attıracaktır.

Bir genç komünistin esas işlerinden birisi kitle faaliyeti- dir. Bir Komsomolcu esas işlerini yapmıyorsa genç komünistlik misyonunu yerine getirmenin yanından bile geçemiyor demektir. Komsomolun halk gençliğine komünist önderlik görevinin yerine getirmesinin ve Komsomol üyelerinin de genç komünistliğin hakkını verebilmesinin yolu kitleleri sürekli örgütleme çabası içerisinde olmaktan geçmektedir. Bir kez daha altı çizilmelidir. MLM'ler için kitle faaliyeti asla boş zaman faaliyeti olamaz.

d) A/P de yaşanan sıkıntılar

A/P araçlarını gerek içerik olarak gerek biçim olarak oluştururken yaşanan sıkıntılar politik niteliğimizle yukarıda daha uzun irdelediğimiz kitlelerin andaki durumuna hakim olmakla yakından ilgilidir. Bu başlık altında onları tekrar irdelemenin gereği yoktur.

Militanların, kadroların politik niteliğine bağlı olarak A/P de asgari düzeyde gelişme göstermesi bir zorunluluktur. Her yoldaşın bu konuda gelişim sağlamaya çabalaması bir yana, yetenekleri bakımından hızlıca gelişebilecek yoldaşların şimdiden bu konuda yoğunlaşması olumlu olacaktır.

Kitlelerden kopuk olma meselesinin kapsamına giren başka bir konu olarak ise biçime değinmekte yarar vardır. Kitlelerin sorunlarını tespit etmek, doğru politikalara dönüştürüp kitlelere gitmek, kitlelere giderken geneli özelle birleştirme anlayışını benimsemek vs. önemlidir. Hangi kitleye, neden, hangi politikalarla gi-

deceğimiz sorularına doğru cevaplar bulmak belirleyicidir, ancak biçim ve dil konusu da çok belirleyicidir. Halkın diliyle konuşmak, A/P araçlarında içerik yanında yaratıcı biçimler belirlemek de son derece önemlidir. Sistem bugün teknolojik araçların da gelişmesiyle, kitlelerin dikkatini çekmek için araçlarını geliştirmede ve yaratıcılıkta bizden çok daha ilerdedir. Sistem internetten medyaya araçlarını biçim açısından da ilerletirken devrimcilerin komünistlerin sıradanlaşmış araçları, sıradanlaşmış tarzda kullanmaları durumu artık geride kalmalıdır. Devrimci olan, bilimsel yöntemi hayatına, faaliyetine uyarlamada ısrarcı olan, statükoyu parçalamak isteyen kuşkusuz devrimcilerdir. Bu anlamda daha yaratıcı olması gereken bizlerin, gerçekliğine uygun en yeni, en dikkat çekici biçimlerle A/P araçlarımızın içeriğini beslemesi gerekmektedir. Bu belirlemeleri yaparken de meselenin temelini kitleleri tanımak olduğu unutulmamalıdır.

Bunun yanında çok yönlü düşünmek, çok yönlü bakmak gerekmektedir. Sistemin anti-propagandalarını kırmak ve kitlenin dikkatini daha çok çekebilmek için yaratıcı bir tarz geliştirmemiz gerekmektedir. Bu yaratıcı tarz oluşturma konusu daha çok meselenin ajitasyon kısmında öne çıkmaktadır. Ancak örgütlüğümüzün ajitasyon tarafında ciddi bir zayıflık vardır. Örgütlüğümüz nitelikli araçlar geliştirmekte, kitleye ve kendisine öğretme konusunda olumlu bir seyir izlemektedir. Ancak kitleleri coşkulandıracak, heyecanlandırıp harekete geçirecek, kitlenin umutlarını arttıracak bir ajitasyon dilini çok fazla yakalayabildiğimiz söylenemez. Araçlarımız içerik olarak çoğu zaman ilgi toplamakta, olumlu bulunmaktadır ancak politikalarımız anlatırken ajitasyon tarafımıza da ağırlık vermemiz gerekmektedir. Coşkulu, hızlıca harekete geçebilen, dinamik bir kesim olan gençlik kitlelerini örgütlemeye çalışan Komsomolumuz için ajitasyon dilimizin öne çıkması daha da önemlidir. Kitleleri tanımamanın, kitlelerin içerisine girmemenin, yukarıdan bakmanın, A/P araçlarını ortaya koyarken yeterince düşünmemenin bir başka sonucu olarak da yine çok önemli eksikliklerimizden birisi olan dil meselesini derinleştirmekte fayda vardır. Halkın dışında değil bizzat içinde, kitlelerin önünde ya da gerisinde değil bizzat yanında olma amacı olan bir devrimcinin, komünistin kendisini, ideolojisini halklaştırırken dilini halklaştırmaması düşünülmemelidir. Bu anlayışla söz konusu aracın hedef kitlesinin düzeyine uygun bir dille çalışmaların içeriklerinin ortaya konması gerekmektedir. Halkın bilmediği, anlamadığı ya da sevmediği bir

tarzda A/P yapmak ciddi sıkıntılar yaratacaktır. Lenin yoldaşın da belirttiği gibi A/P araçları ortaya çıkartılırsa o araçların hedefinde olan en cahil bırakılmış işçi, hayatında belki de bir kitap bile okumamış köylü düşünülmelidir. Kitleleri örgütlemek için kitleleri anlamak ve kitlelere kendimizi anlatmak istiyorsak anlama ve anlatma faaliyetinin önemli bir ayağının dil olduğunu unutmamalıyız. Dil meselesini kelimelerin seçimi vs. indirgemek de meseleye eksik bakmak olacaktır. Dili-

mizi halkın diliyle ortaklaştırmak politik niteliğimizle, halkın içinde olma durumunu hayata geçirmemizle yakından ilgilidir.

e) Yayın

Kitle çizgimizi tartıştığımız noktada yayın meselesinin tartışmamız kaçınılmaz olacaktır. Kendimizi eğitmek ve üretmek açısından çok önemli olan yayınlarımızın kitlenin örgütlenmesi açısından da önemi büyüktür. Kitle yayın organlarımız politikalarımızı en derli toplu, en geniş haliyle verebildiğimiz A/P araçlarımızdır. Kitlelerden kitlelere formülasyonu açısından da yayının önemi büyüktür.

Yayının örgütlenmemizdeki ve kitleleri eğitmemizdeki önemini yeterince kavrayamamakla bağlantılı olarak yayınımla nitelikli bir yayın olmasına karşı bizim tarafımızdan yeterince sahiplenilmemektedir. Var olan militanlarımızın niteliğine ve niceliğine uygun düşmeyen bir durumumuz vardır. Yayınımla düzenli çıkarılması ve en geniş kitleye dağıtılıp, sahiplendirilmesi kitlenin örgütlenmesinde hayati bir önem taşımaktadır. Rusya'da Bolşevik Parti'den, bugün hali hazırda mücadeleyi yükselten komünist partilere kadar halkımızın örgütlenmesinde yayınların önemi her zaman büyük olmuştur. Kitle ilişkisi yakalamanın, kitleleri örgütleme-

nin önemli bir aracı olan yayınımla daha fazla sahiplenelim.

Yayını eleştirel gözle okuma konusunda da belli bir asgari seviye yakalamamız gerekmektedir. Sadece kendisi eleştiren değil kitlenin de eleştirilerini almaya çabalayan ve bu eleştirileri merkezileştiren militanların yayının gelişimine katkısı büyük olacaktır.

f) DKÖ'ler

Doğru yöntemlerle kitleleri dinlemeden, onlarla ilişkilendirmeden, kitle toplantıları, forumlar örgütlenmeden, kitlelerin mesleki hakları, mezhepsel vs. sorunları etrafında bir araya geldikleri DKÖ'lerde birebir öznesi olarak çalışma yapmadan kitleleri anlamının mümkün olmadığı aşikârdır. Bu noktada DKÖ çalışmalarına özel vurgu yapmakta fayda vardır. En dar, en geri DKÖ'nün bile Komsomolumuzu belli bir kitleyle ilişkilendirmesi kaçınılmazdır. Doğru bir tarzda, bizzat o kitlenin bir parçası olarak yürüttüğümüz DKÖ faaliyetlerinin getirileri çoktur, bu anlamda da DKÖ'lerde gücümüz oranında yaygın ve sahiplenerek faaliyet yürütmek çok önemlidir.

DKÖ'lerin önemi örgütlülüğümüzce bilinmekte ancak yeteri kadar kavranamamaktadır. Diğer örgütlenmeler için DKÖ konusu birkaç insan örgütlemekle sınırlıyken, MLM çizgi açısından DKÖ'ler bunun çok ötesinde bir anlam taşımaktadır. Her biri bir ihtiyacın ürünü olan DKÖ'ler komünistlerin kitlelerin demokrasi, hak arama bilincini geliştirdiği en önde gelen alanlardır. Kitleler sendika dernek vs DKÖ'ler eliyle sorunlarının daha fazla farkına varmakta ama daha da önemlisi sorunlarının çözümü için bir mücadele ortaya koymaktadır. Ülkemizde burjuva demokrasisi olmadığı için halkımızın hak arama bilinci zayıf bırakılmıştır ve bunu geliştirmek gerekmektedir. Bunu geliştirirken bizlerin amacı aynı zamanda bu örgütlenmeleri devrime kanalize etmektir. Rusya'da devrimci kalkışmaya kadar çoğu gerici bir durumda olan hemşehri derneklerinin kalkışma sırasında silahlanıp devrim mücadelesine katılması örneğinde de olduğu gibi DKÖ'lerin devrim öncesi ve devrim sürecinde payı büyük olacaktır. Devrim öncesi haklar talep edeceğimiz, sistemi teşhir edeceğimiz, kitlelere örgütlenmenin propagandasını yapacağımız, güç biriktireceğimiz, kendimizi düşmandan koruyacağımız yerler olarak DKÖ'ler özellikle şehirlerdeki savaşımız bakımından büyük önem arz etmektedir. İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler kendi sorunları etrafında örgütlenirken, bizim müdahalemiz

bu süreci devrime hizmet eder hale getirecektir. Devrimci demokrat kamuoyunun her an nabzını tutma, bu kamuoyunu her an harekete geçirebilme bakımından da DKÖ'ler olmazsa olmazımızdır.

DKÖ'lerde çalışmalar yapmak ve kitleleri bu örgütlenmelerde kendi sorunları etrafında örgütlemek demek, demokratik halk devriminin inşasına da yatırım yapmak demektir. Yukarıda da bahsettiğimiz gibi kitleler geleceğin iktidar sahipleridir. Bu iktidar sahiplerinin kendi sorunları etrafında örgütlendiği, söz ve karar hakkını kullanma bilincini geliştirdiği alanlar olan DKÖ'ler geleceğin iktidar organlarıdır.

Bugün Komsomol olarak eski anlayışların aksine büyük bir olumluluk ortaya koyduğumuz ortadadır. Hemen her tartışmamızda DKÖ'ler ağırlıkla yer almaktadır. Ancak bu konuda daha iradi daha kontrolcü bir tutum takınmak gerekmektedir. Sürekliliği sağlanmış kitle çalışmasını oturtmak açısından da önemli bir unsur olabilecek DKÖ'lerde çalışma siyasetini hakim kılmak için daha çok çaba sarf etmek gerekmektedir. İşlevsel, geniş kitleleri kapsayan DKÖ'ler yaratmada bizim, yani MLM anlayışın müdahalesi belirleyicidir. Bunu sağladıktan sonra DKÖ'lerin devrime, Partiye ve Komsomola hizmet etmesini sağlayabiliriz. Komsomolcuların nitelikli ve sürekli DKÖ faaliyeti yürütmesi demek halk gençliğinin komünist önderliğini misyonunu yerine getirmesi için bir zorunluluktur.

İçerisine girip önderlik ettiğimiz, geniş kesimlere hitap eden gerçek anlamda kitlelerin sorunlarının ilacı olabilecek DKÖ'ler yaratmak bizim esas işlerimizdendir. Ancak doğru, sabırlı ve uzun vadeli bir çalışma yürüterek bu örgütlülükler gerçek anlamda ayağa dikilebilir. Bu gerçekliği çoğu yoldaşımızın kavrayamaması, emek vermeden verim beklemesi, aceleci davranıp çabuk pes etmesi genç komünistliğe kesinlikle uygun değildir.

Rusya'da bolşeviklerin İşçi Sovyetleri Birliği'nde menşeviklerin uzun süre hakim olmasına karşın sabırla emek vermesi sonucunda menşeviklerin hakimiyeti bizzat kitlenin de aktif çabasıyla yok olmuş, ardından İşçi Sovyetleri Birliği devrimci kalkışmada büyük bir rol oynamıştır. Bu örneğin de çok net gösterdiği gibi DKÖ'lerde yoğun bir emek göstermemiz gerekmektedir. Halkın ellerindeki bu DKÖ'ler kendisini sömürenlerin politik iktidarına karşı mücadelede de kaldıraç olarak hizmet görecektir.

Kimlik Sorunu

Yukarıda tek tek açıkladığımız başlıkları da toparlayacak bir diğer başlık ise kimlik meselesidir. Kongre sonrası sürecimizde kitle faaliyetimizin en önde gelen gündemi olacak kimlik meselesi kitlelerin sorunlarına hakim olmaktan, A/P anlayışına kadar, DKÖ faaliyetlerimizden yayın politikamıza kadar kitle faaliyetimizde kilit bir meseledir. Bugün bu sorundan kaynaklı GB'miz gerçek anlamda kitlenin içerisinde olamamakta/olmamaktadır. GB bileşenlerimiz onları devrimci-komünist mücadeleye iten sınıfsal kaygılarından, sorunlarından kopmaktadır. Özellikle öğrencilik bağlamında meseleyi irdelemek gerekirse; derse doğru düzgün girmeyen, öğrencilik yaşamından kopmuş, öğrenci olmakla ilgili kaygıları ve sorunları hissetmeyen, amiyane tabirle kantin devrimciliği yapan faaliyetçilerin içerisinde bulunduğu kitlenin sorunlarını gerçek anlamda hissetmesi, sürekli içerisinde faaliyet yürüttüğü kitlenin durumuna ve sorunlarına hakim olması ve buna uygun sürekliliği sağlanmış pratikler ortaya koyması elbette beklenemez. Kitlenin önderi ama önce kitleden biri olmak yerine kitleye kendini kapatmanın en önemli sebebi öğrenciysek öğrenci, işçiysek işçi, köylüysek köylü olamamakla yakından ilgilidir. Derslerle ilgilenmemek, örgütleyeceğimiz kitlenin ezilen olmaktan kaynaklı kaygılarını hissetmemek neredeyse bir meziyetmiş gibi militanlarımızca yerine getirilmekte ve hatta reklamı yapılmaktadır. Kitlenin gerçek duygularını, düşüncelerini, bakış açısını hissetmeyen kitleden bihaberdir ve kitleyi örgütlemesi çok zordur. Bu konuda yapılan eleştirilere verilen cevaplarda genelde kitleleri nesneleştiren bir anlayışın ürünü olmaktadır.

Gündelik ajitasyon dediğimiz mesele de bu konuyla yakından ilgilidir. Örgütlememe lüksümüzün olmadığı kitleye sırt çevirmek yerine sürekli gidip bu kitleye ajitasyon çekmek tercih edilmelidir. Partimiz ve komsomolumuz çeşitli olanaklar açığa çıkartabileceğimiz farklı mesleklerden, farklı alanlarda uzmanlaşmış faaliyetçiler örgütlemenin yanı sıra kendimizi de farklı alanlarda geliştirmenin yolu içerisinde olduğumuz kitleye yani kendi kimliğimizin olumlu yanlarına sahip çıkmaktır. Kendi kabuğumuza çekilmiş bir anlayışla örgütlenemeyeceğimiz açıktır. Bu konuda önümüzdeki süreçte somut eksikliklerimiz de değerlendirilerek tartışmalar yürütülmeli ve sürekli bir kitle faaliyeti yürütme noktasında daha ısrarcı olmalıyız. Olacağız!

"Sivil Katliamlara Karşı Sivil İtaatsizlik!"

Denizli de 31 Mart Perşembe günü eylem yapıldı. Eyleme demokrat ve yurtsever kurumlarla beraber, bizde Denizli YDG olarak destek verdik.

28 Mart 2006'da Diyarbakır'da devlet tarafından katledilen canları anmak ve sivil itaatsizliğe destek olmak amacıyla, Denizli de 31 Mart Perşembe günü saat 19:30 da eylem yapıldı. Eyleme demokrat ve yurtsever kurumlarla beraber, bizde Denizli YDG olarak destek verdik.

Tarih 24 Mart 2006'yı gösterdiğinde savaşın bile hukukunu önemsemeyen faşist devlet zihniyeti, Muş'un Şenayla kırsalında 14 HPG gerillasını kimyasal silahlarla katletmişti. Kürt halkı her defasında olduğu gibi yine şehitlerini bağrına basmış ve Kürdistan da sokağa dökülüp serhıldanlar gerçekleştirmişti. Olaylardan önce başbakanın "çocukta olsa kadında olsa gereken yapılacaktır" talimatı uygulanmış ve Amed'te halkın üzerine devletin kolluk güçleri tarafından ateş açılmıştı. 28 Mart sabahı darbe görüntülerini andıran Amed sokaklarında asker şehre inmiş ve savaş uçakları gökyüzünü kuşatmıştı. Çıkan çatışmalarda, kürt halkına yapılan katliamlarda sınır tanımayan devletin kolluk güçleri 5'i çocuk olmak üzere 10 kişiyi katletmişti. Burjuva medyanın taze günahlar niyetine geçtiği "polis çocuklara gül verdi" başlıklı haberlerinin hemen sonrasında Enes'ler yere düşmüş, Abdullahlar hayata gözlerini yummuştu. "Gül" bile can alıyordu... Ve bizzat başbakanın dediği gibi kolluk güçleri; 3 yaşında ki Fatih'i, 7 yaşında ki Enes'i, 9 yaşında ki Abdullah'ı ve 78 yaşında ki Halit Söğüt'ü katlederken tereddüt yaşamamış ve çocuk-kadın-yaşlı ayrımı yapmamıştı. Olaylar sona erdiğinde Diyarbakır İHD raporuna göre gözaltı sayısı 563 (bunun 200 ü çocuk), tutuklananların sayısı ise 382 olarak tespit edilmişti. Ayrıca 300'ü aşkın kişi yaralanmış, dönemin DTP yöneticilerine dava açılıp çoğu tutuklanmış ve ortaya çıkan 262 bin TL'lik maddi hasarın bedeli ise tutuklanan kişilerden faiziyle birlikte tahsil edilmişti...

Aradan geçen 5 yıl boyunca katledilen insanların fail-

leri bulunmamış, üstelik kürt halkına yönelik baskılar daha da artmıştır. Bu yıl da, olayları nedenlerinden çok sonuçları üzerinden değerlendirip inkar politikası izleyen medya da; halka uygulanan baskıları, gaz bombalarını, tazeyikli suları ve yakınlarını kaybeden aileleri değil de yapılan baskılar sonucunda tepki veren BDP'li vekilleri izledik. Her fırsatta gerçekleri saklamak ve saptırmak için elinden geleni yapan devlet-medya mekanizması yine karalama kampanyaları başlatmış ve sonuç olarak kürt halkına çözüm ile değil yine saldırılarla cevap vermiştir. Kürt halkı ise yapılan bu saldırılara ve çözümsüzlüğe karşı sivil itaatsizlik başlatmış ve başta Kürdistan bölgesi olmak üzere Türkiye'nin çoğu yerinde uygulamaya başlayarak devlete cevap vermiştir.

Denizli'de de sivil itaatsizliğe destek vermek amacıyla meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirilip eylem yapıldı. Eylem öncesi BDP binası önünde toplanan kitle, meşalelerle yürüyüşe geçip "kürdüz siviliz itaatsiziz", "kürdistan faşizme mezar olacak", "katil devlet hesap verecek", "disa disa serhildan azadiya kurdistan" sloganları atarak belediye önüne kadar yürüdü. Gergin bir ortamda yapılan eylemde saldırılara ve provakosyanlara cevap verilmeyeceği belirtilip, herhangi bir saldırı olması durumunda ise oturma eylemi yapılarak protesto edileceği kararlaştırıldı. Kitle yoğun polis kontrolünde belediye önüne geldiğinde basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında; 28 Mart 2006' da katledilen insanların unutulmadığı vurgulanmış, çözüm çadırlarına saldırıp BDP'li vekilleri yerlerde sürükleyen devlet kınanmış ve sivil itaatsizlikle direnen kürt halkına selam iletilmiştir. Basın açıklaması sona erdikten sonra tekrar yürüyüşe geçen kitle, BDP binası önüne geldikten sonra herhangi bir olay çıkmadan dağılmış ve eylem sona ermiştir.

"BU TARİH HEPİMİZİN!"

30 Mart 1972'de Kızılde-
re'de katledilen Mahir Çayan
ve yoldaşları Denizli'de yapı-
lan eylemle anıldı. Devrimci,
demokrat ve yurtsever kurum-
ların destek verdiği eylemde
Candoğan Parkında toplanan
kitle, belediye binasına doğru
yürüyüş gerçekleştirdi. Yürü-
yüş boyunca "Mahir İbrahim
Deniz; sürüyor sürececek müca-
delemiz", "Mahir Hüseyin Ulaş; kurtuluşa kadar savaş",
"Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı.

Belediye önüne gelindiğinde basın açıklaması okundu.
Basın açıklamasın da; 1972 yılında Denizlerin idam kararı-
nın kaldırılması ve devrimci tutsakların serbest bırakılması
için 4 NATO askerini kaçıran Mahir ve yoldaşlarının dev-
rimci dayanışmayı güçlü bir şekilde yansıttıkları ve bunun
sonucunda devletin faşist güçleri tarafından katledildikleri
belirtilmiştir. Ayrıca devletin kolluk güçlerinin "teslim olun"
çağrılarına "biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" diye

Suphilerin ve '68 kuşağının devrimci önderlerinin üzerinde
durulmuş, kitleye devletin faşist yüzü teşhir edilmiştir. De-
nizleri asıp, Mahirleri kurşuna dizen, İbrahimleri işkencede
katleden devletin, tüm baskı ve katliamlara rağmen sosya-
list hareketi engelleyemediği vurgulanmış ve "yılanın ba-
şını küçükken ezdiğini" zanneden egemenlerin tüm
yıldırma politikalarına rağmen devrimci hareketi durdura-
mayacağı belirtilmiştir. Tiyatro gösterisi sona erdikten sonra
anma eylemi sona ermiş ve kitle dağılmıştır.

Denizli YDG

METAL İŞÇİLERİ BİR IŞIK YAKTILAR BİR KIVILCIM OLDULAR! İNANDILAR, DİRENDİLER VE KAZANDILAR!

Gerek tarihsel açıdan, gerekse kapsamı açısından ül-
kenin en önemli Toplu Sözleşmelerinden biri olan ve 15
bin metal çalışanını ilgilendiren, DİSK'e bağlı BİRLE-
ŞİK METAL-İŞ ve işveren örgütü MESS arasında yürü-
tülen grup toplu iş sözleşmesinde; ilk GREV uygulaması,
Eskişehir'de faaliyetini sürdüren, İtalyan sermayeli
Candy grubuna ait Doruk işyerinde 22 Mart'ta başladı.
Ülke çapında da 21 işyerinde ardı ardına grev kararları
aldı.

Bu kapsamda ESKİŞEHİR GREV DAYANIŞMA
PLATFORMU 2 Nisan Cuma günü grevdeki metal işçi-
leriyle birlikte adalar migros önünden hamam yoluna bir
yürüyüş gerçekleştirdi. Aralarında YDG'lilerin de bulun-
duğu kitle tarafından "Genel Grev Genel Direniş", "Ya-
şasın Sınıf Dayanışması" vb. sloganları atıldı. Kitlessel
geçen yürüyüşte grevdeki metal işçilerinin coşkusu damga
vurdu. Okunan basın açıklamasında metal işçilerinin yal-
nız olmadığı bundan sonra bu sürecin birlikte yürütüle-
ceği söylendi. Basın açıklaması "Yaşasın Sınıf
Dayanışması" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Eskişehir'den Bir YDG'li

Metal işçisi Eskişehir'de de kazandı

Birleşik Metal-İş, 22 Mart'ta greve başladığı ilk
yer olan Doruk Süsler Ev gereçleri işyerinde 2
Nisan günü kazanıma ulaştı. Patron, Birleşik
Metal-İş'in şartlarını kabul etti.
Buna göre 600 işçinin çalıştığı Doruk'da işçilerin
saatlik ücretlerine 44 ile 109 kuruş arasında zam
yapılacak. Ayrıca daha önce sosyal hakları 2. ka-
deme olan işçilerin sosyal hakları birinci kade-
meye çıkarılacak.
Birleşik Metal-İş bu işyerinde de MESS ile Türk
Metal'in yaptığı anlaşmanın çok daha üstünde
bir anlaşma sağladı. Böylece bugün itibarıyla
Birleşik Metal-İş greve başladığı işyerlerinin ta-
mamında kazanım elde etmiş oldu.

Yemen halkı direnişte

Yemen'de iki aydır Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih iktidarının yıkılması için yapılan eylemler yeniden yükseliyor. Salih'in bir hafta önce iktidarı bırakabileceğini açıklamasına karşın herhangi bir adım atmaması üzerine Hubeyde kentinde 3 Nisan sabaha karşı yeniden sokağa çıkan rejim karşıtları polisin sert müdahalesi ile karşılaştı. Polisin açtığı ateş sonucu 2 kişi ölürlen, 1600'den fazla kişi yaralandı.

Salih'in görevinde diretmesi ve Hubeyde'de eylemcilere sert müdahalesi üzerine bugün Taiz kentinde yeniden sokağa çıkan binlerce göstericiye polis yine ateş açtı. Polisin saldırının şiddetini arttırdığı gösterilerde 12 kişi ölürlen, 40'a yakın kişi yaralandı. Yaralıların pek çoğunun durumu ağırlığını koruyor.

Hubeyde kentinde yapılan yürüyüşlerde ise polis gaz bombalarıyla müdahale etti. 50'den fazla kişinin yaralandığı eylemlerde göstericiler, Salih görevini bırakana kadar mücadelelerini sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

Grevler Cezayir'i sardı

Cezayir'de sağlık emekçileri ve doktorlar yeniden eylemlere başlarken, birkaç ay önce toplumsal göstereilere saldıran bulunan polislerin bir kısmı da eylemlilik sürecine girdi.

Sağlık alanında yapılan yeniden dönüşümler ve maaşlar konularında Sağlık Bakanlığı ile görüşme talep eden sağlık emekçileri, hükümet kendilerini muhatap alana kadar süresiz grevlerini ve eylemlerini sürdüreceklerini söylediler. Yükseköğrenim alanında yapılan reformlar sonucunda mezuniyet sisteminde değişiklikler yapılmasına tepki gösteren üniversiteler, iki sistem arasında eşitlik talep ederek alanlara çıktı.

1990'da İslam karşıtı hareketlere dönük kurulan birimlerde yer alan polisler, normal güvenlik elemanlarıyla eşitlenecek düzeyde bir maaş ve emeklilik aylığı artırımını talep ediyor. Yüzlerce polisin işten atılmasının sorumlusu Devlet Başkanı Abdülaziz Bouteflika'nın istifasını isteyen polisler, işten atılan arkadaşlarının göreve yeniden dönene kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirtiyorlar.

Uçaklar Türkiye'den kalktı

Emperyalist güçlerin Libya'ya yönelik saldırılarına katılan uçakların Türkiye'den havalandığı ortaya çıktı. Cumhuriyet gazetesinden Yusuf Baştuğ'un haberine göre, Libya operasyonuna destek veren Katar Emirliği Hava Kuvvetleri'ne ait 4 Mirage F-1 savaş uçağı ile C-17 Globemaster nakliye uçağı, ABD'nin kullandığı İncirlik Üssü'ne 25 Mart'ta iniş yaptı.

ABD Hava Kuvvetleri'nin resmi internet sitesinde de yer alan bilgiye göre emperyalist güçlerin "Şafak Yolculuğu" adını verdikleri operasyona katılan Katar Emirliği Hava Kuvvetleri'nin savaş uçakları ile nakliye uçağına yakıt ikmali yapıldı ve lojistik destek sağlandı.

Haberde bu gelişmenin Libya'ya yönelik saldırıda İncirlik üssünün de kullanıldığı yönündeki iddiaları güçlendirdiği belirtildi. ABD Adana Konsolosluluğu konuyla ilgili bir açıklama yapmazken Adana valisi İlhan Atış, konuyla ilgili bilgisi olmadığını savundu. Haberde Libya'ya yönelik saldırı başlamadan, 24 Şubat'ta gelen ABD Ankara Büyükelçisi Francis Ricciardone'nin İncirlik Üssü'nü denetlediği ifade edildi.

Suriye'de gözaltı operasyonu

Suriye'de Cuma günü 9 eyleminin hayatını kaybettiği protesto gösterileri ardından devlet güçleri onlarca kişiyi gözaltına aldı.

ABD ve BM de göstericilere karşı zora başvurulmasına tepki gösterdi. Şam'ın 15 km kuzeyindeki Duma'da 40 yakın kişi gözaltına alınırken, Dera kentinde bugün yine yüzlerce kişi Adalet Sarayı önünde bir araya gelerek "Özgürlük, özgürlük" diye slogan attı. Londra merkezli Suriye İnsan Hakları Gözlemevi'ne göre bu eylem ardından 4 kişi gözaltına alındı.

Duma'da Cuma günü binlerce kişinin katıldığı gösteriye yapılan silahlı saldırıda 8 kişi hayatını kaybetti, onlarca yaralandı. Devlet güçlerinin sadece 4 kişiye ait cenazeyi ailelerine verdiği bildirildi. Eylemciler polisin kendilerine karşı gerçek mermiyle saldırdığını söylerken, yetkililer "silahlı bir çetenin" saldırı düzenlediğini iddia etti. Ancak bu açıklama inandırıcı bulunmadı.

Sanayi kenti Homs'ta gösterilerden sonra 17 kişinin gözaltına alındığı bilgisi geldi. Resmi haber ajansı Sana, bu kentte de "silahlı çetenin" saldırısında genç bir kızın hayatını kaybettiğini bildirdi.

Japonyalı emekçilerden dayanışma çağrısı

Doro-Çiba (Japonya Demiryolu İşçileri Sendikası)

Durum gün be gün kötüleşiyor, işçi desteğine gereksinim var.

Felaketin etkisi altındaki bölgelerde durum gün be gün kötüleşiyor. Bugün, felaketin bilançosunun 5 bin ölümden fazla olduğu tahmin ediliyor. 14 binden fazla insan kayıp ve hala ulaşılmamış yerel bölgeler mevcut. Sığınak ve hastanelere yeteri kadar yiyecek, yakıt ya da ilaç verilmiyor, bu da ölümlere ve ciddi miktarda göçlere neden oluyor. Felaket alanı yaşamla ölüm arasındaki bir savaş alanı halinde.

Başta olan Kan yönetimi gerekli yardım önlemlerini tamamen bırakarak giderek daha da kötüleşiren faciaya yöneldi. Hükümetin yetersizliğini ve beceriksizliğini herkes açıkça görüyor. Felaket bölgesine hiçbir su, gıda, elbise ve yakıt tedarik edecek örgütlenme mevcut değil. Ölümden zar zor kurtulmuş sığınmacılar şimdi de müthiş bir soğuk ve açlıkla yüz yüzel.

Her türlü kamu eylemini mutlak kontrolü altına alması hükümetin temel alanlarda donup kalmasına neden oldu. Kan hükümeti yönetme gücünü tamamen yitirdi. Ama bu yeteneksizliği onun halka başka yardım çabalarını durdurmasını engellemiyor. Başbakan Kan bağımsız kurtarma işçilerini kontrol altına almak için, TSUJIMOTO Kiyomi ve YUASA Makoto gibi STÖ kurucularını “gönüllü yardım eylemleri”nin başına geçirmiştir.

Açlıktan ve radyasyondan kurtulmak için deprem bölgesinden kitlesel bir kaçış söz konusuysen hükümet bunu “nizamsızlığı önlemek” bahanesiyle önlemeye çalışmaktadır. Yönetici sınıfın şu anda tek kaygısı halkın kızgın sesini şiddetle bastırabilmek ve kamuda güvenlik yaratmaktır.

Yaşama Savaşı

Etkilenen bölgelerde halk yaşam savaşını bağımsız örgütlenmelerle sürdürmekte ve ciddi sorunları ancak bu yolla çözmeye çabalamaktadır.

Çok sayıda işçi yaşam koşullarını düzeltmek ve toplumsal işleyişi yeniden kurabilmek için gece gündüz çalış-

maktalar. Radyasyon bölgesinde giderek artan radyasyona rağmen 200’den fazla işçi kendi yaşamlarını tehlikeye atarak yıkılan nükleer santrallerde görev yapıyorlar.

Felaket bölgesindeki insanları umutsuzluğa düşürmemeliyiz. Bütün gücümüzle Japonya’nın her yerinde destek eylemleri örgütlemek bizim görevimizdir.

Felaketin gerçekleri açıklansın!

Zarar gören nükleer santraller bir felakete dönüşmektedirler. Birçok ülke Japonya’da bulunan vatandaşlarına ülkeyi terk etmelerini söyledi. Amerikan hükümeti vatandaşlarına kaza bölgesinden en az 80 kilometre uzaklaşmalarını bildirdi. Halbuki Japon hükümeti “ölçülen radyasyon derecesinin sağlığa hiç de zararlı olmadığını” tekrarlayıp duruyor. Bunların boşaltma emri kaza noktasından sadece 20 kilometre çevresi için geçerli. Gerçekte ise nükleer kompleksin 6 birimi tamamen kontrol dışında olup, felaketi önleyecek etkili hemen hiçbir önlem mevcut değildir. Hal böyleyken, hükümet tarafından eldeki krizin ciddiyeti ya da gelişen tehlike konusunda kesin ve detaylı bir açıklama verilmemektedir.

Kitlesel işten çıkartmalar şimdiden başladı

Sadece Japonya’nın kuzeydoğusunda değil, Tokyo’nun bütün çevresindeki metropol bölgesinde de elektrik şirketleri tarafından uygulanan büyük ölçekte elektrik kesintileri on milyonlarca aileyi zorda bırakmaktadır. Pek çok işçi ulaşım olanaklarından yoksun bırakılmıştır. Bu işçiler daha önce trenlerin çalışıp çalışmadığı ya da çizelgelerine uyup uymadığı bildirilmediğinden ve yeteri kadar da benzin olmadığından işlerine gidememektedirler.

Deprem dolaylı ya da dolaysız vurduğu çok sayıda fabrika ve büro kapanmış, buralarda işçiler kitlesel bir işten çıkartmayla karşılaşmışlardır. Düzensiz işlerde çalışan işçiler için ise bu hem şimdi hem de gelecekte yaşamlarını kazanma yollarının kaybolması anlamına gelmektedir. Çok büyük bir işçi kesimini olağanüstü kötü şartlar beklemektedir. Ekonomik çöküntü işçi sınıfına anında taşınamaz bir yük yüklemektedir.

Deprem, emekçilere neoliberalizmin en berbat ve en acımasız yüzünü göstermektedir.

Biz hiçbir zaman, hatta inanılmaz zorluklar karşısında bile aydınlık geleceğe olan umudumuzu yitirmedik. Ve işçilerin birleşik gücüne karşı sarsılmaz güvenimizle mücadelemize devam etmeye de kararlıyız.

Felaket bölgesindeki halka yardım çalışmalarını işçilerin elinden düzenleyelim!

Hükümetin felaket konusunda gerçekleri açıklamasını ve halkı güvelikli yerlere taşınmasını talep ediyoruz!

Deprem bahanesiyle işten çıkartmalara hayır!

Bakış Kültür Sanat Merkezi, hoş geldi, safa Geldi! Kavgası sıcak, sonu zaferde bir paye olsun!

"Yeter ki yarınlar için çarpan bir yürek taşınabilsin."
"Hiçbir şey zor değildir. enginleri fethetme cesaretin
varsa!"

Uzaklara yatırıp gözlerini, bir düşün gerçek olma ihtimaliyle dans etmek nedir bilir misiniz? gözlerini sınıksız kapalı tutarken, kirpiklerin değer tenine. Hiç ışık girmemelidir içeri. Kurduğun düş ve sen. Ve siz. Yani biz.

Başbaşıyızdır!

Maharet: "köklerine tutunarak geleceğin düşlerine hayat veren" birer yaşam olabilmektedir. "Dünya tamamlanmamış bir taslaktır" ve hünerli, genç, coşkun, namuslu ellerde tutulan fırçalar, henüz çizilmemiş o, "dünyanın en güzel resmini", "en güzel dünya resmini" yüzeyle aktarmanın sabırsızlığıyla kıvrılmaktadır. Düşlemek ilk adım olmuştur hep. Düşü duyulan inançla ve "gülen gözlerle, göğü kucaklamışçasına sarılınca yıldızlara" imkansız olan/ imkansız sanılan el pençe divan duracaktır karşında.

Set çekilir önüne. "Yasaklarla korunmaya alınmak" istenir düşlerin. "Ölü nesillerin geleneği yaşayanların beyinlerine koca dağlar gibi çökmüştür" muhakkak! Ve bu girdapla dizginlemek isterler seni. Yol yakinken dönüver, düşlerini yüreğine gömüver isterler. Ancak bilirsin ki: "insan sadece yüreğiyle yaşamaz ve tepki eylem değildir."

Kısıtılmışlığın içinde parçalayarak prangalarını, umuda

tutunup atarsın düşle gerçek arasındaki, düşü gerçek kılan o adımı!

Bir zaruret zuhur olmuştur artık. "Yaşam kendine anlam verenlere kapatılmış, kendine hayat katanlara yasaklanmıştır." Oysa istersin ki; kapalı kapılar aralanmalı, içeriye ışık dolmalı! Yasakları savurmak için rüzgar olmalı, esmeli, yağmalı!

Seni düşman belleklerle karşı "savunucu ve saldırgan savaş araçlarını" kuşanmalı! yaşama sanatının, kavganın, savaşın değirmenine su taşımalı!

Sonra... Sonra, inanırsın!

Gerçek, meşakkatiyle karşılar seni. Alçığıydı, boyasıydı, çekiciydi, sıvasıydı derken küçük bir mekandan koca bir dünya yaratırsın.

İçine alınterini, kavganı, umutlarını, inançlarını, sıcaklığını, dostluğunu katarsın.

Savaşa yeni bir mevzi kılarırsın!

İşte böyle bir düşün ete kemiğe bürünmüş hali. Emeğimizin, sevdalarımızın, öykülerimizin, türkülerimizin, oyunlarımızın sözün özü devrimci sanatımızın uğrak mevkisi olma talibi..

Düşmana karşı bir cephe, sanatın hiç bitmeyecek çığılığı, hayata devrimci sanat cephesinden bir BAKIŞ!

Bakış Kültür Sanat Merkezi,
Hoş geldi, Safa Geldi!

Kavgası sıcak, sonu zaferde bir paye olsun!

BAKIŞ KÜLTÜR SANAT MERKEZİ AÇILDI!

Gökyüzüne yakın olmak güzeldir.

Doğan günün ışıkları ilk buraya düşer. Gecenin koyununa daha bir sokulursun, yıldızlara dokunabileceğine inanmaya başlarsın.

Gökyüzüne yakın yerlerde düşler daha mavi, daha uçucudur. Tadına doyum olmaz, hızla akan sokağın üzerinde dingin bir suda nazlı yelkeninle süzülmenin.

Çayın yanında uç uca eklediğin sigaraya eşlik eden dost sohbeti tamamlar eksik kalan/ bırakılan yanını. Düşünce düşünceyi besler, eyleme dökülür; o koca kara duvardan bir taşın altını oyar, özgürleşmeye bir adım daha atarsınız.

Ve bir gün böylece akıp gider. Ellerinde ÖZGÜR bir günün yaşanmışlıkları, ruhundaki yaraların bir kısmının iyileşmeye yüz tuttuğunu görürsün.

Hayata dost penceresinden sıcacık bir BAKIŞ'la bir çok şey değişebilir.

Bir yaz günü uçurtmanın kuyruğuna takılıp havalandırdık maviye. Bir düşün peşinde yollar aştık; yürüdükçe düştük, düştükçe büyüdük. Ellerimiz yabancıymış, yenden keşfettik yaratıcı gücünü. Ellerimizle somurtkan bir sokağın çooook yukarisına bir evren yarattık devrimci sanatla silahlanmış. Savaşta yeni bir mevzi olma iddiası ve cüretiyle.

27 Mart günü dostlarımızla biraraya gelmenin mutluluğunu yeniden yaşamak için bir vesiledir dedik; uzun süredir yapmak istediğimiz açılış etkinliğimizi gerçekleştirdik.

Açılış konuşmasının ardından BKSM tiyatro atölyesinin şiir dinletisi ve BKSM müzik topluluğunun müzik dinletisiyle süren etkinlik devrimci sanat ve BKSM üzerine kısa bir söyleşi ve halaylarla son buldu. Cebimizde pırlıl pırlıl anılar bırakarak...

BAKIŞ KÜLTÜR SANAT MERKEZİ KOLEKTİFİ

SİRVAT İLE ARAMAYIS'IN HİKAYESİ...

Sirvat çatallı sesiyle, dağlara, taşlara, ovalara sulara, geçtikleri tüm yollara sevdasının kara yazgısını işlemiş. Bu zorlu yolun, yolculuğun, sürgünün ardından bir derenin kenarında açlıktan yorgun düşmüş bedenine söz geçirememiş. Yurdundan, yarinden uzakta bir terli coğrafyada gözlerini yaşama kapayıvermiş. O ölür ölmez, dağlar Aramayis'in çığlığının yankısını getirip Sirvat'ın kulaklarında çınlattılar diye rivayet olunur hala...

Coğrafyanın adı Darin...

Şimdi ki Muş'un Ermenice söylenişi.

Zaman zulme doğru akıyor. Saatler ölüm haberleriyle ilerliyor.

Aramayis*, henüz on altı yaşında bir delikanlı. Yüreği de bedeni gibi hızlı büyümeye niyetleniyor. İçi karmakarışık. Değişen yüzünde yaşamı, aşkı anlamlandırmaya çalışıyor. Hesaplar yapıyor. Hayaller kuruyor. Babası evlerinin yanındaki bostanı ona verirse; üzerine bir ev dikecek, türlü çeşit sebze ekecek, hayvan bakacak, sonra çoluğa çocuğa karışacak. Sonra, o da evinin yanındaki yeri oğlu için bölecek. Oğlu oraya bir ev dikecek...

Aramayis'in gözünü yatırıp uzaklara kurduğu her halin başında, sonunda, tam ortasında Sirvat* var. Sirvat

derler, bir Ermeni güzeli. Sesi çatallı çıkar. Bir şarkı söylemeye başlasın, tüm bir tabiat secdeye durup karşısında onu dinler. Sirvat, en güzel ezgilerin kulağa fısıldanışı gibidir. Sirvat, Aramayis'in gözünde cennet, dilinde söz, elinde çiçek gibidir.

Sonra...

Günlerden bir gün, hüküm buyurmuş, kara bulut gibi sevdaların üstünü kuşatmaya yeminler biçenler. Onlar ki, ne düşü bilirlirmiş ne düşlemeyi. Hayalleri de yokmuş, hayal kuranlara tahammülleri de. Yüzleri yokmuş. Vicdanları yokmuş.

Tüfekleriyle, mızraklarıyla dikilmişler Darin'in kapılarına. Ağızlarından salyalar saçarak başlamışlar bir katliamın hikayesini yazmaya.

Önce ateşe vermişler Aramayis'in türlü çeşit sebze

ekeceği, hayvan yetiştireceği arsayı. Sonra diğer arsaları, evleri, ahırları, ağaçları, hayvanları.

Doğa, üzüntüsünden kederlere bulanmış. Güneş, kara bulutların arkasına saklanmış. Yüreği elvermemiş gördüklerini izlemeye.

“Buralardan gideceksiniz, göç eyleyeceksiniz, terk-i diyar edeceksiniz” diye buyurmuş kuvvetleri yakalarındaki armalardan akan askerler. “Karşı çıkanların kellesi, mızrak uçlarında sallanacak, öldürülenler ailelerine verilmeyecek, kurda kuşa yem olsun diye açıkta bırakılacak” diye eklemiş gözleri çakır bakan “yücelerden yüce” bir Osmanlı Subayı.

Etraf çılgınlarla, alevlerle, dumanlarla yüklenmişken, Aramayis’in gözüne Sirvat’ın dehşet dolu bakışları gelip

konuk oluyor. Sirvat, iştahla bedenine dokunan bir askerin kokusundan tiksiniyor. O kadar kalabalığın, hengâmenin içinde gözleriyle Aramis’i buluyor. Aman diliyor. Aramayis, öfkelerden öfke beğeniyor. Nasıl fırlıyor olduğu yerden, nasıl da meydan okuyor ana, zamana, katliama, kıyıma. Tek eliyle tutup askerin boğazından nefesi kesilene kadar sıkıyor. Oracıkta öldürüp atıyor. Sonra dönüp Sirvat’a sarılıyor.

O an ki; en puslu vakitlerdendir tarihin not aldığı. O an ki; iliklerine kadar sevdıyla çarpan bir yüreğin zulme meydan okuyuşu kokar. Cümle alem bilir, o son sarılışıdır aşıkların. Kokularını çekerler birbirlerinin. Bir daha unutmayacak kadar içlerine çekip, ciğerlerinin derinliklerine gizlerler. Sımsıkı kucaklarlar birbirlerini. Sonra kahpe bir kurşun gelip Aramayis’in omzuna saplanır. Gömleği kan içinde kalır. Yine de bırakmaz Sirvat’ı. Ölüm çağırırken yarım adım ötesinden o sevdasına sarılır. Sonra yer gök inim inim inler kurşun sesleriyle. İşlenen “suçun” cezası bellidir, fermanlar verilmiştir. Havada Aramayis’i arar kara namlulardan çıkan her kurşun. Bir-

çoğu gelip bulur, akan kanı koklayarak. Sirvat son kuvvetiyle tutunarak toprağa devrilir Aramayis’in dal gibi bedeni. Hayallerine verdiği sözü tutar. Hiçbir yere gitmez, yurdunu terk edip. Oracıkta toprağa tohum, çiçeklere öz olur bedeni. Kanı ise dağılır bir sevdanın hiç unutulmayacak yemini gibi.

Sonra kirlili harp olanca vahşetiyle sürdürülür. Sirvat, gözlerine konuk olan kanlı yaşlarla birlikte askerlerin önünde yola koyulur. Kah gece konaklamalarında meze olur asker masalarına kah gündüzleri yemekler pişirir. Yol bitmez. Yol yürüdükçe açılır. Acı her geçen gün daha da korkunç ağrılara gebe kalır. Sirvat donuk gözleriyle etrafını izler, öleceği günü bekler. Ölmek için dualar eder. Sevdiğinin ardından türküler söyler;

**“Taşlıdır Darin’in yolları taşlı,
Baharın oğlu güzel gözlü güzel kaşlı
Ne tez çaldı ölüm onun kapısını
Aramayis’in boylu postlu yapısını
Unutmadım, unutmadım
Kara eller ak gerdanıma değince
Yarım hiddetlendi biçareliğimi görünce
Kahpe kurşun omzundan girince
Aramayis’in yerlere serilişini
Unutmadım, unutmadım...”**

Sirvat çatallı sesiyle, dağlara, taşlara, ovalara sulara, geçtikleri tüm yollara sevdasının kara yazgısını işlemiş. Bu zorlu yolun, yolculuğun, sürgünün ardından bir derenin kenarında açlıktan yorgun düşmüş bedenine söz geçirememiş. Yurdundan, yarinden uzakta bir terli coğrafyada gözlerini yaşama kapayıvermiş. O ölür ölmez, dağlar Aramayis’in çılgılığının yankısını getirip Sirvat’ın kulaklarında çınlattılar diye rivayet olunur hala...

Böyle nice hikayenin yaşanmışlığının tarih cephesinden kati olduğu bir kıyım. 915’i vurduğunda takvim nişanı planlarıyla, programlarıyla, krokileriyle, haritalarıyla, mızraklarıyla, tüfekleriyle Ermenilerin kapılarına dayandı zulüm. Adını İttihat ve Terakki diye fısıldadı kanla bir edip. Binlerce Ermeni’yi yurdundan etti. Binlerce Ermeni’yi katletti. Adını göç koydu sonraları. İklim şartları dedi. Soğuk, kar, ayaz, buz dedi. Ama Baharın oğlu Aramayis ile, dağların gülü Sirvat tanıktır yaşananlara. Acı zihinlerimizde ezber edildi. Biz de işitiyoruz Aramayis’in çılgılığını. Sevdasının peşinden gelmiş, onu o kanlı derenin kenarında bulmuş, o gün, o anda, oracıkta bitiveren çiçeğe ikisi bir öz olmuş!

*Aramayis; Baharın oğlu, Ermeni erkek ismi

*Sirvat; Dağların Gülü, Ermeni kadın ismi

Aylardan Nisan...

İlk gülümseyiştir bir bebeğin.
Nefesi kesilircesine ağladıktan, ufacık bedeni kırmızıya kestikten sonra,
Anasının memesinden çektiği sütle dizginlediği açlığının ardından,
Umutlu gözlerle güzelliğine secde duran doğanın karşısında,
Yanaklarının kenarlarına gelip konan çukurlarla,
Daha rengi belli olmamış gözleriyle,
Ve muazzam temizliğiyle, aklıyla
İlk gülümseyişi bir bebeğin...

Yorgun, bitap evine dönmüş bir adamın
Dişlerinin sıkarak savurduğu küfürlerden sonra,
Fark edince yavrusunun açlıktan ufalmış bedenini
Ve hissedince derme çatma evlerini esir alan ayazın keskinliğini
İçin için çağlayan yüreğinin tutuşturduğu isyan ateşiyle
Yaktığı gemilerin dümenine geçerek
Umutun türküsünü tutturması...

O ezgi, o eşsiz ritm...
(..)

Bir genç ki ilk mermiyi ateşliyor
Zalimlerin suratına!
Aylardan Nisan!

Güneş ufku delerek gösteriyor kendini...

Etrafa yayılan tüm isyan türkülerini

Nergis, çiğdem kokularını

Umut dolu Bakışları

Yarına duyulan Aşkın coşkunluğuyla

Toparlayıp bünyesinde

Yeryuvara saçıyor!...

Aylardan Nisan!

En güzel türküleri söylemeye niyetleniyor insan.

İçimizi ısıtarak büyüyor

Umutun yıldızı...

Aklına nakış nakış işleyerek

Güzel günlerin düşünüyü

Asıyor gökyüzüne

Yeni doğan bebeğin ilk gülüşünü...

